

ΕΠΙ ΤΡΩΙΚΩΝ
ΠΟΤΑΜΟΚΟΛΠΟΣ
Η ΑΙΓΥΠΤΟΣ

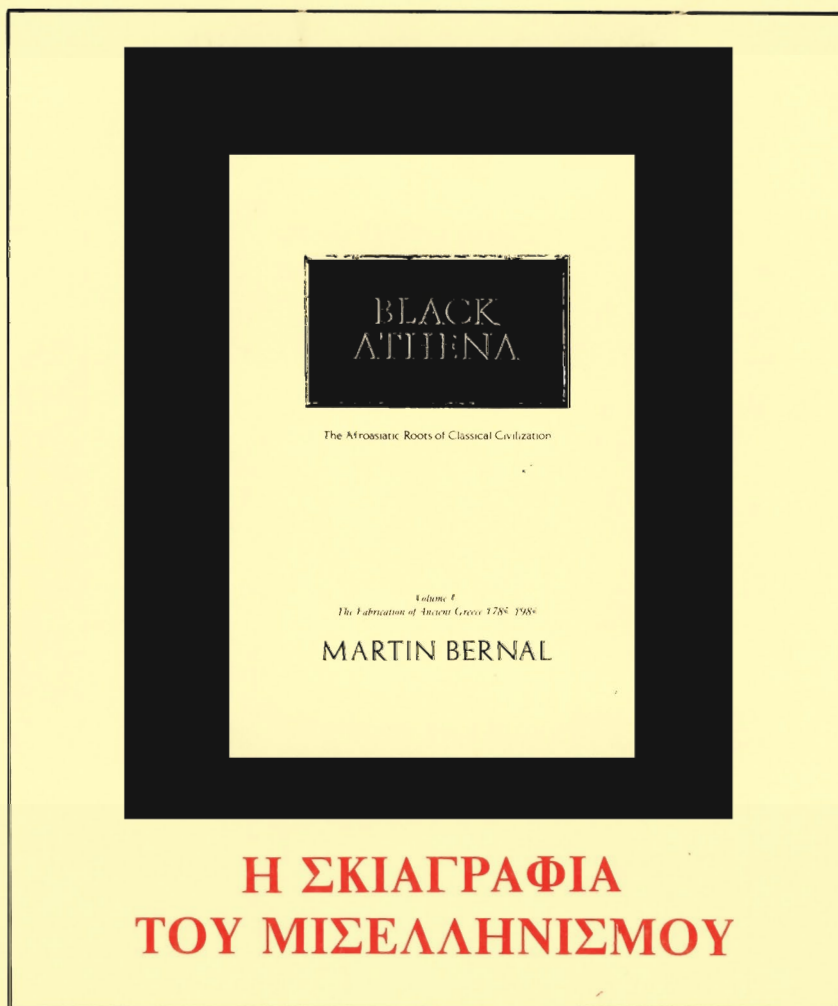

ΔΑΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 500

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Ἀθήνα
Τηλ.: 3223957 ἢ 9841655.

•
Τὰ Γραφεῖα τοῦ Περιοδικοῦ
λειτουργοῦν πρωινές ὥρες
9.30-13.30 καθημερινά.

•
Ἰδιοκτῆτης-Ἐκδότης
- Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Ἀχιλλέως-Μουσῶν 51
Παλαιό Φάληρο.

•
Φωτοστοιχειοθεσία-Ἀτελιέ:
«Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ & Σία ΕΠΕ»
Μάγερ 11, Ἀθήνα, τηλ. 5221792.
Ἐκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ & ΣΙΑ ΕΠΕ»
Καλλιδρόμου 10
Μπουρνάζι, τηλ. 5726819

- — Τιμὴ ἀντιτύπου: 500 δρχ.
— Ἐτήσια συνδρομή: 5.000 δρχ.
— Ὁργανισμῶν κ.λπ.: 7.000 δρχ.
— Φοιτητῶν: 3.500 δρχ.
— Ἐξωτερικοῦ: 50 δολλ. ΗΠΑ.

• Οἱ συνδρομὲς προκαταβάλλονται
τὸν μῆνα Ἰανουάριο κάθε χρόνου.

•
ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

•
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

•
"Ὅλες οἱ συνεργασίες καὶ τὰ
ταχυδρομικὰ ἐμβάσματα στὴ
διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσῶν 51
175 62, Π. Φάληρο, Ἀθήνα.

•
Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομητὲς
πρὶ ἀλλάξουν διεύθυνση, νὰ τὸ
γνωστοποιεῖν στὸ περιοδικό.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 6308:

Ὁ Ἕλληνα καὶ ὁ πόλεμος

Δ.Ι.Λ.

ΣΕΛΙΣ 6309:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ ΔΑΚΟΓΛΟΥ, ΗΛΙΑΣ ΓΑ-
ΖΗΣ, Β. ΚΑΤΣΙΑΔΡΑΜΗΣ, Σ. ΦΑΡΜΑΚΗΣ,
ΕΠΑΜ. Α. ΒΡΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΣΕΛΙΣ 6317:

BLACK ATHENA

ΜΑΝΩΛΗΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 6321:

Ἀθηνᾶ—Θῆβαι—Κάδμος

ΗΛΙΑΣ ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

ΣΕΛΙΣ 6337:

Ἡ Ἀθηνᾶ καὶ τὸ βιβλίον

«Μαύρη Ἀθηνᾶ»

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ

ΣΕΛΙΣ 6355:

*Γλωσσικὰ δεδομένα δείχνουν ὅτι ἡ
Αἴγυπτος ἦταν ποταμόκολπος τὴν
ἐποχὴ τοῦ Τρωϊκοῦ Πολέμου.*

ΗΛΙΑΣ Α. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ:

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ: σελ. 6315 • ΑΚΡΟ-
ΒΟΛΙΣΜΟΙ: σελ. 6369 • ΑΙΣΙΜΑ
ΚΑΙ ΑΔΗΡΤΑ: σελ. 6335 • ΧΑΡΑ-
ΚΤΗΡΕΣ ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ: σελ.
6353 • ΔΙΗΓΗΜΑ: σελ. 6366.

Οἱ Ἕλληνες κι ὁ πόλεμος

Στὴ Μέση Ἀνατολὴ γίνεται ἕνας πόλεμος, μὲ τὴν ἔκρηξη τοῦ ὁποίου οἱ Ἕλληνες δὲν ἔχουν καμμιά ἀπολύτως σχέση: Τὸν ἐπεδίωξαν ἄλλοι, τὸν ἄρχισαν ἄλλοι, τὸν διεξάγουν ἄλλοι, προσδοκοῦν νὰ τὸν καρπωθοῦν ἄλλοι. Οἱ Ἕλληνες ὄχι μόνο δὲν συμμετεῖχαν σὲ τίποτε, ἀλλὰ οὔτε κὰν ἐγνώριζαν — οὔτε τώρα γνωρίζουν! — τί μηχανεύονται καὶ τί ἀπεργάζονται αὐτοὶ οἱ «ἄλλοι».

[Διευκρίνηση: Ὁ λόγος περὶ Ἑλλήνων κι ὄχι περὶ ἐλληνικοῦ Κράτους].

Εἶναι ἐδῶ πρόδηλο, ὅτι ἕνας πόλεμος πού ἄρχισε ἐρήμην τῶν Ἑλλήνων, δὲν γίνεται γιὰ τὸ συμφέρόν τους. Εἶναι ἐπίσης πρόδηλο, ὅτι ὁ πόλεμος αὐτὸς ἐπιδιώκεται νὰ «εἰσπραχθῇ» ἀπ' αὐτὸν πού τὸν ἀποφάσισε. Καὶ εἶναι τέλος πρόδηλο, ὅτι αὐτὸς πού τὸν ἀποφάσισε εἶναι ἀδιάφορος γιὰ τοὺς Ἕλληνες (ἀφοῦ οὔτε κὰν τοὺς συσχέτισε μὲ τὰ σχέδιά του).

Οἱ Ἕλληνες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐρευνήσουν τὸ πρόβλημα, ποιὰ ἡ σχέση τῆς ἐλληνικότητος μὲ τὸν πόλεμο αὐτὸν καὶ τίς συνέπειές του.

Μόνον ἡ στάση αὐτὴ ἔναντι τοῦ πολέμου εἶναι νοητὴ γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Ἄν κάποιος δὲν προσπαθῇ ἢ δὲν **μπορεῖ** νὰ ἀντιληφθῇ τί συμβαίνει καὶ τί θὰ συμβῇ μὲ τὸν πόλεμο αὐτὸν ἐν **συναρτήσῃ** πρὸς τὴν ἐλληνικότητα, αὐτὸς δὲν εἶναι Ἕλληνας. Κι ἂν κάποιος βλέπῃ τὴν ὑπόθεση τοῦ πολέμου αὐτοῦ ἀπὸ ἄλλῃ, ἐκτὸς τῆς ἐλληνικότητος, σκοπιά, πάλι αὐτὸς δὲν εἶναι Ἕλληνας.

Περιθώρια νὰ ἀπαλλάσσωνται οἱ Ἕλληνες «λόγω ἀγνοίας» γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν γύρω τους δὲν ὑπάρχουν. Ἡ λύσσα τῶν ἐχθρῶν τῆς ἐλληνικότητος ἔχει ἀποκορυφωθῇ, ὅπως ἔχει ἀποκορυφωθῇ καὶ ἡ ἀπόγνωσή τους ἀπὸ τὰ ἀδιέξοδα πού ἡ δική τους ἐξουσιαστικὴ παράνοια προκάλεσε. Ὁ Αἰῶνας τοῦ Σκότους καὶ τοῦ Κτήνους τιμωρεῖ τὸν δημιουργό του. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ οὔτε ἕνας Ἕλληνας, πού νὰ μὴν συνειδητοποιῇ τὴν κοσμοϊστορικὴ αὐτὴ Στιγμὴ.

Ἕλληνες, ὅπου γῆς, ἔρρωσθε καὶ ἀνδρίζεσθε. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ αὔριο ἢ θὰ εἶναι ἄνθρωπος ἐλληνικὸς ἢ θὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχῃ.

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἡ ἐπιχείρηση «ἀνατολικοποίησης» παντὸς ἑλληνικοῦ

Κύριε διευθυντά,

Σ' ἓνα ἱατρικὸ περιοδικό ("ABBOTT", vol. 9, τεύχος 4) ἐδιάβασα ἓνα ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο «Ἡ κληρονομία τῆς Αἰγύπτου» γραμμένο ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῆς παθολογίας τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Καΐρου Paul Chalioungui· καὶ εἶδα, ὁμολογῶ μὲ ἐκπληξί μου, ὅτι ὑπεστήριξε πῶς ὠρισμένες λέξεις ποὺ ἀφοροῦν ἀσθένειες καὶ ἀνθρώπινα ὄργανα, καθὼς ἐπίσης καὶ μερικὰ ὄνματα φαρμάκων, προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀρχαία αἰγυπτιακὴ γλῶσσα. Σὰν παραδείγματα ἀναφέρει τὶς ὀνομασίες, μεταξὺ ἄλλων, **καταρράκτης** καὶ **στόμαχος**.

Ἐπειδὴ ἡ θεώρησι αὕτη παρουσιάζεται δίχως ἐπαρκῆ τεκμηρίωσι (καὶ ἡχητικὰ τουλάχιστον δὲν ὁμοιάζουν οἱ ἄνω λέξεις μὲ γλῶσσα αἰγυπτιακὴ), ὑποβάλλω τὴν παράκλησι, μέσω τοῦ «Δαυλοῦ», πρὸς τοὺς ἐκλεκτοὺς συνεργάτες του νὰ ἐρευνήσουν τὸ ἄνω θέμα καὶ νὰ ἀποφανθοῦν σχετικὰ.

Μιά μικρὴ ἀτομικὴ μου ἐτυμολογικὴ κ.λπ. ἐρευνα ἀπὸ ἐγκριτα λεξικά ἀπέδωσε τὰ κατωτέρω συμπεράσματα:

Τὸ «*Μέγα λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης*» τῶν Henry G. Liddell καὶ Robert Scott ἀναφέρει σχετικὰ τὰ κάτωθι:

Καταρράκτης (ἐκ τοῦ καταρραγῆναι) ἡ καταράκτης (ἐκ τοῦ ἀράσσω, ἴδε Στράβ. 667: «ἐκ τοῦ ἀράσσω ὅθεν καὶ οἱ καταράκται...»). Ὁ Ἡσυχ. ἐρμηνεύει: **καταρράκτης**: ὀχετὸς ἢ ρύαξ, «καὶ ἐν τῇ πλημμύρᾳ καταράσσοντες, ἥτοι ἀνωθεν βιαίως κατιόντες» ἐξ οὗ καὶ οὐρανοῦ **καταράκται φαμέν**. Ὡς ἐπίθετον, ἐπερ-

χόμενος, ἐφορμῶν, ὄμβριος, ὁ ὀρητικός, ὁ σφοδρός, ...«ἐπεὶ δ' ἀφίκτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν (ἀττ. ἀντὶ οὐδόν), εἰς τὴν πρὸς τὰ κάτω ἄγουσαν εἰσοδὸν ἦν πρότερον χαλκόπουν οὐδὸν εἶπε (τοῦ Ἄδου)».

Στόμαχος: Κυρίως στόμα, ἀνοιγμα· ὅθεν 1) Ἐν τῇ παλαιότητι γλῶσση, ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ, ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν: «τάμε νηλεὶ χαλκῶ» Ἰλ. Γ. 292 Τ 266· «Κατὰ στομάχους θέμεθλα νύξε» Ρ47. Τὸ αὐτὸ καὶ οἰσοφάγος, Ἀριστ. ... 2) παρ' Ἱππ. ὡσαύτως, ὁ λαιμὸς τῆς οὐροδόχου κύστεως, [...] ἢ τῆς μήτρας [...] κ.λπ. 3) Κατὰ τὸν Ἀριστ., τὸ ἀνοιγμα τοῦ στομάχου = στόμα γαστροῦς [...] κ.λπ.

Ἀκολουθῶς τὸ «Λεξικὸν ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης» τοῦ Ι. Σταματάκου γιὰ τὶς ἴδιες λέξεις ἀναφέρει τὰ ἐξῆς:

Καταρράκτης: (καταρρήγνυμι) ὡς ἐπίθετον = τεθραυσμένος, ἀπότομος// ὀρητικός ἐπερχόμενος, ἐφορμῶν, σφοδρός· ὡς οὐσιαστικόν = πτώσις ὕδατος ἀπὸ ὑψηλά (καταρρήγνυμι καὶ καταρρηγνύω = σπάζω, ρίχνω κάτω κ.λπ.).

Στόμαχος: Ὁ λαιμός, ὁ φάρυγξ, ὁ οἰσοφάγος// ὡς καὶ νῦν στόμαχος, στομα-άχος.

Ἐκ τῶν ἄνω γίνεται φανερό, ὅτι τοῦλάχιστον οἱ λέξεις **καταρράκτης** καὶ **στόμαχος** εἶναι ἀρχαῖες ἑλληνικές.

Εὐχαριστῶ

Ἱπποκράτης Δάκογλου

Πολ. Μηχανικός ΕΜΠ

Ἀμπελόκηποι, Ἀθήνα

Τὸ σημερινὸ ἔρεβος — καὶ μιὰ ἀκτῖνα αἰσιοδοξίας

Ὁ λαὸς μας ποὺ σήμερα ἔπρεπε νὰ εὐημερῇ, διέρχεται φοβερὴ κρίση, καὶ τὴν εὐθύνῃ τὴν φέρουν ἐξ ὀλοκλήρου οἱ πολιτικοί μας ἡγέτες, ποὺ μετροῦσαν (καὶ με-

τροῦν) τὰ πάντα μὲ τὸ κομματικὸ «ὄφελος» καὶ «κόστος». Ἐχοντας μὲ τὸ μέρος τοὺς ὅλα τὰ μέσα ἐνημερώσεως καὶ ξεπερνώντας σὲ δημαγωγία κι αὐτοὺς τοὺς Κλέωνα καὶ

Στρατοκλή, τὸν ἔπεισαν γιὰ τὴν ἐπαγγελθεῖσα «εὐμάρεια» καὶ ἔτσι κατόρθωσαν νὰ τὸν ἀποδιοργανώσουν καὶ νὰ τὸν ἐξαχρειώσουν. Ἐκ παραλλήλου μὲ τὸ πρόσχημα κάποιας ὑποτιθέμενης «ἀπειλῆς» δημιούργησαν παρακρατικές ὁμάδες ἀπὸ νέους, ποὺ τοὺς φανάτισαν μέχρι παροξυσμοῦ στὰ κόμματα καὶ τοὺς ἐξάπλυσαν ἐκ τῶν ἔσω ἐναντίον τῆς πατρίδος τους. Μικροομάδες στὴν ἀρχή, μετὰ γιγαντῶθηκαν καὶ σήμερα εἶναι ἀνεξέλεγκτοι, χτυποῦν ἀνελέητα ὅλα τὰ νευραλγικά σημεῖα τῆς χώρας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν ξέρομε ὡς λαός, ἀλλὰ καὶ ἄτομα, ἀπὸ ποῦ καὶ ἀπὸ ποιὸν νὰ προφυλαχθοῦμε. Ἀνατριχιαστικές δολοφονίες ἀτόμων ποὺ ἔχουν προσφέρει ἔργο σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ἐμπρησμοί, βανδαλισμοί, μεγάλες ἐν ψυχρῇ ὑλικές καταστροφές· ληστείες καὶ κλοπές ποὺ δὲν ἔχουν προηγουμένο. Οἱ ὁμάδες αὐτές, ποὺ οἱ κακοήθεις διηγείραν ἐναντίον μας, ἄς μὴ ξεχνοῦμε πὼς εἶναι δικὰ μας παιδιὰ καὶ δὲν εἶναι ἄσχετες μεταξύ τους, **ὁ ἴδιος ἰθύνων νοὺς τὶς καθοδηγεῖ.**

“Ολοι οἱ καρεκλόμισθοι κατέρχονται κάθε τόσο σὲ ἀπεργίες, συμπαρασύροντας καὶ τοὺς ἐργαζόμενους, ζητώντας νὰ φᾶνε τὴν ἰδια τὴ σάρκα τους. “Οσοι δὲν εἴμαστε διορισμένοι καὶ ὁργανωμένοι, βρισκόμεθα στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Τριάντα χιλιάδες ἀστυνομικούς πληρώνουμε — καὶ προστασία ἀπολύτως καμμία. 1.200 πολιτικοὶ ἔχουν, ὅπως λένε, ἀπὸ ἓνα μέχρι ἑκατὸ φρουροὺς ὁ καθένας τους. Οἱ ὑπόλοιποι ἀσχολοῦνται μὲ τὰ δικόγραφα ἢ μένουν κλεισμένοι μέσα στὰ Τμήματα καὶ δὲν τολμᾶνε νὰ βγοῦνε ἔξω μὲ στολή, γιατί τὰ ...ὀργισμένα νιάτα τοὺς χλευάζουν. “Ολες οἱ γειτονικὲς χώρες, παρὰ τὶς θωπεῖες καὶ ὑποκλίσεις μας, ἐλπίζουν στὴν αὐτοδιάλυσί μας καὶ καταδοκοῦν. Οἱ τουρκικὲς φάλαγγες, ὅπως ἔχω ξαναγράψει, μὲ τὸ πρόσχημα εὐρέσεως ἐργασίας ἢ ἀσύλου, ἔχουν καταλάβει καίρια σημεῖα τῆς χώρας. (Μακάρι νὰ βρίσκονταν κάποιοι ὑπεύθυνος νὰ μὲ διαψεύσει). Ἐπὶ πλέον ἅπ’ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς χώρας εἰσβάλλουν κατὰ χιλιάδες ἀποβράσματα, γιὰ νὰ ζήσουν παρασιτικά. Καὶ τὸ πιὸ τρελλό εἶναι, ὅτι αὐτὰ τὰ ἀπόβλητα τῶν ὑποαναπτύ-

κτων χωρῶν, ἀσχέτως ἂν εἶναι Τούρκοι ἢ Κογκολέζοι, βρίσκουν στέγη καὶ τροφή: τοὺς περισσότερους παντρεύονται, ἢ καὶ συζοῦν μαζί τους, καὶ τοὺς συντηροῦν Ἑλληνίδες. Τὸ ἀκοῦμε ἅπ’ τὰ ἀστυνομικὰ δελτία, ἀλλὰ τὸ βλέπουμε καὶ στοὺς δρόμους. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου: Χαθῆκανε, βρε ἀδερφέ, τὰ Ἑλληνόπουλα; Ξέρομε βέβαια πὼς ἡ πολιτεία τὰ εὐνοῦχισε πνευματικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀνατομικῶς; Θεὲ καὶ Κύριε, τί γίνεται ἐδῶ; Στὴν εἰσβολὴ αὐτὴ φυσικὰ δὲν ὑπάγονται οἱ ἀδελφοί μας Πόντιοι καὶ Βορειοηπειρώτες. Λένε πολλοὶ ἀκόμη, πὼς μὲ τὴν ἔνταξή μας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα ὁ λαός μας θ’ ἀφομοιωθεῖ καὶ θὰ χάσει τὴν ἐθνικὴ του ταυτότητα.

Δηλαδή χαθῆκανε ὅλα; θὰ μὲ ρωτήσετε. “Ε, ὄχι! Κι ἐκεῖ θέλω νὰ καταλήξω: “Οσα ὄντα γεννιοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται μέσα σὲ ἀφθονία ἀγαθῶν, ὅπως ξέρομε, γίνονται μαλθακά καὶ εἶναι ἐκ τῆς φύσεως καταδικασμένα νὰ ἐξαφανιστοῦν. Εἶναι γνωστό κι ἐπιβεβαιωμένο ἐπίσης, πὼς ὅσο περισσότερο δοκιμάζονται καὶ μοχθοῦν γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν, τόσο πιὸ ἀνθεκτικὰ γίνονται, ἀσχέτως ἂν αὐτὰ εἶναι μικροσκοπικοὶ ὁργανισμοί, ζῶα, φυτὰ ἢ καὶ κοινωνίες λαῶν. Τοῦτο εἶναι πασίγνωστο· καὶ δὲν χρειάζεται νὰ προσθέσω παραδείγματα. Μιὰ ματιὰ μόνο στὴν ἐξέλιξη τῶν ἔμφυτων κι ἄψυχων ὄντων μπορεῖ νὰ μᾶς πείσει. “Αν ὁμως ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, ὁ λαός μας παρὰ τὶς ὅποιες δοκιμασίες ὄχι μόνον δὲν θὰ ὑποκύψει, ἀλλὰ — ἄς εἴμεθα βέβαιοι — θὰ ἐξέλθει ἀπὸ τὴν κρίση πιὸ ἰσχυρός. “Ολα αὐτὰ τὰ δεινὰ ποὺ ἀνέφερα πὼς τὸν χτυπᾶνε, δὲν τὸν ἀποδυναμώνουν, ἀπεναντίας τοῦ ἐνισχύουν τὸ αἶσθημα τῆς αὐτοάμυνας. Ἰδέστε αὐτοὺς ποὺ ξενητεύθηκαν στὰ πέρατα τῆς γῆς χωρὶς κανένα ἐφόδιο γιὰ τὴν ζωή: δὲν χάθηκαν, ἀλλὰ ρίζωσαν καὶ πρόκοψαν. Βγῆτε ἀκόμη ἔξω καὶ συζητήστε μὲ τὸν ἀπλὸ ἐργάτη, τὸν ἀγρότη, τὸν βοσκό, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ πιὸ ὕγιη κύτταρα τοῦ ἔθνους μας· καὶ τότε θὰ διαπιστώσετε, πὼς ἡ πολιτεία μπορεῖ νὰ διέφθειρε μέχρι μυελοῦ ὁστέων ὅλες τὶς ὑπηρεσίες, δημό-

σιες και μή, δέν κατόρθωσε νά τό επιτύχει ὁμως σέ αὐτή τήν ἀνοργάνωτη σιωπηλή πλειοψηφία, πού δέν θά ὑποκύψει καί τελικά θά ὑπερισχύσει. Θά πρέπει ὁμως οἱ σωστοί πνευματικοὶ ἄνθρωποι νά κάνουν ὅ,τι

μποροῦν γιά τήν διαφώτισίς της.

Μετά τιμῆς

Ἡλίας Γαζής

Γράμμου 43, 15205 Βριλήσσια

Τηλ. 8044532

Νεώτερα γιά τήν ἐλληνικότητα τῶν «Ἀραβικῶν» ἀριθμῶν

Κύριε διευθυντά,

Ἀνατρέχοντας στό βιβλίον τοῦ Ζώρζ Ἰφραχ (Georges Ifrah), «Παγκόσμιος Ἱστορία τῶν Ἀριθμῶν» διαβάζουμε γιά τό σύστημα ἀριθμῆσεως τῶν Ἰνδῶν, ὅτι πρό τοῦ 3ου μ.Χ. αἰῶνος ἦτο ἀπλοῦστατο καί τὰ ἀριθμητικά παρίσταντο σ' αὐτό μέ τελεῖες ἢ παῦλες. Π.χ. τό ἐννέα παρίστατο μέ ἐννέα τελεῖες ἢ παῦλες.

Μετά τόν 3ο καί ἕως τόν 7ο μ.Χ. αἰῶνα τέθηκαν οἱ βάσεις τοῦ σύγχρονου ἀριθμητικοῦ συστήματος, ὅπου κατὰ τόν Γ.Ι. ἀποδεσμεύτηκαν τὰ πρῶτα ἐννέα ψηφία ἀπό κάθε ὀπτική ἀντίληψη. Ἦταν διαφορετικά καί δέν εἶχαν πλέον σάν σκοπό νά θυμίζουν ὀπτικά τοὺς ἀντιστοιχοῦντες ἀριθμούς» (σ. 245). Ἀπό τὰ ψηφία αὐτά προέκυψαν καί οἱ σύγχρονοι ἀριθμοί. Τὰ ψηφία αὐτά ἦσαν:

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Στό γεγονός τοῦ «τρομακτικοῦ ἄλματος» ἀπό τίς τελεῖες στήν ἀφαιρετική παράσταση τῶν ἀριθμῶν ὁ Γ.Ι. δέν δίδει καμία ἐξήγηση, ἀφιέμενος στήν ἰδιοφυΐα τῶν Ἰνδῶν μαθηματικῶν. Ὅπως κατωτέρω ἀποδεικνύεται, τὰ ἀνωτέρω ψηφία (πλὴν ἱσως τοῦ ψηφίου γιά τό 3) προέρχονται ἀπ' εὐθείας ἀπό τὰ ἐννέα πρῶτα γράμματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου. Καί ἡ ἀπόδειξη αὐτή δέν χρειάζεται φαντασία ἢ ἰδιαίτερη προσπάθεια:

1 2 3 4 5 6 7 8 9	Εὐρωπαϊκά
1 2 3 4 5 6 7 8 9	Ἀρχ. Ἰνδικά
1 2 3 4 5 6 7 8 9	Συμπληρωμένα
Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ	Ἑλλ. Ἀρχαῖα

Ὅπως φαίνεται, τό ψηφίο γιά τό ἕνα

προέρχεται ἀπό τό Α, τό 2 (2) προέρχεται ἀπό τό Β, ἂν συμπληρωθεῖ ἡ γραμμή, ὁμοίως καί τό 3 ≡ 5 προέρχεται ἀπό τό Ε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, τό δὲ 4 προέρχεται ἀπό τό 2 ≡ 4 ≡ Δ.

Οἱ παρατηρούμενες διαφορὲς στα

μέ τὰ ἀντίστοιχά τους Ἑλληνικά F Z Θ (τό Η ἐγράφετο καί σάν Θ), εἶναι ἐπιφανειακές καί αἱρονται, ἂν ληφθεῖ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ γράμματα F, Z, Θ, ἂν γραφοῦν μέ μαλακὴ γραφίδα καί συνεχῶς (μονοκοντυλιά), στρογγυλοποιοῦνται ἀπομακρυνόμενα ἀπὸ τὰ ἀρχικά τους πρότυπα, τῶν ὁποίων ἡ γωνιώδης μορφή ὀφείλεται στίς σκληρὲς ὕλες γραφῆς.

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Ἐδῶ ἀξίζει νά σημειωθῇ ἡ σχέση τοῦ 5 μέ τό 5 τῶν Βυζαντινῶν, ἀφοῦ καί τὰ δύο παριστοῦν τό F ≡ 6 (ἕξι). Τὰ προηγούμενως ἀναφερθέντα ἐννέα σύμβολα τῶν Ἰνδῶν μαθηματικῶν εἶναι τὰ ἴδια μέ ἐκεῖνα τῶν χαλιφῶν τῆς Βαγδάτης, μέ μόνη διαφορὰ τό Ε ≡ 5 καί τό 0 ≡ 0 (μηδέν). Τό μηδέν (0) ἐξηγεῖ ὁ Ἀλ-Χαβαρίζιμι σάν τό Ἀραβικὸ γράμμα «Χά», τό ὁποῖο ἔχει τήν μορφή κύκλου, ὅπως ἀναφέρει ὁ Γ. Ιφραχ. Γιατί ὁμως γιά τό μηδέν εἰδικῶς χρησιμοποιήθηκε τό γράμμα «Χά»; Προφανῶς γιατί ὁ Πτολεμαῖος ἀφ' ἐνός μὲν εἶχε συμβολίσαι πρῶτος τό μηδέν, ἀφ' ἑτέρου δὲ σάν σύμβολο εἶχε διαλέξει τό Ἑλληνικὸ γράμμα Ο (ὀμικρον), ὡς ἀρκτικοῦ γράμματος τῆς λέξεως Ο-ὐδέν κατὰ τό ἀκροφωνικὸ σύστημα. Αὐτὸ συνάγεται ἀπὸ τό σύγγραμμα τοῦ «Μεγίστη μαθηματικὴ σύνταξις», γνωστὸ στοὺς Ἀραβες ὑπὸ τό ὄνομα «Ἀλ-Μαγέστη». Δυστυχῶς ὁ Γ.Ι. ἀποκρύ-

πτεί επιμελῶς τὴν πραγματικὴ καταγωγή τοῦ 0, μηδενός (σελ. 243).

Ὁ Γ.Ι. εἰρωνεύεται διακριτικὰ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπέδιδαν τὸ σύγχρονο σύστημα ἀριθμῆσεως καὶ τὰ σύμβολα τῶν συγχρόνων ἀριθμῶν στοὺς Ἕλληνες, διότι «...*χωρὶς ἀποδείξεις καὶ χωρὶς μαρτυρίες... στόχευαν πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ ἐξάρουν τὸ περίφημο "Ἑλληνικὸ Θαῦμα"*», ὅπως ἀναφέρει στὸ βιβλίο του, σελ. 243. «*Γοητευτικὴ ἐξήγησις... δεδομένου ὅτι κανένα ἴχνος δὲν ἀνακαλύφθηκε μέχρι σήμερα*», ἀναφέρει συνεχιζοντας. Οἱ ἀποδείξεις ὅμως, ὅπως ἀνωτέρω ἐπεσημάνθη, ὑπάρχουν στὸ ἴδιο τὸ βιβλίο τοῦ Γ.Ι. καὶ τὰ «ἴχνη» καὶ τὶς «μαρτυρίες» ποὺ ὁ ἴδιος προσφέρει. Ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἀναγραφέντα κατὰ καιροῦς στὸν «Δαυλό» (τεύχη 96, 99, 106), τὰ σύγχρονα σύμβολα τῶν ἀριθμῶν αἰτιολογοῦνται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ ἀλφάβητο (τὸ ὁποῖο ἐν δυνάμει περιέχει καὶ τὴν λογικὴ τοῦ συγχρόνου ἀριθμητικοῦ συστήματος) καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ γραμματεία γενικώτερα.

Εἴτε λοιπὸν τὸ **Ζ** κατάγεται ἐκ τοῦ **Β** ἢ τοῦ **Ζ** σὰν ἀρκτικοῦ γράμματος τῆς λέξεως **Ζ-εὐγος** εἴτε τὸ **δ** ἐκ τοῦ **φ** τῆς μικρογραμμάτου παραστάσεως τοῦ **Σ** (σ), αὐτὸ μικρὴ σημασία ἔχει. Σημασία ἔχει τὸ προφανὲς γεγονὸς τῆς ἄμεσης καταγωγῆς τοῦ συγχρόνου συστήματος ἀριθμῆσεως ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος.

Δικαιολογίες τῶν ὑπευθύνων γιὰ τὸν ἐκβαρβαρισμὸ τῶν Ἑλλήνων

Κύριε διευθυντά,

Τὴν 14-11-1990 καὶ περὶ ὥραν 7ην μ.μ. εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, ἐνώπιον ἐνὸς ἀκροατηρίου ἀποτελουμένου κατὰ 80% ἀπὸ ἀξιωματικούς τῆς καὶ νῦν, ὁ τέως Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος κ. Γεώργιος Ράλλης ἐπεχείρησε νὰ δικαιολογηθῇ γιὰ τὸ ἐγκλημά του, τὸ τῆς καταργήσεως τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁ κ. Γ.Ρ., ὡς γνωστόν, ἐνομοθέτησε τὴν διαγραφὴν 6.000.000 καὶ πλέον λέξεων αὐτῆς μὲ μία ὑπογραφὴν, προσαρμόσας τὴν γλῶσσαν μας πρὸς τὰς 1.000-2.000 τοιαύτας τοῦ 10% τοῦ (ἀμορφώτου) Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, κατοίκων τῶν ὀρεινῶν

Ἐὰν οἱ Ἰνδοὶ μαθηματικοὶ πρῶτοι διέγνωσαν ἢ, τὸ πιὸ πιθανόν, διέσωσαν τὴν σύγχρονη ἀποψη ἀριθμῆσεως μετὰ τὴν ἐπαφὴν τους μὲ τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, αὐτό, ὅπως ἀποδεικνύεται, ἀποτελεῖ ἀδιαμφισβήτητο γεγονὸς, ἔστω καὶ ἂν ἐνοχλεῖ κάποιους.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν διαφορὰ τῆς παραστάσεως τῶν συγχρόνων Εὐρωπαϊκῶν ἀριθμῶν καὶ τῶν Ἀραβικῶν ἀριθμῶν [**1 2 3 4 5 6 7 8 9**] αὕτη ὀφείλεται, ὅπως ὁ Γ.Ι. παρατηρεῖ, στὴν προσαρμογὴ τῶν ἀρχικῶν μορφῶν τῶν συμβόλων στὴν αἰσθητικὴ καὶ γραμματικὴ παράδοση τῶν Ἀράβων. Οἱ Εὐρωπαϊκοὶ ἀριθμοί, ὅπως ἀποδεικνύεται, διέσωσαν τὰ ἀρχαῖα τους στοιχεῖα, ὡς προερχόμενοι ἀπὸ, ἀλλὰ καὶ «ἐπανερχόμενοι», στὴν ἴδια πνευματικὴ παράδοση, ἀφοῦ ὁ Δυτικὸς Πολιτισμὸς εἶναι τέκνο, ἔστω δύσμορφο, τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἀθήνα 25-12-1990

Μετὰ τιμῆς

Β. Κατσιαδράμης

Πολ. Μηχανικός ΕΜΠ

Ἀθήνα

Βοηθήματα:

1. Georges Ifrah, «Παγκόσμιος Ἱστορία τῶν Ἀριθμῶν», Ἐκδοσις «Σμυρνιωτάκη».
2. «Δαυλός», τ. 96, 99, 106.

χωρίων καὶ οἰκισμῶν τῆς χώρας. Ὁ κ. Γ.Ρ. καὶ τὸ τότε Ἑλληνικὸν Κοινοβούλιον, ἔχοντες προφανῶς ὑπ' ὄψιν τὸ συμπέρασμα τοῦ Λένιν, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι μόνον οἱ γνωρίζοντες τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν μποροῦν νὰ σκέπτονται καὶ νὰ ἐκφράζονται ὀρθῶς, κατήγγειλαν αὐτήν, γιὰ νὰ μετατρέψουν τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν σὲ κοπάδι — ὅπερ καὶ κατῴρθωσαν, ἐφ' ὅσον εἶναι καὶ πάλιν βουλευταὶ του.

Καὶ τώρα, βλέποντας τὴν κατάντια τῆς γλώσσης καὶ τῆς Ἑλλάδος, δὲν εἶχον τὸ θάρρος νὰ παραδεχθοῦν τὸ σφάλμα των καὶ νὰ ζητήσουν τὴν βοήθειαν ὄλων μας. Ἀνέλαβε τὴν εὐθύνην τῆς «δικαιολογίας» ὁ κ.

τέως, ὅχι βεβαίως γιὰ νὰ ἀναγνωρίσει τὸ σφάλμα των, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐπιρρίψει τὰς εὐθύνas εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Ἀθηνῶν καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ ὁποίου προΐστατο — καὶ τοὺς ὁποίους δὲν ἐρώτησεν. Ἀλλὰ ξεχνᾷ, ὅτι μποροῦσε νὰ διατάξει καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὸ ὑπ' αὐτὸν Ὑπουργεῖον νὰ τοῦ ὑποβάλλουν ἐντὸς τακτικῆς προθεσμίας, ὅτι στοιχεῖα ἤθελεν, καθὼς καὶ τὴν γνώμην τους γιὰ τὰς ἐπιπτώσεις μιᾶς τοιαύτης ἐνεργείας; Ὡμίλησεν ὁ κ. τέως, ἐνώπιον τέως καὶ νῦν στρατιωτικῶν ποῦ γνωρίζουν ὅτι τὸ α καὶ τὸ ω οἰασθῆποτε ἐνεργείας, γιὰ νὰ ἔχῃ αἷσιον πέραas, εἶναι κάποια προετοιμασία ἢ προπαρασκευή, ὅπως λέγεται εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὁρολογίαν. Πρᾶγμα πρὸ ὁ ἴδιος δὲν ἔπραξε.

Ὁ Πυθαγόρας εἶπεν, ὅτι ὁ ἀριθμὸς εἶναι τὸ πρῶτον σοφώτατον καὶ τὸ δεύτερον αὐτὸς ποῦ δίδει ὀνόματα εἰς τὰ ἀντικείμενα· καὶ ὁ Δημόκριτος, ὅτι ὁ λόγος εἶναι ἔργου σκιά, τὰ δὲ γράμματα μνήμης καὶ σοφίας φάρμακον. Ἐξέχασεν ὁ κ. Ράλλης, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ὁ πνευματικὸς ἡγέτης τῆς ἀνθρωπότητος, τροφὸς τῆς διαvoίας αὐτῆς, αἰώνιος δάσκαλος, καταυγάζουσα τὰ πάντα μὲ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς. Ἐξέχασεν, ὅτι εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν θεῶν, τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Διανοήσεως, τῆς Φιλοσοφίας κ.λπ., ὅτι τονώνει τὸν νοῦν καὶ διεγείρει τὸ πνεῦμα ἀπεριορίστως.

Κε Ράλλη, ἐὰν πράγματι ἐπιθυμῆτε τὴν ἀνάστασιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, τοῦ Κράτους καὶ τοῦ ἔθνους, μιὰ καὶ εἴσαστε ἀκόμα εἰς τὸ Κοινοβούλιον, μπορεῖτε νὰ τὸ πείσετε νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐφημερίδων, νὰ ἀντικαταστήσῃ τοὺς ἀμορφώτους ἐκφωνητὰς καὶ ἐκφωνητριάς τῶν ἐθνικῶν μας ραδιοτηλεοπτικῶν μέσων διὰ τοιοῦτων πλέον μορφωμένων καὶ ὀρθοφωνούντων. Ὁμοίως νὰ διδάσκονται ὅλα τὰ ἀρχαῖα μας κείμενα ἀπὸ ἐγκεκριμένas μεταφράσεις καὶ τὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά, ὅπως σήμερον αἱ ξένοι γλῶσσαι, ὥστε νὰ γνωρίσωμεν ὅλοι μας τὸν Ἑθνικὸν μας Ἀρχαῖον Πλοῦτον ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ μάθωμε νὰ σκεπτόμεθα.

Θέτω ὑπ' ὄψιν σας, καὶ τοῦ Κοινοβουλίου, τὰς γνώμας ἐπιφανῶν ἀνδρῶν ξένων

γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς Ἕλληνας, γιὰ νὰ συγκρίνετε τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματός σας:

Ρενάν: «Ἄν ἐξαιρέσωμε τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, οὐδὲν κινεῖται εἰς τὸ σύμπαν τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι Ἑλληνικόν».

Ἐριό: «Οἱ ἐπιστήμονές μας θὰ εἶναι ἀγράμματοι, διότι καταργήσαμε τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἀπὸ τὰ γυμνάσιά μας».

Thzeski (καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βαρσοβίας): «Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ εὐγενεστάτη τοῦ ἀνθρώπινου γένους, διότι εἰς αὐτὴν ἐγράφησαν τὰ ἄριστα προϊόντα τῆς διανοίας, ἐξελιχθεῖσα δὲ ἀφ' ἑαυτῆς, εἶναι ἀναντικατάστατος».

Γκαίτε: «Ὅ,τι εἶναι ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά γιὰ τὸν ἄνθρωπο, εἶναι καὶ ἡ Ἑλλάς γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα».

Λεπέν (καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λυών): «Ἡ Ἑλλάς πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἐγκόλπιον μας ἐφ' ὅρου ζωῆς».

Ἰππόλυτος Ταῖν: «Ὅ,τι κατασκευάζομε, στηρίζεται εἰς βάσεις ποῦ ἔθεσαν οἱ Ἕλληνες».

Σέλλεϋ: «Ὅλοι εἴμεθα Ἕλληνες, ἡ μορφή καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἔφθασαν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν τελειότητα».

Σέλλερ: «Ὁφείλομε τὰ πάντα εἰς τὴν Ἑλλάδα».

Χέρδερ: «Ὅπως τὰ ἄνθη στολίζουν τὴν γῆν καὶ οἱ ἀστέρες τὸν οὐρανόν, οὕτω καὶ αἱ Ἀθῆναι στολίζουν τὴν Ἑλλάδα καὶ αὐτὴ τὴν Οἰκουμένην».

Διδότος: «Ὅ,τι εἴμεθα, τὸ ὀφείλομεν εἰς τοὺς Ἕλληνας».

Βύρων: «Κλείσε μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σου τὴν Ἑλλάδα καὶ θὰ νοιώσης κάθε εἶδους μεγαλεῖον».

Κάρατον: «Οἱ Ἕλληνες ἦσαν σχεδὸν δύο βαθμοὺς ἀνώτεροι εἰς εὐφυΐαν ἀπὸ ἡμᾶς, ὑπερέχοντες ὅσον ἡμεῖς τῶν Ἀφρικανῶν».

Κικέρων: «Ὁ Ἀριστοτέλης εἶναι ποταμὸς ρέων χρυσόν».

Ἐγελος: «Οὔτε ἐγεννήθη νοῦς σὰν τὸν τοῦ Ἀριστοτέλους, οὔτε θὰ γεννηθῇ, ἀλλὰ καὶ δὲν χρειάζεται νὰ γεννηθῇ εἰς τὸ μέλλον».

Λένιν: «Μόνον ἐκεῖνοι ποῦ ξεύρουν Ἑλληνικά, μποροῦν νὰ σκέπτονται καὶ νὰ συζητοῦν σωστά».

Τζέφερσον: (Ἔθεσεν ὡς πρόεδρος ὡς πρῶτην γλῶσσαν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὰς Η.Π.Α., νικηθείσης ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς διὰ μιᾶς καὶ μόνον ψήφου).

Ἰησοῦς Χριστός: «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα

δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Μετὰ τιμῆς

Σπυρ. Φαρμάκης

Ἀξιωματικός ἐ.ά.

Ἀθῆναι

Ποιὸς τηλεφώνησε στὸν αἰδεσιμώτατο Ρενᾶτο;

Κύριε διευθυντά,

Στὸ τεῦχος Δεκεμβρίου τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ ὑπὸ τίτλο *«Σκέψεις, Κρίσεις, Προτάσεις γιὰ τοὺς Ἑλληνοφώνους τῆς Μ. Ἑλλάδος»* ἀναφέρομαι ὡς ἐκ τῶν διοργανωτῶν Συνεδρίου γιὰ τοὺς Ἑλληνοφώνους, ποὺ ὀργάνωσε ἡ Ἑνωσις Ἑλληνοφῶνων Γυναικῶν «Καρυάτιδες». Τὸ ὄνομά μου ὄντως ἀναφέρθηκε τυπικῶς μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐπιτροπῆς, στὴν πραγματικότητα ὅμως δὲν εἶχα καμμιά ἀνάμειξη στὴν ὀργάνωση τοῦ συνεδρίου, πλὴν μιᾶς ἀνακοίνωσης ποὺ ἔκανα σὲ αὐτό. Μὲ κατάπληξη ὅμως εἶδα στὴ συνέχεια τοῦ προαναφερόμενου κειμένου, ποὺ ὑπογράφει ὁ κ. Π. Πιτσελάς, πὼς ἔκανα καὶ ὀλόκληρη τηλεφωνικὴ συνδιάλεξη (!) (ποὺ περιγράφει μάλιστα κατὰ λέξιν ὁ ὑπογράφων τὸ ἄρθρο), μὲ τὴν ὁποία κάλεσα τὸν ἱερέα Ρενᾶτο Ντέλος, καὶ μάλιστα κατὰ τρόπο φορτικὸ καὶ ἐνοχλητικὸ, νὰ μετᾶσχει στὸ συνέδριο. Οὐδέποτε ἔχω ἀπευθυνθεῖ τηλεφωνικὰ ἢ καθ' ὅποιονδήποτε ἄλλο τρόπο στὸν προαναφερόμενο ἱερέα. Πρὸ τετραετίας περίπου τὸν εἶχα μόνον δεῖ σὲ συνέδριο στὸ

Μαρτᾶνο, τοῦ ὁποίου ἐκ τῶν διοργανωτῶν ἦταν ὁ κ. Π. Πιτσελάς. Λυπήθηκα, μάλιστα, τότε, γιατί δὲν μίλησα καθόλου στὸν ἱερέα, γιὰ νὰ τὸν συγχαρῶ γιὰ τὸ ἔργο του ὑπὲρ τῆς διατήρησης τῆς παράδοσης τῶν Ἑλληνοφῶνων. **Δηλαδή οὐδέποτε ἔχω μιλήσει μὲ τὸν ἱερέα!** Καταλαβαίνετε, λοιπόν, σὲ ποιὸ συμπέρασμα ὁδηγεῖ ἡ ἐπὶ λέξει καταγραφή στὸ περιοδικὸ τηλεφωνήματός μου, φανταστικοῦ καθ' ὀλοκληρίαν, τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν ἔγινε. Ἐκτὸς ἂν χρησιμοποιήθηκε τὸ ὄνομά μου, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐκολο νὰ πιστεύσω. Κατόπιν τούτων γεννιέται τὸ ἐρώτημα, μήπως οἱ ἀντιζηλίες τῶν κύκλων ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τοὺς Ἑλληνοφώνους καὶ μάλιστα κατὰ τὸν ἀπαράδεκτο αὐτὸ τρόπο (δημοσίευση ἀνυπάρκτων τηλεφωνημάτων) βλάπτουν περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὸ θέμα τῆς ἐπιβίωσης τῶν Ἑλληνοφῶνων, γιὰ τὸ ὁποῖο ὑποτίθεται πὼς ἀγωνίζονται, ἐνῶ ἴσως ἔχουν ἄλλα κίνητρα.

Ἐπαμ. Α. Βρανόπουλος

Ἱστορικός-Ἀρχαιολόγος

Τ.Θ. 5, Ψυχικό, Ἀθῆνα

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΟ:

Στὴ σελίδα 6180 τοῦ τεύχους 108 οἱ ἐξισώσεις τῶν στίχων 5, 4 καὶ 3 ἀπὸ τὸ τέλος τῆς σελίδας νὰ διορθωθοῦν ὡς ἑξῆς:

$$\frac{1}{x} = \frac{x}{1+x}, \quad x = \frac{\sqrt{5}-1}{2} \quad \text{καὶ} \quad \frac{2}{\sqrt{5}-1} = \frac{M}{\mu}.$$

ΜΕΤΕΩΡΙΣΜΟΙ

Ἡ «Κόλαση», οἱ «κολασμένοι» καὶ τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας

Ἔχετε βέβαια συνειδητοποιήσει —ὅσο μπορεῖ κανεὶς νὰ συνειδητοποιῇ ὠρισμένες ἀλήθειες, ὅταν πνίγεται μέσα σ' ἓναν καταγισμὸ κτηνώδους προπαγάνδας—, ὅτι ἡ «πολυεθνικὴ» δύναμη τῶν ἄτυχων μισθοφόρων πολεμιστῶν ποὺ μάχονται στὸν Περσικὸ Κόλο (ποῖα «ἔθνη» ἐπικαλοῦνται, ὅταν στὴν «δύναμη» αὐτὴ μόνον τὰ παρακλάδια τῆς Διεθνoῦς Ἑξουσίας, οἱ κατὰ τόπους κρατισμοί, συμμετέχουν ἐρήμην τῶν ἐθνῶν;) στὴν γιγαντιαία προσπάθειά της νὰ διαθέσῃ εὐμενῶς τὴν ἀνθρωπότητα ὑπὲρ αὐτῆς μέσω τῶν μαζικῶν μέσων προπαγάνδας, ποὺ ἀποτελοῦν ἰδιοκτησία της, δὲν μπόρεσε νὰ ἐπικαλεσθῇ καμμιά ἀξία, καμμιά ἰδέα, κανένα δέον, ποὺ νὰ ξεφεύγῃ κάπως ἀπὸ τὰ στενῶς πρακτικά, ὕλικά καὶ συμφεροντολογικὰ αἰτήματα τῆς ζωῆς. Κάποιες νύξεις περὶ «δημοκρατιῶν» μαχομένων ἐναντίον τυράννων ὑπὲρ τῆς «διεθνoῦς νομιμότητος» κ.λπ. δὲν παίρνονται στὰ σοβαρὰ οὔτε ἀπὸ τὶς κατώτατες μᾶζες, ἀφοῦ τὸ ξέρουν καὶ οἱ πέτρες ὅτι ὄχι μόνον κανένας λαὸς δὲν ζήτησε δημοκρατικὰ τὸν πόλεμο, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὰ πετρέλαια καὶ κυρίως τὸ «ξαναμοίρασμα τῆς πίττας» καὶ ἡ κλιμάκωση πρὸς τὴν παγκόσμια κυριαρχία εἶναι καὶ τὸ αἷτιο καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἀνθρωποβόρου (ἀλλὰ καὶ καταστροφικῆς γιὰ τὴν φύση) αὐτῆς συρράξεως; Προφανῶς ὁ ὑπεύθυνος τοῦ πολέμου, ἡ Διεθνῆς Ἑξουσία, ἔχει τόσο πολὺ ἀπογυ-

μνωθῇ ἰδεολογικά, ὥστε δὲν τῆς μένει πιά τίποτε ἀπὸ τὰ παλαιὰ «πνευματικά» φτιασιδία, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκ παραδόσεως προσπαθοῦσε νὰ καλλωπίσῃ τὸ φρικαλέο τῆς πρόσωπο.

Εἶναι λοιπὸν ὁ «Θεὸς Δολλάριος» τὸ μοναδικὸ εἶδωλο, στὸ ὁποῖο θύει νυχθημερόν ὁ ἐξουσιαστικὸς ἄνθρωπος; Ἔχει πιά τόσο ἀποκτηνωθῇ, ὥστε νὰ μὴν εἶναι ἱκανὸς οὔτε νὰ ἐκφράσῃ κάποιες ἰδέες πρὸς κατανάλωσιν ἀπὸ ἄλλους, ἔστω κι ἂν δὲν τίς καταλαβαίνει ὁ ἴδιος; Τόσο πολὺ συρρικνώθηκε διανοητικὰ καὶ ψυχικὰ, ὥστε μόνον στοιχειώδη ἐνστικτὰ αὐτοσυντηρήσεως (κοινὰ καὶ στὰ κατώτατα ζῶα) νὰ λειτουργοῦν σ' αὐτόν; Κανένα ἀπὸ τὰ γνωρίσματα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ «κάνουν τὴν διαφορά» του ἀπὸ τὰ ἄλλα εἶδη τοῦ ζωϊκοῦ βασιλείου, δὲν ὑπάρχει πιά; Ἔχει μετεξελιχθῇ δηλαδὴ ὁ ἐξουσιαστικὸς ἄνθρωπος σ' ἓνα νέο εἶδος ζώου, ποὺ «γνωρίζει» πολλὰ ἀλλὰ δὲν «καταλαβαίνει» τίποτα. Ὅπως θὰ ἔλεγε ἓνας διανοητὴς μὲ ἀσκημένη αἴσθησι τῆς ἱστορίας;

Ἡ γνώμη τοῦ γράφοντος εἶναι, ὅτι ὁ ἄνθρωπος παραμένει ὡς εἶχε. Τὸ καινούργιο στοιχεῖο εἶναι, ὅτι ἡ διανοητικὴ διαστροφή, ποὺ πάντοτε ἐπίσης ὑπῆρχε, σήμερα μπορεῖ χάρῃ τὴν τελειοποίηση τῆς τεχνολογίας καὶ τῆς ὁργανώσεως (ἀνοιχτῆς ἢ συνωμοτικῆς), ποὺ ἡ ἴδια (ἡ διανοητικὴ διαστροφή) ἀνέπτυξε, νὰ κυριαρ-

χῇ ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐχομε δηλαδή τὸ φαινόμενο, ἄτομα ἐνὸς εἵδους ζωϊκοῦ ποῦ «τρελλάθηκαν» (ἀπὸ ἐξουσιαστικῆς παράνοια ἐπὶ τοῦ προκειμένου) νὰ παίρνουν στὰ χέρια τους τίς τύχες καὶ τὸ μέλλον ὁλόκληρου τοῦ εἵδους, τὸ ὅποιο, μολονότι δὲν συμπορεύεται, οὔτε κὰν κατανοεῖ τοὺς ἄρρωστους ἐξουσιαστές του, εἶναι ἐν τούτοις ἀναποτελεσματικὸ ὡς πρὸς τὴν ἀντίδρασή του στὴν ξέφρενη ἐξουσιαστικὴ πορεία πρὸς τὸν γκρεμό. Θανάσιμη τῶντι ἐξέλιν...

Βέβαια ὁ ἄνθρωπος διεκρίθη καὶ κυριάρχησε στὰ ἄλλα ζῶα ὅχι χάρις στὴν «ὀργάνωση» (ὠρισμένα ἔντομα π.χ. εἶναι πιὸ τέλεια ὠργανωμένα ἀπὸ κάθε ὑπαρκτὴ ἢ ἀνυπαρκτὴ ἀνθρώπινη ὀργάνωση, ἀλλὰ δὲν κυριαρχοῦν), τὸ εἰδοποιὸ αὐτὸ γνῶρισμα τῆς παγκόσμιας ἐξουσιαστικῆς μηχανῆς. Σήμερα, ποῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν κινδυνεύει οὔτε ἀπὸ τὴν φύση οὔτε ἀπὸ ἄλλα εἶδη ζώων, ἡ ὀργάνωση-συσπείρωση δὲν ἔχει νὰ τοῦ προσφέρει τίποτε, καὶ συνεπῶς οὔτε αἷτια οὔτε σκοποὺς ἔχει. Ἄρα ὅσοι βλέπουν αἷτια καὶ σκοποὺς στὴν ὀργάνωση (καὶ ὀργανώνονται στὴν Ἐξουσία) ἔχουν ψευδαισθήσεις, βλέπουν φαντάσματα, εἶναι παράφρονες. Οἱ παρακρούσεις αὐτὲς ἴσα-ἴσα συνιστοῦν τὸ σύμπτωμα ποῦ χαρακτηρίζει τὴν νόσο τῆς ἐξου-

σιατικῆς παράνοιας.

Παράφρονες, διεστραμμένοι καὶ κυνικοὶ ὑλιστές ἀπὸ τὴ μιά, ποῦ δὲν δίνουν δεκάρα γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὴν ἐπιβίωσή της· καὶ ἡ ἴδια ἡ ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὴν ἄλλη, ποῦ δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποῦ οἱ πρῶτοι ἀντιπροσωπεύουν. Αὕτη εἶναι ἡ ἀκριβὴς περιγραφή τοῦ «θεάματος» ποῦ παρουσιάζει σήμερα τὸ ἀνθρώπινο εἶδος. Ἡ δοκιμασία τοῦ ἀνθρώπου ποῦ παραμένει ἄνθρωπος, ποῦ διατηρεῖ δηλαδή γνῶρισμα ἀνώτερα τῶν ζωιδῶν, εἶναι τῶντι τραγικὴ. Στὴν γῆ σήμερα, τὴν κατοικία του, ἔχουν ξεπερασθῇ ὅλες οἱ εἰκόνες τῆς «Κολάσεως», ποῦ ἡ φαντασία ἕως τῶρα μπορούσε νὰ συλλάβῃ.

Στὴ γῆ σήμερα, ποῦ γράφω καὶ ἐπικοινωνῶ μαζί σας, οἱ «δαίμονες», οἱ σεληνιαζόμενοι ἐξουσιαστές, βάζουν φωτιὲς καὶ χύνουν πίσσα ὅχι σὲ «καζάνια» ἀλλὰ σὲ τεράστιες περιοχὲς κι ὁ καπνὸς τους δὲν ὑψώνεται ἀπλῶς, ἀλλὰ ἐφθασε μέχρι τὸν «ἐβδομο οὐρανόν». Στὴ γῆ σήμερα μετακόμισε ἡ Κόλαση ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς φαντασίας τοῦ ἐξουσιαστικοῦ ἐγκεφάλου. Εἶναι τὸ «ἐκτόπλασμα», ἡ προβολὴ τοῦ ψυχικοῦ σκότους στὸν ἀντικειμενικὸ κόσμο.

Ἡ Κόλαση εἶναι ἡ Γῆ. Κι οἱ κολασμένοι εἴμαστε ἐμεῖς.

Μετεώρος

• Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ἐπιθυμοῦν νὰ δέσουν σὲ τόμους τὰ εἰς χεῖρας τους τεύχη τοῦ «Δαυλοῦ» μὲ οἰκονομικὰς τιμὰς μποροῦν νὰ ἀπευθύνωνται στὸν καλὸ βιβλιοδότη κ. Γιάννη Μπουρντᾶ, Μεσολογγίου 16, Ἐξάρχεια, τηλ. 3641333.

Martin Bernal, **BLACK ATHENA**, vol. I: The fabrication of ancient Greece, 1785-1895, Free Association Books, London 1987 pp. 575.

Μὲ τὸ δόλιο καὶ αὐθαδὲς αὐτὸ ἔργο ὁ ἐβραϊκῆς καταγωγῆς καθηγητῆς κ. Μάρτιν Μπερνάλ ἐπιχειρεῖ ν' ἀνατρέψει τὴν σημασίαν τῆς κλασσικῆς 'Ελλάδος ὡς αὐτοτελοῦς ἱστορικῆς παραστάσεως, θέτοντας τὸ προκλητικὸν ἐρώτημα: «τί εἶναι κλασσικὸ ἀπὸ τὸν κλασσικὸν πολιτισμόν»; Ἡ «Μαύρη 'Αθηνᾶ» ἐπιδιώκει νὰ συγκεντρώσῃ «ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα» σχετικὰ μὲ τὸν ἐκτεταμένον πολιτιστικὸν δανεισμὸν ποὺ πραγματοποιοῖσεν ἡ κλασσικὴ 'Ελλάδα ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὸ δυτικὸν Ἰσραὴλ κατὰ τὴν 2η χιλιετίαν π.Χ. ἢ ἀκριβέστερα ἀπὸ τὸ 2100 π.Χ.-1100 π.Χ. Λόγῳ τοῦ ὑψηλοῦ βαθμοῦ ἐπαφῆς «διατείνεται ὁ σ. (σ. 17)· τῆς 'Ελλάδος μὲ τὴν ἀρχαίαν Αἴγυπτον καὶ τὴν 'Εγγύς 'Ανατολὴ φαίνεται ὅτι εἰσῆχθησαν «λέξεις, τοπωνύμια καὶ θρησκευτικὲς τελετὲς αἰγυπτιακῆς καὶ σημιτικῆς προελεύσεως στὸ Αἶγαῖον, καί, εἰδικότερα, στὴν Κρήτη καὶ στὴς Κυκλάδες, ὅπου καὶ συνέχισαν νὰ διοχετεύονται».

Εἰδικότερα ὁ Α' τόμος τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀναφέρεται στὴν ἀνάπτυξιν τοῦ «ἀρχαίου μοντέλου τῆς ἀρχαιότητος» καὶ τοῦ «ἀρειανοῦ μοντέλου». Τὸ «ἀρχαῖον μοντέλον τῆς ἀρχαιότητος» — σύμφωνα μὲ τὸν σ. — δέχεται, ὅτι ὁ ἐλληνικὸς πολιτισμὸς ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς ἀποικίσεως τῆς 'Ελλάδας τὸ 1.500 π.Χ. περίπου ἀπὸ Αἰγυπτίους καὶ Φοῖνικες (Σημίτες), ποὺ ἐξεπολίτισαν τοὺς αὐτόχθονες, ἐνῶ τὸ «ἀρειανὸν μοντέλον» ὑποστηρίζει, ὅτι στὸν ἐλληνικὸν χῶρον σημειώθηκαν εἰσβολαὶ ἀπὸ τὸν Βορρᾶ, ποὺ καθυπέταζαν τὸν προελληνικὸν ἢ αἰγαῖον πολιτισμόν, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ κλασσικὸς πολιτισμὸς ἦταν ἀποτέλεσμα ἀναμείξεως τῶν 'Ἰνδοευρωπαίων 'Ελλήνων μὲ τοὺς γηγενεῖς. Ὁ ἴδιος ὁ σ. ἐπιδιώκει νὰ προβάλλῃ τὸ «ἀναθεωρημένον ἀρχαῖον μοντέλον τῆς ἀρχαιότητος», ποὺ δέχεται ὡς βάση του τὸν αἰγυπτιακὸν καὶ φοινικικὸν ἐποικισμὸν τῆς 'Ελλάδας, οἱ πρῶτοι κάτοικοι τῆς ὁποίας μιλοῦσαν μιὰ Ἰνδο-χεττιτικὴ γλῶσσαν ποὺ δὲν ἄφησε ἴχνη!

Στὸ I κεφάλαιον «Τὸ ἀρχαῖον μοντέλον στὴν ἀρχαιότητα» (σσ. 75-120) ὁ σ. ἀναφέρεται σὲ «πηγὲς ἐπιβεβαιωτικὰς» τοῦ αἰγυπτιακοῦ ἐποικισμοῦ τῶν Θηβῶν καὶ τῶν 'Αθηνῶν, τῆς αἰγυπτιακῆς κατάκτησης τῆς 'Αργολίδας καὶ τῆς φοινικικῆς θεμελίωσης τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν. Στὸ II κεφάλαιον «Ἡ αἰγυπτιακὴ σοφία καὶ ἡ διὰ μέσου τῆς 'Ελλάδος μετάδοσίς της ἀπὸ τὸν Μεσαίωνα στὴν 'Αναγέννησιν» (σσ. 121-160) ὁ σ. ἐξετάζει τὴν τοποθέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων πρὸς τὴν Αἴγυπτον μετὰ τὴν «συντριβὴν» τοῦ νεοπλατωνισμοῦ, ποὺ ἐπέτυχαν νὰ μεταμορφώσουν τὴν αἰγυπτιακὴν θρησκείαν σὲ φιλοσοφίαν, καὶ ἀναφέρεται ἰδιαίτερα στὸν 'Ερμῆ τὸν Τρισμέγιστον. Στὸ III κεφάλαιον «Ὁ θρίαμβος τῆς Αἰγύπτου τὸν 17ον καὶ 18ον αἰῶνα» (σσ. 161-188) ὁ σ. ἀποδίδει στὸν ἀνερχόμενον ρατσισμόν τὴν ἀπροθυμίαν τῶν εὐρωπαίων στοχαστῶν νὰ μειώσουν τὴν 'Ελλάδα καὶ νὰ θεωρήσουν τὸν κλασσικὸν πολιτισμὸν τῆς ὡς ἀποτέλεσμα αἰγυπτιακῶν καὶ σημιτικῶν ἀναμείξεων μὲ τοὺς αὐτόχθονες κατοίκους τῆς. Στὸ IV κεφάλαιον «Ἐχθρότητες πρὸς τὴν Αἴγυπτον τὸν

18ον αιώνα» (σσ. 189-223) και στο V κεφάλαιο «Ρωμαντική γλωσσολογία: ἡ ἄνοδος τῆς Ἰνδίας καὶ ἡ πτώση τῆς Αἰγύπτου» (σσ. 224-280) ὁ σ. ὑποστηρίζει τὴν ἄποψη, ὅτι μὲ τὴν ἄνοδο τῆς μαύρης δουλείας καὶ τοῦ ρατσισμοῦ οἱ Εὐρωπαῖοι στοχαστὲς φρόντισαν νὰ κρατήσουν τοὺς Ἀφρικανοὺς μακριὰ ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμό. Τὸ VI κεφάλαιο «Ἑλληνομανία 1: ἡ πτώση τοῦ ἀρχαίου μοντέλου, 1790-1830» (σσ. 281-308), τὸ VII κεφάλαιο «Ἑλληνομανία 2: ἡ μετάδοση τῆς νέας σοφίας στὴν Ἀγγλία καὶ ἡ ἄνοδος τοῦ ἀρειανοῦ μοντέλου, 1830-1880» (σσ. 317-336), τὸ VIII κεφάλαιο «Ἡ ἄνοδος καὶ ἡ πτώση τῶν Φοινίκων, 1830-1885» (σσ. 367-393) καὶ τὸ X κεφάλαιο «Ἡ μεταπολεμικὴ κατάσταση — Ἐπιστροφή στὸ εὐρύτερο ἀρειανὸ μοντέλο, 1945-1985» (σσ. 400-437) μαζί μὲ τὸ παράρτημα «Ἦσαν οἱ Φιλισταῖοι Ἕλληνες;» (σσ. 445-450) καὶ πλῆθος πινάκων, χαρτῶν καὶ σημειώσεων συνθέτουν τὸ ὅλο ἔργο.

Ἡ ἐπιστημονικὰ αὐθαίρετη καὶ δόλια ὡς πρόθεση πραγμάτευση αὐτῆς, βασιζόμενη σὲ ἀνεύθυνες ἐρμηνεῖες —εὐάλωτες ὡς πρὸς τὸ κῦρος καὶ τὴν αὐθεντικότητά τους— σημειῶν ἀπὸ τὰ κλασσικὰ κυρίως κείμενα ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ὑπαρξὴ τῆς Ἑλλάδας —ὡς ὑποθήκης νοημάτων, ἀξιολογήσεων καὶ ἐπιτευγμάτων— εἶναι γεγονὸς ἱστορικὸ καὶ ὅχι τὸ ἀποτέλεσμα ἀποδοχῆς ἢ ἀπόρριψης ὑποθέσεων ἢ ἀνάλυσης μοντέλων. Ὡς γεγονὸς τοῦ πνεύματος ἡ ὑπαρξὴ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπὸ ὅποιεσδήποτε παραδοχὲς μιᾶς «κοινωνιολογίας τῆς γνώσεως» ἢ μιᾶς «κοινωνιολογίας τοῦ πολιτισμοῦ» σὲ σχέση μὲ τὶς ἀντιαφρικανικὲς καὶ τὶς ἀντισιμητικὲς τοποθετήσεις τῶν Εὐρωπαίων στοχαστῶν, ὥστε ἀνάλογα μὲ τὸ μέγεθός τους νὰ ἐπιβεβαιώνεται ἡ ὑπαρξὴ τῆς κλασσικῆς Ἑλλάδας (ὅταν ὁ ἀντιαφρικανισμὸς καὶ ὁ ἀντισιμητισμὸς εἶναι μεγάλος) ἢ νὰ ἀπορρίπτεται (ὅταν ὁ ἀντιαφρικανισμὸς καὶ ὁ ἀντισιμητισμὸς εἶναι μικρὸς ἢ μετριοπαθής). Οἱ περιορισμένες ἀναφορὲς τῶν κλασσικῶν (π.χ. Αἰσχύλου, Πλάτωνος κ.τ.λ.) στὴν Αἴγυπτο δὲν ἐπιβεβαιώνουν μιὰ παρελθούσα ἱστορικότητα, καὶ στὴν περίπτωσή αὐτῇ τὸν αἰγυπτιακὸ καὶ σημιτικὸ ἐποικισμό τῆς Ἑλλάδας κατὰ τὸ 1.500 π.Χ., ἀλλὰ ἀντίθετα τείνουν νὰ ἐκφράζουν μεταξὺ ἄλλων τὴν ἔμφυτη διάθεση τῶν Ἑλλήνων —τῶν πλαστοουργῶν τῆς μορφῆς καὶ τοῦ Λόγου— πρὸς τὸ ἄδηλο καὶ τὸ μακρυνό, μιὰ διάθεση ποὺ ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴν ἴδια τὴν ἐλληνικὴ φύση (καὶ ποὺ ἔσχατα ἐγγυᾶται τὴν σημασία τοῦ μυθικοῦ στοχασμοῦ, ὅταν αὐτὸς τοποθετεῖται δίπλα στὸν ὀρθὸ λόγον) γιὰ τὴν ἐποποιία τοῦ πνεύματος. Ἀνεξάρτητα ἀν ἐπιρροὲς ἢ περιορισμένης κλίμακας προσμίξεις, μὲ τὴν ἐμπορία καὶ τὴν ναυσιπλοΐα, ἦταν δυνατὲς μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου, ἐν τούτοις παραμένει ἀνεξήγητο ἀπὸ τὰ μοντέλα τοῦ κ. Μπερνάλ, γιὰ τὴν ἐποποιίαν τῶν λαῶν ποὺ οἱ Ἕλληνες ὑποτίθεται ὅτι ἐμμήθησαν ἐσθρῆσε γρήγορα, χωρὶς ν' ἀφήσῃ μνημεῖα τοῦ πνεύματος ἀνάλογα. Ὅρισμένα κοινὰ γλωσσικὰ ἢ χημικὰ μορφώματα ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά στὶς γλῶσσες τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου θὰ μπορούσαν καλύπτεται νὰ ἐρμηνευθοῦν ἀπὸ τὴν ταυτότητα τῶν φυσικῶν καὶ γεωγραφικῶν ὁρων τῆς περιοχῆς, παρὰ ἀπὸ τὴν δῆθεν μίμηση ποὺ ἐπραγματοποίησε ἓνας ἱστορικὸς λαός, ὅπως οἱ Ἕλληνες, ἀπὸ ἄλλους λαοὺς χωρὶς ἀνάλογη ἱστορικότητα. Οἱ Ἑβραῖοι ἐκεῖνοι ποὺ διακρίθηκαν

στην διασπορά τις δύο χιλιετίες που ακολούθησαν ἔγραψαν ὅχι ἑβραϊκά, ἀλλὰ στὴν γλῶσσα τῆς δεύτερης πατρίδας των. Ἀντίθετα ἀπὸ τὴν ἑβραϊκὴ γλῶσσα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καθεαυτὴ εἶναι ἄθλος μέγιστος, χωρὶς ἄλλο πολιτισμικὸ ἀνάλογο. Τέλος, μεθοδολογικά, ἡ πρόθεση τοῦ συγγραφέα νὰ συγκεντρώνει τὴν προσοχή του σὲ μεμονωμένες καὶ ἀμφίβολες ἀναφορές, γιὰ νὰ συγκροτήσῃ τὴν κατασκευὴ του, χωρὶς νὰ τὶς ἀνάγει κατὰ περίπτωσιν σὲ εὐρύτερα νοηματικὰ σύνολα ἢ σὲ συστήματα νοημάτων, τὸν παρασύρει δυσανάλογα σὲ υπέρμετρα ὀλισθήματα, ποὺ σχεδὸν διακωμωδοῦν τὴν συγγραφικὴ ἀνάλυση. Ἡ κυκλογενὴς ἐπιχειρηματολογία τοῦ σ., προσδίδοντας στὸ ἀσήμαντο γιγάντιο μέγεθος, τὸν ἐλαύνει στὴν κατὰ κόρον ἐπανάληψιν τοῦ λογικοῦ σφάλματος τῆς λήψεως τοῦ ζητουμένου.

Τὸ δόλιο αὐτὸ ἐπιστημονικοφανὲς ἔργο μὲ τὸ κατάμαυρο πένθιμο ἐξωφυλλό του δὲν ἐνταφιάζει τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα τῆς «μαύρης Ἀθηνᾶς» γιὰ ν' ἀνατείλῃ ἀνεμπόδιστα τὸ ἄστρο τοῦ Δαυὶδ, ἀλλὰ ἀντίθετα συνιστᾷ καθεαυτὸ ἕναν ἐπικήδειο τῶν σκοτεινῶν προθέσεων ποὺ τὸ κυοφόρησαν. Ἡ σιωνιστικὴ κριτικὴ ὑποδέχθηκε τὸ ἔργο αὐτὸ (ὁ II τόμος τοῦ ὁποίου θ' ἀναφέρεται στὴν «αἰγυπτιομανία» τῶν σπαρτιατῶν μεταξὺ ἄλλων, ἐνῶ ὁ III τόμος στὴν Αἰγυπτο-ἑλληνικὴ μυθολογία «γιὰ τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος τῆς Σφίγγας») μὲ περιλάμπρες ἐκφωνήσεις. Ἐνῶ μιὰ ἐπιστημονικὴ θεωρία ἢ ἕνα μοντέλο γίνεται ἰσχυρότερο ὅσο περισσότερο ἀνθίσταται στὴν δυνατότητα ἀπορρίψεώς του ἀπὸ τὰ δεδομένα ἢ ἀπὸ ἄλλες θεωρίες ποὺ τὰ ἐρμηνεύουν πληρέστερα, ὁ σ. ἀποφεύγει συστηματικὰ κάθε δυνατότητα ἐναλλακτικῆς ἐρμηνείας τῶν στοιχείων του. Ἡ «Μαύρη Ἀθηνᾶ», ποὺ βλέπει τὴν Ἑλλάδα ὡς ἐτερόφωτο διαμεσολαβητὴ τοῦ ἀφρικανικοῦ καὶ τοῦ σημιτικοῦ πολιτισμοῦ στὴν Εὐρώπῃ, θὰ μπορούσε νὰ συνοψισθεῖ ὡς ἐξῆς: «Ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀφρικανικά καὶ σημιτικά, ἀλλὰ ἀτυχῶς ἀδυνατοῦμε νὰ τὸ ἀποδείξουμε». Αἴσθημα θυμηδίας προκαλεῖ ἡ καταχθόνια σκοπιμότητα συγγραφῆς ἐνδὸς τέτοιου ἔργου.

Μανώλης Μαρκάκης

Ἡ βασιλοπούλα Ἀθηνᾶ. Ἡ ρωμαλέα διάνοιά της προκάλεσε τὴν ἰδιαίτερη στοργή τοῦ μεγάλου πατέρα της, με ἀποτέλεσμα νὰ προσελκύσῃ τὸν φθόνο τῶν ἄλλων θεῶν βασιλέων (Ἰλιάς Ε 872-880). Τὴν Ἑλληνίδα ἡγεμονίδα οἱ σημερινοὶ σκοταδιστὲς βάφουν μαύρη καὶ συσχετίζουν με τοὺς καννίβαλους τῆς Ἀφρικῆς.

ΗΛΙΑΣ ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

᾽Αθηνᾶ — Κάδμος — Θῆβαι ·

ΑΘΗΝΑ

Ι. ᾽Η «Θεογονία» ὁμιλεῖ γιὰ τὴν γέννησι τῆς «γλαυκώπιδος ᾽Αθήνης» (στίχ. 886-900). ᾽Ας δοῦμε τοὺς στίχους:

886 «Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρώτην ἄλοχον θέτο Μῆτιν πλεῖστα θεῶν τε ἰδυῖαν
ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων. ᾽Αλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε θεὰν γλαυκῶπιν ᾽Αθήνην τέ-
ξεσθαι, τότε ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας

890 αἰμυλίοισι λόγοισιν ἔην ἐσκάτθετο νηδύν, Γαίης φραδμοσύνησι καὶ Οὐρα-
νοῦ ἀστερόεντος. Τῷ γὰρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιλῆίδα τιμὴν ἄλλος ἔχοι
Διὸς ἀντὶ θεῶν ἀειγενετῶν· ἐκ γὰρ τῆς εἵμαρτο περίφρονα τέκνα γενέσθαι·

895 πρώτην μὲν κούρην γλαυκώπιδα Τριτογένειαν Ἴσον ἔχουσιν πατρὶ μένος καὶ
ἐπίφρονα βουλὴν, αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν ἡμελ-
λεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα· ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἔην ἐσκάτ-
θετο νηδύν,

900 ὥς δὴ οἱ φράσσαιτο θεὰ ἀγαθὸν τε κακὸν τε».

᾽Η «Θεογονία», ἔλεγα στὸ κεφάλαιο «᾽Η ἐποχὴ τοῦ Διός», προσωποποιῶντας τὶς πρῶτες ἐνέργειες μὲ τὶς ὁποῖες ἄρρηκτα συνεδέθη ἡ διοίκησι τοῦ Διός, τὶς παρουσιάζει ὡς γάμους ἢ αὐτοδεσμεύσεις αὐτοῦ μὲ τὸ περιεχόμενο (ἐννοίες) ποὺ ὑποκρύπτουν τὰ ὀνόματα. Ἐρμῆνευσα δὲ τὸ ὄνομα «Μῆτις» καὶ διὰ τῆς ἀποκω-
δικοποιήσεως τῶν γραμμάτων (ἴδε ἀναλυτικῶς στὸ σχετικὸ κεφάλαιο). Προχωρῶ
τώρα στὴν ἐρμηνεία τῶν ἀνωτέρω στίχων (886-900): «᾽Ο Ζεὺς δὲ τῶν θεῶν βασι-
λεὺς ὡς πρώτην αὐτοδέσμευσι (γιὰ τὴν ἄσκησι τῆς ὑπερτάτης ἐξουσίας, δηλαδὴ
τοῦ «ἄνακτος τῶν βασιλέων»: στίχ. 883) ἐδέχθη τὸν διάλογο, δηλ. τὸ συσκέπτε-
σθαι, προκειμένου νὰ λάβῃ ἀποφάσεις. Διότι μόνον διὰ τοῦ συσκέπτεσθαι θὰ ἡδύ-
νατο νὰ γνωρίζῃ ὅλα ὅσα οἱ θεοὶ βασιλεῖς ἐγνώριζαν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ
ἀπλοῖ ἄνθρωποι (στίχ. 886-887). ᾽Αλλὰ αὐτὸς ἄλλωστε ὑπῆρξε ὁ λόγος, ἔνεκα
τοῦ ὁποίου αὐτὸν τὸν «διάλογο» (Μῆτιν) ὁ Ζεὺς ἐνεστερνίσθη, ὥστε διὰ τῆς δια-
δικασίας αὐτῆς πάντοτε νὰ λαμβάνῃ ὀρθὰς ἀποφάσεις γιὰ τὸ τί εἶναι ἀγαθὸ καὶ τί
κακὸ».

Αὐτὰ τὰ δύο ζεύγη στίχων, δηλ. 886-887 καὶ 899-900, ποὺ μᾶς ὁμιλοῦν περὶ
τῆς «Μήτηρος», τὰ ἀπέσπασα σκοπίμως ὡς ἀποτελοῦντα μίαν ἐνότητα. Πρὸ τῆς ἀ-
ναπτύξεως ὅμως τῶν ὑπολοίπων στίχων θὰ ἤθελα νὰ δώσω στὸν ἀναγνώστη τὴν
εὐκαιρίαν νὰ ἀντιληφθῇ μόνος του, πόσο ἡ παρερμηνεία ἐνὸς κειμένου μπορεῖ νὰ
φθάσῃ σὲ ὑπερβολὰς ἀκατανόητες. ᾽Η λέξι π.χ. «νηδὺς» ἐρμηνευόμενη ὡς «κοι-
λία» περιωρίσθη, κακῶς, μόνον στὸν στόμαχο καὶ τὰ ἔντερα. Καὶ ὅμως ἡ λέξι

* ᾽Αποσπάσματα ἀπὸ τὴν μεγάλη ριζοσπαστικὴ ἐρευνα γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφῃ τῶν
σημασιῶν τῶν 24 γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφαβήτου, ποὺ ἤδη τυπώνεται ἀπὸ τὸν
«Δαυλὸ» καὶ θὰ κυκλοφορήσῃ τὸν Ἀπρίλιο.

«νηδὺς» μπορεί νὰ ἀφορᾷ καὶ στὴν κοιλότητα τοῦ θώρακος (στέρνον), καὶ ὡς «ἐνέργεια» (ρῆμα) νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς «ἐνεστερνίσθη». Διότι τὸ στέρνον (θώραξ) κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἐθεωρεῖτο ἕδρα τῶν διανοητικῶν δυνάμεων, τῆς ἀντιλήψεως, τοῦ σκέπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῶν παθῶν τοῦ ἔρωτος, τῶν σωματικῶν ὀρέξεων καὶ τῆς ὀργῆς, ἀπολύτως συνδεδεμένων μὲ τὴν Μῆτιν (σκέψιν + σύνεσιν + σοφίαν + ἱκανότητα τοῦ συμβουλευεῖν ἀλλὰ καὶ ἀποκαλύπτειν διὰ τεχνασμάτων τὶς μύχιες σκέψεις τοῦ ἄλλου κ.λπ.). Ἡ ἐρμηνεία ἐπομένως τῆς λέξεως «νηδὺς» ὡς κοιλίας ὠδήγησε τὸν ἐρμηνευτὴ σὲ ἀκατανόητα πράγματα. Γράφει ὁ Π. Λεκατσᾶς («Ἡσιόδου ἅπαντα», ἔκδ. Ι. Ζαχαρόπουλος σελ. 184) ἐρμηνεύοντας τοὺς κρίσιμους αὐτοὺς στίχους (899 ἕως 900) τῆς «Θεογονίας»: «Μὰ πρόφτασεν ὁ Δίας καὶ τὴν ἔρριξε μέσ' τὴν κοιλιά του, γιὰ νὰ τοῦ λέη πάντοτε ἡ θεὰ (Μῆτις) κάθε καλὸ ἢ κακὸ ποὺ τὸν προσμένει». Καὶ συνεχίζει μὲ τὴν ὑποσημείωσι: «Θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι πρόκειται περὶ δικολαβικοῦ σοφίσματος, πράγματι ὅμως πρόκειται περὶ δοξασίας τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοί μας διετήρησαν ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς ἀνθρωποφάγίας. Οἱ ἀνθρωποφάγοι πιστεύουν, ὅτι τρώγοντες ὠρισμένα ὄργανα τοῦ φίλου ἢ ἀντιπάλου, τὸν ἐγκέφαλον, τὴν καρδίαν κ.λπ., ἀποκτοῦν τὰς τυχὸν ἀνεπτυγμένας τῶν ὀργάνων τούτων ἱκανότητας, εὐφυΐαν, ἀνδρείαν κ.λπ.». Τί νὰ πρωτοθαυμάσῃ κανεὶς: τὴν ἀνθρωποφαγία τῶν προγόνων ἢ τὴν ἀθῶα «νηδὺν» ποὺ ἔγινε ἀνθρωποφάγος!

Προχωρῶ τώρα στὴν ἐρμηνεία τῶν ὑπολοίπων στίχων (888-898), τοὺς ὁποίους θεωρῶ ὡς ἀποσπασθέντας ἀπὸ μίαν ἄλλην ἐνότητα, ἡ ὁποία ἀφορᾷ τὰ φυσικὰ τέκνα τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς (στίχ. 918-920). Ἡ γέννησι τῶν φυσικῶν τέκνων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς, ὅπως φαίνεται ἐκ τοῦ κειμένου τῆς «Θεογονίας», λαμβάνει χώρα μετὰ τὴν λήξι τοῦ πολέμου μὲ τοὺς Τιτᾶνες. Μπορεῖ δὲ κανεὶς βασίμως νὰ συμπεράνῃ, ὅτι ἡ γέννησι τῶν τέκνων τοῦ Διὸς συμπίπτει μὲ τὴν περίοδο τοῦ σχηματισμοῦ τῶν οἰκουμενικῶν διοικητικῶν ὀργάνων γιὰ τὴν βελτίωσι τῶν συνθηκῶν ζωῆς καὶ τὴν ἀνάπτυξι τῆς γλώσσας σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Οἱ προσωποποιήσεις τῶν νέων θεσμῶν ὡς «γεννημάτων» τοῦ Διὸς καὶ τῶν φυσικῶν τέκνων του δημιουργήσαν τὶς πρώτες αἰτίες συγχύσεων. Ἄς δοῦμε ὅμως τοὺς στίχους· στὸ τέλος θὰ ὑποδείξω ποιά ἔπρεπε κατὰ τὴν γνώμη μου νὰ ἦταν ἡ σειρά (888-890): «Ἀλλ' ὅταν ἔμελλε, ὡς ἦταν ἐπόμενο, νὰ γεννήσῃ τὴν Ἀθηνᾶ τὴν θεὰ μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, τότε μὲ τρόπο σαγηνευτικὸ τόσο τῶν σκέψεων ὅσον καὶ τῶν συναισθημάτων, μὲ γλυκόλογα καὶ ὑποσχέσεις, τὴν προσεῖλκυσε (τὴν Γαῖα) ἐντὸς τοῦ δικοῦ του χώρου τῶν διανοημάτων καὶ συναισθημάτων».

Θὰ συνεχίσω μὲ τοὺς στίχους 894-898: «Διότι ἐξ αὐτῆς (τῆς διανοίας δηλ. τοῦ Διὸς) ἦταν πεπρωμένο νὰ γεννηθοῦν σοφώτατα τέκνα. Καὶ ὡς πρώτη (ἀπόδειξι) ἡ κόρη του ἡ γαλανόφθαλμη «Τριτογένεια», τὴν ὁποία διακρίνει ἡ ἴδια ὀρμητικότης μὲ τὸν πατέρα της Δία καὶ ἡ ἴδια σῶφρων βούλησι. Ἀμέσως μετὰ, ὡς ἦταν ἐπόμενο, υἱὸν (διάδοχο) στὸν θρόνον τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν ἔμελλε νὰ γεννήσῃ μὲ ἀκαταδάμαστη ψυχὴ καὶ διάνοια». Στὶς δύο νέες ἐνότητες, δηλ. στοὺς στίχ. 889-890, 894-898, εἶναι φανερό ὅτι τόσο ἡ Ἀθηνᾶ ὅσο καὶ ὁ Ἀπόλλων θεωροῦνται ὑπὸ τῆς «Θεογονίας» ὡς τὰ ἐπιφανέστερα φυσικὰ μὲν ἀλλὰ καὶ πνευματικὰ τέκνα τοῦ Διὸς.

Σ' αὐτὴν τὴν ἐνότητα προσθέτω καὶ τοὺς στίχους 918-920. Ἄς δοῦμε τοὺς

στίχους αὐτούς:

*«Λητὼ δ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
ἱμερόεντα γόνον περὶ πάντων Οὐρανίωνων,
γείνατο, αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃ μιγείσα».*

[Καὶ ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτέμιδα τὴν ἐκτοξεύουσα βέλη, ἀγαπητὰ τέκνα στὸν ἡὼρον ὅλων τῶν Οὐρανίωνων (βασιλέων) ἐγέννησε σμίγοντας ἐρωτικά μὲ τὸν Δία]. Ὅπως συμπεραίνω, ἡ ἀναφορὰ τῆς «Θεογονίας» στὴν Λητὼ τὴν κόρη τῆς Φοίβης καὶ τοῦ Κοίου (στίχ. 404-407), τὴν ὁποία μάλιστα ἀποκαλεῖ «κυανόπεπλον», «μειλίχον αἰεῖ» (γλυκεῖα πάντοτε), «μειλίχον ἐξ ἀρχῆς» (γλυκεῖα ἀπὸ τὴν φύσιν τῆς), «ἀγαυώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου» (σπλαχνικώτερη ἀπ' ὅλους μέσ' στὸν Ὀλυμπο), «ἥπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν» (τὸ ἴδιο τρυφερὴ στοὺς ἀνθρώπους ὅπως καὶ στοὺς θεούς), «θεὰ θεοῦ» (θεὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἡ ἴδια), ὅπως καὶ τὸ ὄνομα «Τριτογένεια» τῆς Ἀθηνᾶς δίδουν τὴν ἀπάντησιν στοὺς «μυθολόγους» σχετικῶς μὲ τὴν γέννησιν τῆς Ἀθηνᾶς. Ὅπως θὰ διαπιστώσουμε, ἡ Ἀθηνᾶ δὲν ἐκπηδᾷ ἀπὸ τὴν κεφαλὴ τοῦ Διὸς κραυγάζουσα «νίκη!», ὅπως θέλει ὁ Πίνδαρος (Ὀλυμπ. Ζ, 35) οὔτε ἦταν κρυμμένη ἐντὸς νέφους, ὅπου προσκρούει ὁ Ζεὺς μὲ τὴν κεφαλὴ (καὶ ἐξέρχεται ἡ Ἀθηνᾶ) οὔτε τέλος ὅταν ὁ Ζεὺς τὴν γεννᾷ, τὴν ρίπτει σὰν χρυσὴ βροχὴ στοὺς ἀγρούς τῆς Ρόδου (Φιλόστρ., Εἰκ. Β 27) κ.λπ.

Ἡ Ἀθηνᾶ, ὅπως εἶδαμε στοὺς στίχους 894-898, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀναφέρονται ὡς φυσικὰ καὶ πνευματικὰ τέκνα τοῦ Διὸς. Ἡ διάκρισις δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ὡς τέκνων τῆς «μειλίχιου Λητοῦς», ἐν ἀντιθέσει μὲ τὴν Ἀθηνᾶ πού τὴν διέκρινε ἡ ὀρμητικότης τοῦ χαρακτήρος ἀλλὰ καὶ ἡ σώφρων βούλησις, ἔντονα χαρακτηριστικὰ τοῦ Διὸς, ἔδωσαν τὴν ἰδιαίτερη φύσιν τῆς Ἀθηνᾶς ὡς τέκνου τοῦ πατρός τῆς — κάτι τὸ ὁποῖο καὶ σήμερα ἰσχύει ὡς τρόπος ἐκφράσεως γιὰ παιδιὰ τῆς αὐτῆς οἰκογένειας ὁπότε συνήθως λέμε: «αὐτὸς ἢ αὐτὴ εἶναι παιδί τοῦ πατέρα τους» μὲ τὴν σημασίαν ὅτι ἔχουν ὅλα τὰ φυσικὰ χαρίσματα ἢ ἐλαττώματα αὐτοῦ γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους. Πρέπει δὲ νὰ τονίσω ἐδῶ, ὅτι ἡ δὴλῳσις τῆς «Θεογονίας» γιὰ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν ὅτι: «εἶναι ἀγαπητὰ τέκνα στὸν ἡὼρον ὅλων τῶν Οὐρανίωνων» ἐνισχύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀναφορὰ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Ε 872-880), ὁ ὁποῖος ἐξηγεῖ τὴν στάσιν τῶν ἄλλων θεῶν βασιλέων ἔναντι τῆς Ἀθηνᾶς, τὴν ὁποία θεωροῦν ὑπεύθυνη τῶν κακῶν τῶν θεῶν ὅπως τώρα π.χ. «ποὺ ἐσπρωξε τὸν Τυδέως Διομήδη στὸν πόλεμον ἔναντίον τῶν θεῶν». Λέγει λοιπὸν ὁ Ἄρης ἐκ μέρους ὅλων τῶν θεῶν:

*«Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὀρῶν τάδε καρτερὰ ἔργα;
αἰεὶ τοι ρίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεςσι φέροντες.
Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
οὐλομένην, ἣ τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμλεν·
ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ,
σοὶ τ' ἐπιπείθονται καὶ δεδμημέσθα ἕκαστος·
ταύτην δ' οὔτ' ἔπει ποτιβάλλεαι οὔτε τι ἔργω,
ἀλλ' ἀνίεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἀίδηλον»*

[«Δία πατέρα, δὲν θυμώνεις βλέποντας αὐτὰ τὰ φριχτὰ ἔργα; Πάντα ἡμεῖς οἱ θεοὶ ὑποφέρουμε σκληρὰ ἀπὸ δικό μας φταιξίμο γιὰ χάριν τῶν ἀνθρώπων. Κι ὅλοι μας τὰ ἔχουμε μαζί σου, γιὰ τὴν γέννησιν μιᾶς κόρης ἄφρονα, ἡ ὁποία καταγίνεται νὰ κά-

νη τὸ κακό. "Ολοι οἱ ἄλλοι θεοὶ ποὺ βρίσκονται στὸν "Ολυμπο σ' ἀκοῦνε, κι' ὁ καθένας μας μπροστά σου σκύβει τὸ κεφάλι. Αὐτὴν ὅμως (τὴν Ἀθηνᾶ) ποτέ σου δὲν τὴν τιμωρεῖς οὔτε μὲ λόγια οὔτε μ' ἔργα, καὶ τὴν ἀφήνεις ἐλεύθερη, γιατί ἐσύ γέννησες αὐτὸ τὸ παιδί τοῦ ὀλέθρου].

Αὐτὸ τὸ παράπονο τῶν θεῶν βασιλέων πρὸς τὸν Δία γιὰ τὴν Ἀθηνᾶ διεμόρφωσε ἀναλόγως τὸν στίχο (919), τὸν ὁποῖον ἀνέλυσα προηγουμένως. "Οπως ἐπομένως διαπιστώνουμε, ἡ «θεὰ Ἀθηνᾶ» ἀπολαμβάνουσα τῆς ἰδιαίτερης ἐκτιμήσεως τοῦ πατρός της προκαλοῦσε συχνὰ στὶς συγκεντρώσεις τῶν θεῶν βασιλέων τὴν ὀργή των, διότι δι' ἐπεμβάσεων, ἀνεκτῶν ἀπὸ τὸν Δία, συντελοῦσε σὲ ἀποφάσεις, οἱ ὁποῖες ἐστρέφοντο ἐναντίον τῆς τακτικῆς ἢ τῶν ἔργων ὀρισμένων ἐκάστοτε θεῶν βασιλέων. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο καὶ τὰ «ἄφρονα κούρην», «ἀήσυλα ἔργα μέμνηλεν» καὶ «παῖδ' αἰδήλον», τὰ ὁποῖα ἔρχονται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴν ἱστορικὴ θέσι τοῦ προσώπου τῆς Ἀθηνᾶς.

"Ας δοῦμε ὅμως, γιὰ νὰ κλείσουμε τὸ πρῶτο μέρος περὶ τῆς γεννήσεως καὶ τῆς μορφῆς τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ τὴν λέξι «Τριτογένεια», ὅπως καὶ τοὺς στίχους 891-893, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν γνώμη μου εἰσῆλθαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴν τὴν πρὸς τὴν Ἀθηνᾶ διάκρισι τονίζοντας ὅτι ἡ διάκρισι ἔγινε «κατὰ τὶς συμβουλὲς τῶν πανάρχαιων προγόνων, ὥστε οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῶν ἀνερχομένων, ἐν συνεχείᾳ, στὸ βασιλικὸ ἀξίωμα νὰ τύχη αὐτῆς τῆς βασιλικῆς τιμῆς». Θὰ παρατηρήσω, ὅτι οἱ στίχοι αὐτοὶ (891-893) οὐδὲν προσφέρουν καὶ μάλιστα συνδέονται χαλαρῶς μὲ τοὺς ὑπόλοιπους, δὲν εἶναι δὲ τολμηρὸ καὶ νὰ ἀθετηθοῦν. "Ας δοῦμε ὅμως τὴν σημαντικὴ λέξι «Τριτογένεια».

Ἡ λέξι «Τριτο-γένεια» εἶναι σύνθετη ἀπὸ τὴν λέξι «τρίτος» (καὶ θὰ ἐξηγήσω γιατί) καὶ τὴν λέξι «γίγνομαι» ἐκ τῆς ρίζας ΓΕΝ-, ἐκ τῆς ὁποίας παρήχθησαν καὶ οἱ λέξεις γεννάω, γένεσις, γυνή κ.λπ. Οἱ ἐρμηνεύσαντες τὴν λέξι «Τριτογένεια» ὡς σύνθετη ἐκ τοῦ «τριτῶ» (κεφαλῇ) ἐστηρίχθησαν στὸν Πινδαρικὸ μῦθο περὶ τῆς γεννήσεως τῆς Ἀθηνᾶς ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός, ἀγνοήσαντες τελειῶς ὅτι ἡ λέξι «Τριτογένεια» εἶναι πολὺ ἀρχαιότερη τοῦ Πινδαρικοῦ μύθου καὶ ἀναφέρεται ὑπὸ τῆς «Θεογονίας» στίχ. 924, παρ' ὅλον ὅτι καὶ στὸν στίχον αὐτὸ ἡ ἀναφορὰ στὴν «κεφαλῇ» τοῦ Διός προδίδει τὴν προσπάθεια τῶν νοθευτῶν ἀντιγραφῶν νὰ προσαρμόσουν τὴν ἐρμηνεία τῆς «τριτο-γένειας» στὴ λέξι «τριτῶ».

Πρέπει νὰ τονίσω, ὅτι σὲ καμμία ἄλλη περίπτωσι («Θεογονία», Ἡσίοδος, Ὅμηρος) δὲν ἐπαναλαμβάνεται ἡ λέξι «κεφαλῆς» καὶ ἀκόμη τὰ προσωνύμια τῆς Ἀθηνᾶς «ἐγκρεκύδοιμος», «ἀγέστρατος», δηλαδὴ ἡ διεγείρουσα τὸν θόρυβο τῆς μάχης, ἡ ὁδηγὸς τῶν στρατῶν, μόνο στὸν στίχον αὐτὸ τὰ συναντοῦμε, ὅπως ἐπίσης καὶ τὸν χαρακτηρισμὸ «δεινὴ» δὲν τὸν συνήντησα πούθενά στὰ ἔπη. Εἶναι δὲ γνωστὴ ἡ μετέπειτα σημασία τοῦ «δεινός» ὡς τρομερός, φρικτός, σκληρός, ἄγριος. Ἀντιθέτως στὴν Ἰλιάδα (Ε 714) ἡ Ἀθηνᾶ ὠνομάζετο «Διὸς τέκος, Ἀτρυτῶν» δηλ. «παιδί τοῦ Διὸς ἀκαταπόνητο» καὶ στὸ Ζ 305 «Πότνι Ἀθηναίη ἐρυσίπολι διὰ θεῶων», δηλ. «σεβαστὴ Ἀθηνᾶ, προστάτρια τῆς πόλης μας ὑπεροχὴ τῶν θεαινῶν» καὶ ἀκόμη στὴν Ἰλ. (Ψ 770) λέγεται «θεὰ ἀγαθή» μὲ τοὺς ἴδιους χαρακτηρισμοὺς καὶ στὴν Ὀδύσσεια (π.χ. Δ 762 καὶ σὲ ἄλλες ραψωδίες). Στὴν Ὀδύσσεια (Υ 185) ἡ λέξι «τρίτος» ἔχει τὴν σημασία τοῦ «μετὰ ἀπὸ δύο ἄλλους» ἢ «μετὰ δύο ἄλλων»: «Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν» [Τρίτος ὕστερ' ἀπ' αὐτοὺς ἔφθασε ὁ Φιλοίτιος ὁ ἐπιστάτης τῶν βοσκῶν].

ἢ ('Οδύσ. Ξ 470). «'Ηγείσθην δ' 'Οδυσεύς τε καὶ 'Ατρείδης Μενέλαος / τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἤρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον». ['Αρχηγοὶ ἦταν ὁ 'Οδυσεύς καὶ ὁ Μενέλαος ὁ υἱὸς τοῦ 'Ατρέως, ἀλλὰ μαζί τους τρίτος ἀρχηγὸς ἦμουν ἐγώ, γιατί ἐκεῖνοι ἐπρόσταζαν].

Θὰ σταθῶ ἐπ' ὀλίγον ἐδῶ. 'Η κρίσιμη λέξι «τρίτος» προσδιορίζει μία σειρά, τῆς ὁποίας ἡ ἀρχὴ ὑπῆρξε ὁ ἄνθρωπος, ὁ φορεὺς τῆς γλώσσας καὶ τῆς γραφῆς, ἐκ τῶν ὁποίων πηγάζουν οἱ πολιτισμοὶ ὅπως καὶ πᾶσα γνῶσι ἐρμηνεύουσα τὰ συμβαίνοντα τόσο στὸ ἀνθρώπινο περιβάλλον ὅσο καὶ στὸ σύμπαν. Στὰ λήμματα «Α» καὶ «Χ», στὶς λέξεις *ἄνθρωπος*, *χάος* ὁ ἀναγνώστης θὰ κατανοήσῃ τίς περὶ κοσμογενέσεως ἀντιλήψεις τῶν πανάρχαιων κατοίκων τοῦ χώρου τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας καὶ θὰ ἀντιληφθῇ τοὺς λόγους χάριν τῶν ὁποίων ἀριθμοὶ καὶ γράμματα ἀποτελοῦσαν μία ἐνότητα. 'Ο ἀριθμὸς «3» ἐπομένως ἦταν φυσικὸ νὰ ἀντιστοιχῇ μὲ τὸ γράμμα «Γ». Τὸ γιατί τὸ ἀναλύω στὸ λῆμμα «Γ». 'Εδῶ θὰ τονίσω, ὅτι ἡ γλῶσσα καὶ ἡ γραφὴ ἀπετέλεσαν τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ θεμέλιο τῶν τεχνῶν. «*Λόγος ἔργου σκιά*», ἔλεγεν ὁ Δημόκριτος. Τὸ ἀριθμητικὸ ἐπομένως μέγεθος «3», ἐκφράζον τὴν ἀνθρώπινη διανόησι καὶ τὰ δι' αὐτῆς δημιουργικὰ ἐργαλεῖα τῆς γλώσσας καὶ τῆς γραφῆς, εἶναι ταυτοχρόνως καὶ τὸ ὄργανο διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄνθρωπος θὰ προσπαθῇ συνεχῶς νὰ συλλάβῃ καὶ ἐρμηνεύσῃ τὸ μέγα ἔργο τῆς μεγίστης νοήσεως. Δὲν γνωρίζω, ἐὰν γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ὁ ἀριθμὸς «τρία» ἦταν ἱερὸς καὶ εὐδαίμων ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων, νομίζω ὅμως ὅτι τὸ «ΤΡΙΑ» ὁμιλεῖ γιὰ τίς «Τ-έχνες» καὶ τὴν κίνησι τοῦ «Ρ-ηματικοῦ» λόγου, ἡ ὁποία «'Ι-θύνει» (κατευθύνει) τοὺς «'Α-νθρώπους». [Τ = τέχνη (ἴδε λῆμμα Τ), Ρ = κίνησι ἀλλὰ καὶ ρηματικὸς λόγος (ἴδε λῆμμα Ρ), Ι = ἵσταμαι καὶ ἰθύνω (ἴδε λῆμμα Ι) καὶ τέλος Α = ἄνθρωπος]. «ΤΡΙΑ» θὰ λέγαμε μετὰ ταῦτα ὅτι εἶναι ἡ δύναμις τὴν ὁποία ἐκφράζει ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐχει τὸ προτέρημα νὰ κατευθύνει τίς τέχνες διὰ τοῦ λόγου στὸν χώρον ἐντὸς τοῦ ὁποίου κινεῖται. Τὸ στοιχεῖο «Γ» ὡς ἡ συμβολικὴ εἰκόνα τοῦ «τρία» περικλείει ἐντὸς του τὸ ὄξυ ἀρχέγονο ἐργαλεῖο (πέτρα ἢ ξύλο), μὲ τὸ ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ χαράσσῃ τὴν ὁδὸ πρὸς τίς τέχνες καὶ βεβαίως καὶ διὰ τῆς γλώσσας καὶ γραφῆς (ὅπως ἐξελίχθησαν βαθμιαίως) τὴν πορείαν τοῦ πρὸς τὸν πολιτισμό.

'Η τριτο-γένεια 'Αθηνᾶ, ἢ Παλλὰς 'Αθήνη (Δωρ. 'Αθάνα καὶ Αἰολ. 'Αθανάνα), ἦταν αὐτὴ ἡ ὁποία ἐγεννήθη τρίτη κατὰ σειράν στὴν οἰκογένεια τοῦ Διὸς καὶ ἡ ὁποία ἐβοήθησε λόγῳ τοῦ ὀρμητικοῦ της καὶ σώφρονος χαρακτήρος τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου πατρὸς της. Δὲν εἶναι ἐπομένως παράξενο, ὅτι ὁ Πίνδαρος, θέλοντας νὰ καταδείξῃ τὴν πνευματικὴ τελειότητα τῆς 'Αθηνᾶς, θεωρεῖ ὅτι ἡ λέξι «*τριτο-γένεια*» μπορεῖ νὰ προέρχεται καὶ ἐκ τοῦ «*τρίτω*», δηλαδὴ τῆς κεφαλῆς, ὡς ἐπωνυμία τῆς ἡγέτιδος κόρης τοῦ Διὸς μεταξὺ τῶν ἄλλων θεῶν. 'Ηταν ἐπόμενο, ἡ φυσιογνωμία καὶ ὁ χαρακτήρ τῆς 'Αθηνᾶς νὰ ἐκθρέψουν μύθους, ἄλλους στηριζόμενους στὸ ἔργο της, δηλαδὴ τῆς προστάτιδος τῶν τεχνῶν καὶ τῆς εἰρήνης καὶ ἄλλους στηριζόμενους στὴν ἐπιβολὴ τῆς νεμέσεως, ἡ ὁποία ἔδωσε τὸν πολεμικὸ χαρακτήρα τῆς 'Αθηνᾶς κατὰ τὴν περίοδο τῶν Τρωικῶν. Στὰ Τρωικά, κατὰ τὸν 'Ομηρὸν ('Ιλ. Ε 733-747), ἡ 'Αθηνᾶ: βγάζει τὸ πλουμιστὸ μαλακὸ πέπλο της, ποὺ μὲ τὰ χέρια της ἔκαμε, καὶ φοράει τοῦ Διὸς τὸν χιτῶνα καὶ τ' ἄρματα ποὺ ἐφόραγε στὸν δακρυόεντα πόλεμον:

«*Αὐτὰρ 'Αθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,*

*ποικίλον, ὃν ρ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα».*

Στοὺς στίχους αὐτοὺς βλέπομε, ὅτι ἡ Ἀθηνᾶ ἀναγκάζεται νὰ ντυθῇ τὴν πα-
νοπλία τοῦ Διός, προκειμένου νὰ λάβῃ μέρος στὰ Τρωικά, καὶ αὐτὸ μάλιστα
συμβαίνει ὅταν ὁ Ἑκτώρ σκορπίζῃ τὸν θάνατο στὸ στρατόπεδο τῶν Ἀργείων.
Τότε μὲ τὴν προτροπὴ τῆς Ἥρας ἐντύθηκε τ' ἄρματα τοῦ Διός. Ὁ Ὅμηρος πε-
ριγράφει *«τὴν θυσσανόεσσαν αἰγίδα»* τὴν *«δεινὴν»*, τὴν ὁποία περιβάλλει ὡς στέ-
φανος ὁ Φόβος καὶ ἀκόμη ἡ Ἐρις καὶ ἐπίσης ἡ Ἀλκή, ἡ δύναμις τῆς νεότητος
καὶ ἡ παγερὴ καταδιώξις· τέλος δὲ τὸ κεφάλι τῆς Γοργοῦς, φοβερὸ κατὰ τὴν θεά
σημεῖο τοῦ Διός. Ἐπειτα —συνεχίζει— ἐφόρεσε στὸ κεφάλι τῆς τὴν χρυσὴ πε-
ρικεφαλαία, μὲ τὰ δύο προστατευτικὰ ἀσπίδια ἔμπροσθεν καὶ ὀπισθεν καὶ ἀκόμη
δύο στὰ πλάγια καλύπτοντα τὶς παρειάς, τὴν διακοσμημένη γενικῶς μὲ εἰκόνες
μαχητῶν ἑκατοντάδων πόλεων.

Αὐτὴ ἦταν ἡ Ἀθηνᾶ· καὶ εἶναι ἔργο τῆς ἐποποιΐας αὐτὴ ἡ παρεξήγησι καὶ ἡ
ἀνακήρυξις τῆς Ἀθηνᾶς ὡς θεᾶς τοῦ πολέμου. Θὰ ὑπενθυμίσω τέλος στὸν ἀνα-
γνώστη, ὅτι οἱ στίχοι 924, 925, 926, τοὺς ὁποίους ἤδη ἐσχολίασα, εἶναι οἱ μόνοι
ποὺ προσδίδουν τὰ ἐπίθετα *«ἐγκρεκύδοιμος»* καὶ *«ἀγέστρατος»* μὲ τὴν σημασία
τῆς ἐγείρουσας ταραχὴν, θόρυβο, τῆς *«ἀνακατεύουσας»* τὰ πάντα καὶ ἀκόμη τῆς
«σάλπιγγος» καὶ ὁδηγοῦ τῶν στρατῶν. Καὶ εἶναι ἐντελῶς λογικὸ, μιὰ θεὰ τῶν τε-
χνῶν καὶ τοῦ λόγου νὰ μὴν ἔχῃ καμμιά σχέσι μὲ τὸν πόλεμο, ἀλλὰ νὰ εἶναι εἰς
θέσιν νὰ ἐπιβάλλῃ ἔστω καὶ διὰ σκληρῶν ὀπλῶν τὴν *«Νέμεσιν»* ἐπαναφέρουσα
διὰ τῆς καθάρσεως τὴν *«Αἰδῶ»*. Δικαίως ἐπομένως θὰ ἡδυνάμεθα νὰ δεχθοῦμε τὸ
ἐπίθετο τῆς *«Προμάχου»*. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέει καὶ προστατεύει τὶς πόλεις ποὺ ἐν-
διαφέρονται γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν τεχνῶν καὶ τοῦ λόγου. Ἀκόμη ἡ Ἀθηνᾶ ἀ-
ναφέρεται ὡς *«Βουλαία»* καὶ *«Ἀγοραία»*. Αὐτὰ τὰ ὀνόματα ἐδόθησαν στὴν κόρη
τοῦ Διός, διότι ἐθεωρήθη ὅτι αὐτὴ ἔθεσε ὑπὸ τὴν προστασία τῆς τὴν Βουλὴ τῶν
Ἀθηναίων, αὐτὴ ἐνέπνεε στίς ἐκκλησίες τοῦ δήμου τὴν εὐγλωττία στοὺς ῥήτο-
ρες καὶ ἀκόμη τὴν πολιτικὴ σύνεσι στοὺς πολῖτες. Ἡ Ἀθηνᾶ, ἔλεγαν, ἵδρυσεν
τὸν Ἀρειο Πάγο καὶ ἔθεσε τὶς ἀρχὲς στὸ ἀνθρώπινο δίκαιο. Ἦταν ἡ προστάτις
τῶν πολιτικῶν συνασπισμῶν, οἱ ὁποῖοι συνέδεαν μετὰ τῶν τοὺς λαοὺς τῆς αὐ-
τῆς φυλῆς.

Ὡς θεὰ τῆς εἰρήνης ἔλαβε τὸ ὄνομα *«Μήτηρ»*· ὡς ἐνδιαφερόμενη γιὰ τὴν νεό-
τητα ἔλαβε τὸ ἐπίθετο *«Υγία»*. Ἐλεγαν, ὅτι ἐφεῦρε τὸν «τροχόν» τοῦ κερα-
μέως, τὸ «ἀλφάδι» τοῦ ξυλουργοῦ, ὅτι ἐνέπνεε γενικῶς τὶς τέχνες (*«Ἐργάνη»*)
τῶν γυναικῶν ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνδρῶν (*«Βουδεία»* ἢ *«Βοαρμία»*). Τῆς ἀπέδιδαν τὴν
καλλιέργεια τῆς ἐλαίας, ὅτι ἐνέπνευσε νέους τύπους πλοίων καὶ κυρίως τῶν
πλοίων μὲ τὰ πανιά (*«Μηχανίτις»*), γιὰ νὰ φθάσῃ νὰ ταυτισθῇ μὲ τὴν Μῆτιν καὶ
δι' αὐτῆς νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ θεὰ τῆς Σοφίας. Ἡ θεὰ ὁδηγὸς τοῦ πολιτισμοῦ.

Μιὰ ἄλλη πηγὴ πληροφοριῶν ἐκτὸς τῶν ἐπιθέτων εἶναι καὶ οἱ τελετές, ποὺ ἐ-
πίστευαν ὅτι ἐφθάναν μέχρι τῶν παμπαλαίων χρόνων. Εἰς ἀνάμνησιν, ἔλεγαν,
τῶν θυγατέρων τοῦ Κέκροπος, οἱ ὁποῖες ἔγιναν οἱ πρῶτες ἱέρειες τῆς Ἀθηνᾶς,
ἐτελεῖτο κατ' ἔτος τὸν μῆνα Σκιροφονιώνα (15 Ἰουνίου-15 Ἰουλίου) ἡ ἑορτὴ
τῶν Ἐρρηφόρων ἢ Ἀρρηφόρων. Πρὸ αὐτῆς τῆς ἑορτῆς καὶ κατὰ τὸν μῆνα
Θαργηλιῶνα (15 Μαΐου-15 Ἰουνίου) ἐγίνοντο τὰ «Πλυντήρια» καὶ «Καλλυντή-

ρια», όποτε έκαθαρίζετο και ό ναός, τέλος δέ κατά τόν μήνα Έκατομβαιώνα (15 Ίουλ.-15 Αυγούστου) έτελείτο ή μεγάλη έορτή τών Παναθηναίων και διά μιās τριήρεως, συρομένης έως τόν ναόν, παρεδίδοτο ό νέος πέπλος τής Ήθηνᾶς, ό όποιος ήταν κρεμασμένος ως τό ίστίον αὐτῆς. Ή περιγραφή τής πομπῆς, ή όποία ξεκινούσε από τόν Κεραμεικό γιά νά ανέλθῃ στήν Ήκρόπολι, δέν εκφράζει τό υπέροχο θέαμα. Θα σημειώσω όμως γιά τόν αναγνώστη ελάχιστα σημεία τής.

Μπροστά έβάδιζαν οί θεράποντες τής λατρείας κι οί άρχοντες, οί όποιοι έφρόντιζαν και διοικούσαν τά ιερά. Ήφεραν κατάλευκους χιτώνες, οί πτυχές τών όποιών ώμοιάζαν με τίς Δωρικές ή Ίωνικές κολώνες τοῦ ναοῦ. Πίσω πολλά κορίτσια με άγγελια και κάνιστρα και άμέσως μετά τά πρὸς θυσίαν ζῶα με τούς νέους πού τά κρατοῦν. Μετά οί μουσικοί, αὐλοί και λύρες και μετά οί γέροντες, οί «θαλλοφόροι», πού κρατοῦν στά χέρια τους κλάδους ελιάς και ακολουθοῦν τούς μουσικούς άδοντας. Τέλος οί άνδρες τής πόλεως με άσπίδες, δόρατα, ξίφη, πού τούς ακολουθοῦν άρματα πολεμικά με ήνίοχους. Είναι ή εκφρασι τής δυνάμεως. Τήν πομπή κλείνουν άγόρια επάνω σ΄ άλογα, γυμνά, δυνατά, σγουρόμαλλα. Αὐτή ή πομπή ένέπνευσε τούς καλλιτέχνες και τόν μεγάλο Φειδία, νά δώσῃ τήν υπέροχη αὐτήν εικόνα στά γλυπτά τοῦ ναοῦ τής Ήθηνᾶς στήν Ήκρόπολι.

Μετά από τήν σύντομη αὐτή παρέκβасι θα κλείσω τά περι τής Ήθηνᾶς με τήν άποκωδικοποίησι τοῦ όνόματός τς. Ήρχή και πάλι ό «Κρατύλος» (407 a-c). Στο τμήμα αὐτό τοῦ Πλατωνικοῦ διαλόγου ξετάζει ό Σωκράτης μετά τοῦ Έρμωγένους τά όνόματα «Παλλάς» και «Ήθηνᾶ», γιά νά τονίσῃ ότι: τό όνομα «Παλλάς» πρέπει νά προέρχεται από τό «παλλ-όμενον» δόρυ κατά τήν εκτόξευσί του πρὸς τόν στόχο, αλλά γιά τό όνομα «Ήθηνᾶ» θεωρεῖ πολὺ δυσκολώτερο νά βρεθῇ τό νοηματικό του περιεχόμενο: «Τοῦτο τό όνομα, ὦ φίλε, είναι σπουδαιότερο και δυσκολώτερο, νά τό έρμηνεύσουμε. Οί παλαιοί έθεωροῦσαν τό όνομα Ήθηνᾶ κατά τόν ίδιο τρόπο με τόν όποιο και οί σημερινοί μελετητές τών Όμηρικῶν επὼν άποφαίνονται. Διότι λέγουν, ότι ό ποιητής θεωρεῖ τήν Ήθηνᾶ “νοῦν τε και διάνοιαν πεποιηκέναι”, ὅπως ακριβῶς δηλαδή και αὐτὸς ό όποιος έδωσε τά όνόματα κάτι παρόμοιο είχε στο νοῦ του γι΄ αὐτήν, και ίσως κάτι περισσότερο, άφοῦ τήν ονομάζει “θεοῦ νόησιν” ὡς εἰν λέγῃ ότι αὐτή είναι “ά θεονόα”. Ίσως όμως νά μὴν έσκέφθῃ οὔτε ἔτσι, αλλά εκ τοῦ λόγου ότι αὐτή περισσότερο τῶν άλλων τά “θεῖα νοεῖ” και γιά τόν λόγον αὐτόν και “θεόνῃν” τήν ώνόμασε. Τίποτα δέ δέν άπομακρύνει τό όνομα αὐτό και από τό “ήθονόῃν”, με τήν σημασία δηλαδή τό “ήθῶν νοεῖν”. Αὐτὸς δέ ό ίδιος ή μερικοί άλλοι άργότερα τροποποίησαν τό όνομα πρὸς τό ωραιότερο και τήν ώνόμασαν Ήθηνᾶ». “Όπως θα διαπιστώσουμε έν συνεχείᾳ, πράγματι τό όνομα Α.Θ.Η.Ν.Α ή Α.Θ.Α.Ν.Α περιέχει άρκετά στοιχεῖα εξ αὐτῶν τά όποία αναφέρονται στο άπόσπασμα αὐτό τοῦ «Κρατύλου».

“Ας δοῦμε όμως κατ΄ άρχάς, τί λέγει τό λεξικό Liddell και Scott. Στο λήμμα «Ήνθος» θεωρεῖ ὡς ρίζα τήν ΑΘ- και εκφράζει τήν πιθανότητα ότι αὐτή ή ρίζα ΑΘ- εκτείνεται και στα Ήθηνῃ και Ήθῆναι. Κατά τήν δική μου έρμηνευτική θέσι τό γράμμα «Α» έδῶ εκφράζει τόν θαυμασμό και τό γράμμα «Θ» (ίδε λήμμα Θ) τό υπό τοῦ ανθρώπου θεώμενο. Ή ρίζα δηλαδή τής λέξεως ΑΘ — θα έρμηνεύετο ὡς ή προκαλούσα τόν «έντονον θαυμασμόν». Ήλλά μήπως και στήν λέξιν «Α(Ν)-Θ-ΟΣ» δέν είναι ό άνθρωπος εκείνος πού θαυμάζει τό ὕψιστο άποτέλεσμα τοῦ φυτοῦ, τό άνθος; Ήνθος έλέγετο επίσης και ό άφρός τοῦ οἴνου, μεταφορικῶς δέ ή

ἤβη, ἡ ἀκμή τῆς νεότητος· τέλος δὲ καὶ ἡ λαμπρότης καὶ ἡ στιλπνότης *ἄνθος* ἀπεκαλοῦντο.

Ἐὰν προχωρήσω στὴν ἀνάλυσι τοῦ δωρικοῦ τύπου «Α,Θ,Α,Ν,Α,» εἶναι ἐνδεχόμενο, τὸ ὄνομα νὰ ὑποκρύπτῃ τὴν λέξι «ΑΝΑ» (ἐκ τοῦ *ἄναξ* = βασιλεὺς, προσφώνησι πρὸς τὸν «μεγάλον βασιλέα» π.χ. «*Ζεῦ ἄνα Δωδωναίε Πελασγικέ*»). Εἶναι δὲ ἐνδεχόμενο, ὁ ἰδιαίτερος θαυμασμός τοῦ Διὸς πρὸς τὰ προτερήματα τοῦ κατὰ σειράν τρίτου παιδιοῦ του, τῆς κόρης του τῆς «*γλαυκώπιδος*», νὰ ἔδωκε σ' αὐτὴν τὸ προσωνύμιο «ΑΘ-ΑΝΑ», τὸ ἄνθος τὸ θαυμαζόμενο ἀπὸ τὸ μεγάλο βασιλέα (ἴδε ἀνάλυσιν τοῦ «ἄνα» στὸ λῆμμα «ΑΝΑ» (πρόθεσις)]. Ἐὰν πάλι ἡ λέξι εἶναι «ΑΘ-Η, Ν,Α,», τότε, ὅπως θὰ διαπιστώσουμε στὸ λῆμμα «Η», ὁ ὀπτικὸς θαυμασμός ἀπευθύνεται στὸ φῶς (*ἥλιος*) τῆς νεότητος (*ἥβης*) τὸ ὁποῖον νοεῖ, ναίει καὶ νέμει («Ν») τὰ ἀγαθὰ στοὺς ἀνθρώπους («Α»). Ἀλλὰ μήπως καὶ τὸ ἔργο τοῦ «ἄνακτος» δὲν ἔχει τὶς ἴδιες κατευθύνσεις; Θὰ ἐπαναλάβω, ὅτι καὶ πάλι οἱ Σωκρατικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὴν «ΑΘΕΟΝΟΑ» ἢ «ΘΕΟΝΗ» εὐρίσκονται πολὺ κοντὰ στὴν δική μας ἀνάλυσι τοῦ ὀνόματος «*Ἀθηνᾶ*».

Αὕτῃ ὑπῆρξε ἡ «*γλαυκῶπις*» κόρη τοῦ Διὸς, ἡ «*Τριτογένεια*», τὴν ὁποίαν ὠνόμασαν ΑΘΑΝΑ ἢ ΑΘΗΝΗ ἢ ΑΘΗΝΑ. Ἡ γλωσσικὴ ἐπιστήμη, ἔχουσα ὡς γραμμὴ πλεον πλεύσεως τὴν «συμβατικότητα», δὲν ἦταν ποτὲ δυνατόν νὰ συλλάβῃ τὴν «αἰτιώδη σχέσι» μεταξὺ σημαίνοντος καὶ σημαινομένου, τὴν λογικὴ σύναψι ὀνόματος καὶ πράγματος· ἔτσι τὸ ἀγωνιώδες ἐρώτημα τῶν πρώτων στὸν κόσμον γλωσσολόγων, φιλοσόφων τῆς ἀρχαιότητος, τὸ θεώρησαν οἱ «*ῥιμοὶ*» γλωσσολόγοι ἀστείότητα καὶ πρὸς χαρὰν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς γῆς στρεβλωτῶν τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν πρότειναν ὡς «λύσι» γιὰ τὴν γλῶσσα τοὺς οὐδέποτε ὑπάρξαντας Ἰνδοευρωπαίους, γιὰ δὲ τὴν γραφὴ τοὺς «*τρώκτας Φοίνικας*»... Θαυμάστε τους!

β. ΚΑΔΜΙΟΣ

Θὰ ἀναφερθῶ συνοπτικῶς καὶ στὴν ἱστορία τοῦ Κάδμου, ὅπως αὕτῃ ἀποσπασματικῶς περιῆλθε σὲ γνῶσι τῶν μεταγενεστέρων ἐκ τῆς «*Θεογονίας*», τῶν «*Ἡοιῶν*» καὶ τοῦ Ὀμήρου, τῶν μόνων αὐθεντικῶν πηγῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἐγιναν γνωστὰ τὰ σπουδαῖα ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων τῶν πανάρχαιων χρόνων ὅπως καὶ τὸ πλεον χαρακτηριστικὸ γνῶρισμα αὐτῶν, τὸ ἔργο των. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸ θεώρησα πάντοτε ὅτι: τὰ συμπεράσματα γιὰ τὴν ἱστορικὴ καθ' ὅλα αὕτῃ περίοδο, ἢ ὁποία ἐτερματίσθη διὰ τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ, μόνο μέσῳ τῶν κειμένων αὐτῶν πρέπει ἐκ νέου νὰ ἀναζητηθοῦν. Κάθε μεταγενέστερη μελέτῃ ἐκείνης τῆς περιόδου πρέπει νὰ ἐξετάζεται προσεκτικὰ, διότι εἶναι μὲν δυνατόν νὰ διδῇ πληροφορίες συμπληρωματικὰς, ἀλλὰ καὶ παραπλανητικὰς ἢ ἀκόμη φανταστικὰς. Εἶναι δὲ γνωστὸν, ὅτι ἡ ἱστορία τῆς πανάρχαιας αὐτῆς περιόδου, τῆς πρὸ Δευκαλίωνος, πολλὰ δεινὰ ὑπὸ τῶν μυθοπλαστῶν ὑπέστη. Τὸ πρόσωπο ἰδιαίτερα τοῦ «Κάδμου», μὲ τὸ ὁποῖο ἐδῶ θὰ ἀσχοληθῶ, ἔχει ὁδηγήσει σὲ πολλὰς χρονολογικὰς περιπλανήσεις, καί, τὸ χειρότερο, διεπράχθη τὸ λάθος τῆς ἱστορικῆς συγχύσεως ἢ ἐλλείψεως σαφήνειας ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ὅσον ἀφορᾷ τὸ ὄνομά του, τὸ ἀλφάβητο καὶ τοὺς Φοίνικες, μὲ συνέπεια νὰ ὁδηγηθοῦν ἀργότερα οἱ ἀνατροπεῖς τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου, στηριζόμενοι ἔστω καὶ ἀτελῶς σ' αὐτά, στὸ νὰ ἀποδώσουν τὴν... «ἐπινόησι» τοῦ ἀλφαβήτου στοὺς Φοίνικες.

Είμαι λοιπόν υποχρεωμένος (α) εκ του λόγου ότι η «ἐπινόησι» προϋποθέτει συμβατικότητα, δηλαδή μη αιτιώδη σχέσι, (β) ἐπειδὴ ἡ παρούσα ἔρευνα θὰ ἀποδείξῃ διὰ μέσου αὐτῆς ταύτης πλέον τῆς «φύσεως» τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας τὴν ἑλληνικὴν προέλευσι τοῦ ἀλφαβήτου καὶ (γ) ἐπειδὴ ὁ Κάδμος αὐτός, γιὰ τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρόδοτος διέπραξε τὴν αὐθαιρεσίαν νὰ τὸν φέρῃ στὰ δικά του χρονολογικά «πιστεύω», (δ) ἐπειδὴ ἀναφέρεται ὁ Κάδμος στὰ πανάρχαια κείμενα ποὺ στηρίζουν τὸ ἱστορικὸ μέρος τῆς παρούσης ἔρευνας, νὰ σταθῶ περισσότερο στὸ ὄνομα αὐτό.¹

Ξεκινῶ ἀμέσως ἐκ τῆς «Θεογονίας» (στίχ. 937, 975-978): «Ἀρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θετ' ἄκοιτιν» [καὶ τὴν Ἀρμονίαν ποὺ ἐπῆρε ὡς σύζυγο ὁ μεγαλόκαρδος Κάδμος].

*«Κάδμω δ' Ἀρμονίη, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνώ καὶ Σεμέλῃ καὶ ἀγαυὴν καλλιπάρηον
Αὐτονόην θ' ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης
γείνατο καὶ Πολύδωρον ἐυστεφάνω ἐνὶ Θήβῃ».*

[Καὶ στὸν Κάδμο δὲ ἡ Ἀρμονία, ἡ θυγάτηρ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης, ἔδωκε τὴν Ἰνώ καὶ τὴν Σεμέλη καὶ τὴν ἔνδοξην καὶ ὠραία στὸ πρόσωπο Αὐτονόην, τὴν ὁποία νυμφεύθηκε («γῆμεν», ῥήματος *γαμέω*) ὁ Ἀρισταῖος ὁ πυκνὴν καὶ μακρὰν κόμην ἔχων, μετὰ τῆς ὁποίας γέννησε τὸν Πολύδωρο στὴν Θήβα τὴν στεφανωμένη μὲ ὠραῖο τεῖχος].

Στὸν στίχο 940 ἡ «Θεογονία» ὁμιλεῖ γιὰ τὴν Σεμέλη, τὴν κόρη τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας καὶ ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ ὅτι μετὰ τοῦ Διὸς «*ἱερὸν λεχὸς εἰσαναβάσσα*» καὶ αὐτὴ, ἔφερε στὸν κόσμον ἔνδοξο καὶ φημισμένο υἱό, τὸν Διώνυσον τὸν πολύχαρο.

*«Καδμείη δ' ἄρα Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱὸν
μειχθεῖσ' ἐν φιλότῃ, Διώνυσον πολυγηθέα
ἀθάνατον θνητῇ· νῦν δ' ἀμφοτέροι θεοὶ εἰσι».*

Στὸν στίχο 947 μᾶς λέγει, ὅτι ὁ χρυσομάλλης Διόνυσος τὴν ξανθὴν Ἀριάδνη, τοῦ Μίνως τὴν κόρη ἔλαβε ὡς σύζυγο:

*«Χρυσοκόμης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην
κούρην Μίνως, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν».*

Ποιὸς Μίνως εἶναι αὐτός (διότι ὑπῆρξαν καὶ ἄλλοι βασιλεῖς στὴν Κρήτη μὲ τὸ ὄνομα Μίνως), μᾶς τὸ λέει ὁ Ὅμηρος (Ὀδύσ. Τ 179) τονίζοντας ὅτι στὸν στίχον αὐτὸν ὁμιλεῖ γιὰ τοῦ μεγάλου Διὸς τὸν σύντροφο:

*«Τῇσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς μεγάλη πόλις, ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστῆς».*

Ἐκ τῶν στίχων αὐτῶν ποὺ παρέθεσα καταδεικνύω, ὅτι ὁ Κάδμος, ὁ ἱδρυτὴς τῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, εἶναι σύγχρονος τοῦ Διὸς, ὁ ὁποῖος καὶ ὑπῆρξε ὁ ἔρωτι-

1. Στὸ λεξικὸ «Σουΐδας» στὴν λέξι «Κάδμος» μνημονεύονται τὰ ὀνόματα Κάδμος ὁ Κῶος ἱδρυτὴς τῆς πόλεως Ζάγκλης (Μεσσηνίας), Κάδμος ὁ Μιλήσιος (ἱστορικός), ὅπως ἀκόμη ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐδόθη σὲ ποταμὸ τῆς Ἠπείρου καὶ σὲ ὄρος τῆς Μ. Ἀσίας. Εἶναι δηλαδὴ παράδοξο νὰ θεωροῦμε ὅτι τὸ ὄνομα Κάδμος εἶναι μοναδικὸ καὶ ἀρκετὸ ἀπὸ μόνο του χωρὶς καμμιὰ ἄλλη σύνδεσι νὰ μᾶς ὀδηγήσῃ σὲ συμπεράσματα. Τὸ λεξικὸ «Σουΐδας» (Ιος αἰὼν μ.Χ.) ἐκτὸς τῶν ἄλλων περιέχει καὶ πλούσιο ἱστορικὸ ὕλικό μὲ ἀποσπάσματα Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων συγγραφέων.

κός σύντροφος της κόρης του Σεμέλης, ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη ὁ «Διώνυσος πολυγηθεύς». Τὴν Θήβα τέλος ὁ Ἡσίοδος («Ἔργα καὶ Ἡμέραι», στίχ. 162) ἀποκαλεῖ «ἐπτάπυλον», μὲ ἐπτά θύρες.

Στὸν Ὅμηρο (Ὀδύς. Ε 333-335) μᾶς δίδεται πλαγίως μιὰ πληροφορία σημαντική. Μᾶς λέει δηλαδὴ ὅτι: Ὁ Ὀδυσσεύς, μέσα σὲ μιὰ φοβερὴ θαλασσοταραχή, τὴν ὁποία περιγράφει μὲ ἀνυπέρβλητο μέχρι σήμερα τρόπο (Ε 299-335), αἰσθάνετο πῶς ἐχάνετο. Τότε ὅμως ἡ κόρη τοῦ Κάδμου, ἡ Ἰνώ, ποὺ πρῶτα ἦτανε θνητὴ μ' ἀνθρώπινη φωνή, ἐνῶ τώρα μέσ' στὶς θάλασσες ἀπολαμβάνει θεϊκῶν τιμῶν, τὸν λυπήθηκε κ.λ.π.

*«Τὸν δὲ ἶδεν Κάδμου θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
λευκοθέη, ἢ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα
νῦν δ' ἄλός ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς».*

Στοὺς στίχους αὐτοὺς (Ε 333-335) ὁ Ὅμηρος διὰ τοῦ «πρὶν» μὲ τὴν σημασίαν του «ἄλλοτε ποτε» ἀπομακρύνει χρονικὰ τὸ πρόσωπο τῆς κόρης τοῦ Κάδμου Ἰωνοῦς καὶ συνεπῶς τοῦ ἴδιου τοῦ Κάδμου στὸ ἄγνωστο παρελθὸν καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει στὴν ἐποχὴ τοῦ Διός: «θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς». Αὐτὴ ἄλλωστε εἶναι ἡ δευτέρη ἀναφορὰ τοῦ Ὀμήρου στὸν Κάδμο μέσω τῆς κόρης του. Ἡ πρώτη γίνεταί στὴν Ἰλιάδα (Ξ 325), ὅπου παραδέχεται ὁ Ζεὺς ὡς δικό του υἱὸ τὸν Διώνυσον τῆς Σεμέλης.

Ἄς δοῦμε τώρα, ἀπὸ ἱστορικὴ σκοπιά, τίς πληροφορίες καὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ Ἡροδότου, συνοπτικῶς. Ἀρχίζω μὲ τίς πληροφορίες ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τοὺς Αἰγύπτιους ἱερεῖς (Εὐτέρπη 143-146): «Μὲ εἰσῆγαγαν στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ (τοῦ Καρνάκ) καὶ ἐκεῖ μοῦ ἔδειξαν τριακοσίους σαράντα καὶ ἕναν κολοσσὸς ξύλινους λέγοντας ὅτι κάθε ἀρχιερεὺς τοῦ Ἡφαίστου στήνει στὸν τόπο τοῦτο, ἐν ὅσῳ ἀκόμη ζῇ, ἕνα ξόανο μὲ τὴν μορφὴ του· δεικνύοντας σ' ἐμένα οἱ ἱερεῖς τὰ ξόανα αὐτὰ καὶ ἀπαριθμῶντας τα μὲ ἐβεβαίωναν, ὅτι καθένα ἀπὸ τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν υἱὸς ἐνὸς πατρὸς συμπεριλαμβανομένου στὴν σειρά.»¹

» Ἀρχισαν —συνεχίζει ὁ Ἡρόδοτος— ἀπὸ τὴν εἰκόνα (ξόανο) τοῦ ἱερέως ποὺ ἀπέθανε τελευταῖος καὶ ἐπέρασαν ὁλόκληρὴ τὴν σειρά, ἕως ὅτου συνεπλήρωσαν τὴν ἐπίδειξι γιὰ ὅλες τίς σειρές, ἀπὸ τὸν πρῶτο βασιλεῖα ἕως τὸν ἱερέα τοῦτον τοῦ Ἡφαίστου ποὺ ἐβασίλευε τώρα. Καὶ ὄντως τριακόσιες μὲν γενεές ἀνθρώπων σὲ σειρὰν ἀρρένων ἰσοδυναμοῦν πρὸς δέκα χιλιάδες χρόνια· καὶ οἱ σαράντα μία γενεές ποὺ ὑπολείπονται προστιθέμενες στὶς τρακόσιες μᾶς κάνουν χίλια τριακόσια σαράντα ἔτη.

» Ἔτσι σὲ διάστημα ἑνδεκα χιλιάδων καὶ τριακοσίων σαράντα ἐτῶν, σύμφωνα πρὸς τοὺς λόγους των, οὐδεὶς θεὸς μὲ ἀνθρώπινη ὑπόστασι ἐγεννήθη. Οἱ τριακόσιοι σαράντα πέντε κολοσσοὶ ἐγεννήθησαν, πύρωμις ἀπὸ πύρωμι, χωρὶς νὰ συνδέσουν αὐτοὺς οὔτε μὲ θεὸ οὔτε μὲ ἥρωα. Πύρωμις μεταφραζόμενο στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα σημαίνει «καλὸς κάγαθός».

» Αὐτοὶ ὅμως ποὺ ἐβασίλευσαν στὴν Αἴγυπτο πρὶν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, ἦσαν, ἔλεγαν, θεοὶ ζῶντες μαζί μὲ ἀνθρώπους καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοὺς κάθε φο-

1. Ἡ Ἀξιοπαρατήρητο, εἶναι, ὅτι 150 ἔτη πρὸ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἡροδότου ὁ Ἐκαταῖος δηλώνει στὸ βιβλίο του «Γῆς περίοδοι», ὅτι τοῦ εἶχαν ἐπίδειξι τέσσερα ξόανα ὀλιγώτερα αὐτῶν ποὺ ἐμέτρησε ὁ Ἡρόδοτος.

ρά ήταν ένας που είχε την εξουσία: τελευταῖος ἐβασίλευσε τῆς Αἰγύπτου, ἔλεγαν, ὁ Ὡρος υἱὸς τοῦ Ὀσίριος [...]. Ὁ Ὡσιρις στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα ὀνομάζεται Διόνυσος.

» Οἱ Αἰγύπτιοι βεβαιώνουν, ὅτι γνωρίζουν σίγουρα τοὺς ἀριθμοὺς τούτους, διότι πάντοτε ἀριθμοῦν τὰ ἔτη καὶ τὰ καταγράφουν. Κατὰ τὴν δική μου ὁμως ἀποψὶ ἀπὸ τὸν Διόνυσο, που λέγουν ὅτι πρὸ δέκα πέντε χιλιάδων ἐτῶν ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν Σεμελή τὴν κόρη τοῦ Κάδμου, μέχρι τώρα που ἐγὼ βρίσκομαι ἐδῶ, εἶναι περίπου χίλια ἐξακόσια χρόνια [...]. Μεταξὺ λοιπὸν τῶν δύο τούτων ἀπόψεων εἶναι ἐλεύθερος καθένας νὰ παραδεχθῇ ἐκεῖνο που θὰ θεωρήσῃ πειστικώτερο».

Αὐτὰ μᾶς λέει ὁ Ἡρόδοτος· καὶ βέβαια, δικαιοῦται νὰ ἔχῃ τὶς δικές του ἀποψεις στηριζόμενες π.χ. στὸν τράγο *«Μένδην»*, στὸν υἱὸ τοῦ Ἀμυθέωνος Μελάμποδα, ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε στοὺς Ἕλληνες καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Διονύσου καὶ τὴν θυσία καὶ τὴν πομπή τοῦ φαλλοῦ, «ὅπως νομίζει» (*«ὥς ἔμοι δοκέει»*). Εἶναι δὲ ἀσφαλῶς δικαίωμά του, νὰ μὴν παραδέχεται ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἐπῆραν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τοῦτο ἢ κάποιο ἄλλο ἔθιμο: *«Οὐ μὲν οὐδὲ φήσω ὅπως Αἰγύπτιοι παρ' Ἑλλήνων ἔλαβον ἢ τοῦτο ἢ ἄλλο κού τι νόμαιον»* (Εὐτέρπη Β 49) κ.ἄ. Ἀλλὰ μὲ τὰ «νομίζω» (*«ὥς ἔμοι δοκέει»*) καὶ τὰ «δὲν παραδέχομαι» δὲν ἀνατρέπονται προφανῶς οἱ ἀποδείξεις τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων. Καὶ πάλι εἶμαι εὐγνώμων πρὸς αὐτὸν, διότι εἶχε τὴν ἐντιμότητα νὰ καταγράψῃ καὶ τὶς πληροφορίες του, παρ' ὅλο που δὲν ἔτρεφε μεγάλῃν ἐκτίμησι πρὸς τοὺς ἐκεῖθεν τοῦ Αἰγαίου Ἕλληνες.

Τί ὁμως ἀποδεικνύουν οἱ πληροφορίες αὐτὲς ἐν συνδυασμῷ πρὸς αὐτὲς τῆς *«Θεογονίας»*, τῶν *«Ῥοιῶν»* καὶ τοῦ Ὀμήρου, ὅλων προγενεστέρων τοῦ Ἡροδοτου; Ἦταν μήπως συνεννοημένοι οἱ Αἰγύπτιοι ἀρχαιοφύλακες νὰ παραπλανήσουν τὸν ἐπισκέπτη τους Ἡρόδοτο; Ἀσφαλῶς ὄχι. Τότε, Δὲν θὰ σχολιάσω καθόλου τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτοῦ στὸ Ε' βιβλίον του (Τερψιχόρη 38) τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Κάδμο καὶ τοὺς Φοῖνικες, διότι ἡ παρούσα ἔρευνα δὲν μπορεῖ νὰ στηρίζεται σὲ πληροφορίες, που ἀναφέρονται στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ γραφὴ χωρὶς νὰ ἐρευνοῦν καὶ ἀφοροῦν τὴν ἴδια τὴν φύσιν τῆς γλώσσας τῆς γραφῆς. Οἱ πληροφορίες ὁμως αὐτὲς οἱ προερχόμενες ἐκ τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἡφαίστου (Καρνάκ) ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ Κάδμος ἔζησε πράγματι κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Διὸς. Καὶ ὁμιλῶ γιὰ τὸν Κάδμο τὸν ἰδρυτὴ τῶν Θηβῶν καὶ πατέρα τῆς Σεμέλης, τῆς μητρὸς τοῦ Διωνύσου. Αὐτὸς ὁ Κάδμος γιὰ τοὺς Αἰγύπτιους ἱερεῖς τοῦ Ἡφαίστου, τοῦ ναοῦ τῶν αἰγυπτιακῶν Θηβῶν, ἔζησε πρὸ δέκα πέντε χιλιάδων ἐτῶν [*«πεντακισχίλια καὶ μύρια λογίζονται εἶναι ἐς Ἀμασιν βασιλέα»* (Εὐτέρπη 145)], ἐπομένως τὸ δικό μας συμπέρασμα εἶναι τουλάχιστον αὐτό, ἐφ' ὅσον γιὰ τὰ ἀναφερόμενα πρόσωπα ἐκ τῶν ἄλλων πηγῶν δὲν ἔχουμε χρονικὲς ἐνδείξεις.

Ἐπάρχει μήπως κάποιο αἴτιον γιὰ τὴν ἀνάμειξιν τοῦ ὀνόματος τοῦ Κάδμου στὸ θέμα τοῦ ἀλφαβήτου; Μήπως ἐκ τῶν Θηβῶν ἄρχισε ἡ μεταβολὴ τοῦ συλλαβικοῦ συστήματος γραφῆς (γραφὴ πινακίδων τῆς Κνωσοῦ καὶ τῆς Πύλου — Ventris) καὶ ὁ Κάδμος ἐπεσκέφθη, ἐκκινήσας ἐκεῖθεν, τὸν εὐρύτερον χώρον τῆς Διὸς-πολιτικῆς, γιὰ νὰ μεταδώσῃ ἢ προσαρμόσῃ τὰ ἱσχύοντα μέχρι τότε συστήματα γραφῆς στὸν νέον τρόπο γραφῆς, δηλαδὴ στὸ φθογογραφικὸ σύστημα που ἱσχύει μέχρι σήμερα; Πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀπολύτως λογικόν, ὅτι σὲ καμμιά περίπτωσιν δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ἀλλάξῃς τὸν τρόπο τῆς γραφῆς ἐνὸς λαοῦ, ἐὰν προηγουμένως δὲν προσαρμόσῃς τὰ γραφικὰ νέα στοιχεῖα σὶς φωνητικὰς του ἀνάγκες. Αὐτὴ ἡ αἰτιώδης σχέσις συμβόλων καὶ φωνητικῆς ἀναλύσεως, ἢ ὅποια στὴν περίοδον

τῆς συλλαβικῆς γραφῆς ἐκαλύπτετο ἐν μέρει ὑπὸ τῶν εἰκονιζομένων πραγμάτων (φωνοποιήσι ἰδεογράμματος), δὲν θὰ ἦταν ἀσφαλῶς εὐκολο νὰ ἀποδοθῇ στὶς παλαιότερες, ἀκόμη καὶ αὐτῆς, μεθόδους γραφῆς (π.χ. ἱερογλυφικά, ἂν, ὡς ὑποθέτω, αὐτὴ ἦταν ἡ σειρά), ὥστε νὰ εἶναι ἐφικτὴ ἡ ἀλλαγὴ, ἀπὸ τὴν μία ἡμέρα στὴν ἄλλη, τῆς γραφῆς ἐνὸς λαοῦ.* Θεωρῶ ἐπίσης ὡς λογικὸ, σὲ ἡμιπολίτιστους λαοὺς τῶν ἰδεογραμμάτων ἢ φωνοποιήσι νὰ εἶναι ἀσφαλῶς πλησιέστερη πρὸς τὴν ἀδιαμόρφωτη ἀκόμη γλωσσικὴ πλαστικότητα αὐτῶν τῶν λαῶν. Τὸ συμπέρασμα ποὺ προκύπτει ἐξ ὧν αὐτῶν τῶν ἱστορικῶν συνδυασμῶν (Κάδμος-Σεμέλη-Διώνυσος-Θῆβαι Βοιωτίας καὶ Θῆβαι Αἰγύπτου - ἱερὰ γράμματα) μὲ ὁδηγεῖ στὴν παραδοχὴ ὅτι ἡ λύσι μᾶς δίδεται στὶς λέξεις *Θῆβαι* καὶ *Κάδμος*.

Ἦδη, ἀναγνώστη, γνωρίζεις τὶς κωδικὲς σημασίαις τῶν περισσοτέρων γραμμάτων καὶ τῶν δύο λέξεων. Ἄς ἀρχίσω μὲ τὸ ὄνομα *Θῆβαι*. Τὸ Θ= βλέπω, τὸ Η= ἥλιος, φῶς, τὸ Β= βαίνω (βία ἢ βούλησις), τὸ Α= ἄνθρωπος, τὸ Ι= κατεύθυνσι, «σκοπεύσι». «*Θῆβαι*» λοιπὸν εἶναι ἡ πόλις τοῦ φωτός, πρὸς τὴν ὁποία βαδίζουν οἱ ἄνθρωποι. (Ἀφήνω στὸν ἀναγνώστη νὰ προχωρήσῃ σὲ ἄλλες παραλλαγές).

Ἐδῶ θὰ ὑπενθυμίσω στοὺς ἀναγνώστες ἀποφοίτους τῶν παλαιῶν (πρὸ τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου) Γυμνασίων τὸν πρῶτο στίχο τοῦ χορικοῦ τῆς «Ἀντιγόνης» τοῦ Σοφοκλέους, ποὺ ἔλεγε: «*ἄκτις ἀελίου, τὸ κάλλιστον ἐπταπύλῳ φανέν Θῆβη*» **τῶν προτέρων φάος*. Γιατὶ ὅμως, «*προτέρων*»; Σημαίνει ἐδῶ «παρὰ τὶς πρόσθεν ἡμέρες» ἢ «τῶν προτέρων ἡμερῶν»; Ἡ γνώμη μου εἶναι, ὅτι ἡ Θῆβα, ὅπως τὸ λέει καὶ ἡ λέξι, ὑπῆρξε πόλις τοῦ φωτός τῶν ἀρχαίων (τότε) χρόνων: «*οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς προτέρων τ' ἀνθρώπων*» [(Ἰλ. Ψ 790) αὐτὸς δὲ παλαιότερης γενεῆς, παλαιότερων ἀνθρώπων].

Μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποκάλυψι, στὴν ὁποία μᾶς ὡδήγησε ἡ ἀποκωδικοποίησι τοῦ ὀνόματος «*Θῆβαι*» ἃς δοῦμε τὸ ὄνομα «*Κάδμος*», ποὺ εἶναι καὶ ὁ ἰδρυτὴς τῶν Θηβῶν κατὰ τὴν «*Θεογονίαν*». Πρὸ τῆς ἀναλύσεως ὅμως τοῦ ὀνόματος «*Κάδμος*» θὰ ἀναπτύξω τὴν πρόθεσι «*κατά*», ἡ ὁποία εἶναι τὸ πρῶτο συνθετικὸ τριῶν χιλιάδων τουλάχιστον λέξεων τοῦ λήμματος «Κ». Αὐτὸ βεβαίως τὸ ἐπιχειρῶ, διότι ἡ «*κατά*» ἔχει, ὅπως θὰ διαπιστώσουμε, ἀπόλυτη σχέσι μὲ τὴν ὀργάνωσι καὶ δομὴ τοῦ ὀνόματος «*Κάδμος*». Στὸν Ὅμηρο καὶ τὸν Ἡσίοδο συναντοῦμε τὴν πρόθεσι «*κατά*» πρὸ τοῦ συμφώνου «δ» νὰ μεταβάλλῃ τὸ «τ» σὲ «δ» ἀποβάλλοντας συγχρόνως τὸ τελικὸ φωνῆεν «α», π.χ. (Ὀδύς. Δ. 72): «*χαλκοῦ τε στεροπὴν κάδ δώματα ἤχηεντα*» [καὶ τὴν *χάλκινη* λάμψι κατὰ τὰ δωμάτια τὰ ἤχουντα]: ἢ (Ἰλιάς Β 160): «*Κάδ δὲ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν*» [Κατὰ δέ, ἂν ὡς καύχημα στὸν Πρίαμο καὶ τοὺς Τρῶες ἀφήσουν (τὴν Ἑλένη)]. Καὶ στὰ «*Ἔργα καὶ Ἡμέραι*» (στίχ. 336): «*κάδ δύνανιν δ' ἔρδειν ἱερ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν*» [τὸ κατὰ δύνανιν πρέπει νὰ προσφέρῃς θυσίας στοὺς ἀθάνατους θεοὺς].

Ἡ ριζικὴ σημασία τῆς προθέσεως «*κατά*» εἶναι (α) τὸ κάτω, πρὸς τὰ κάτω

* Στοὺς ἐπιθυμοῦντες νὰ μνηθῶν στὴν γραφὴ τῶν πινακίδων (Μινωικὴ καὶ Πύλου) θὰ συνιστοῦσα τὴν ἐργασία τοῦ ἐρευνητοῦ κ. Ν.Α. Μασουρίδη, «*Ἡ Μινωικὴ γραφὴ εἰς τὰς πινακίδας τῆς Πύλου*», Ἀθῆναι, 1983.

** Ἡ Θῆβα τῆς Βοιωτίας ἐκαλεῖτο «*ἐπτάπυλος*», τῆς Αἰγύπτου «*ἐκατόμυλος*» ἀλλὰ πέρα τῶν δύο αὐτῶν Θηβῶν ἀναφέρονται ἀκόμη ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου (Ἰλ. Ζ 416) ἡ Θῆβα «*ὑψίπυλος*», ὅπως καὶ ἕτερες ἐξ Ἰθῆβες κατὰ τὸν γεωγράφο Στέφανο Βυζάντιο. Οἱ πόλεις αὐτὲς πρέπει νὰ ἦταν κέντρα ἀναπτύξεως τοῦ λόγου καὶ ἐπομένως τοῦ Πολιτισμοῦ.

π.χ. «βῆ δὲ κατ' Ὀλύμπιοι καρήνων χωόμενον κῆρ» [Ἰλ. Α 44: Κατέβηκε δὲ ἀπ' τοῦ Ὀλύμπου τὶς ἀκρώρειες βαρεῖα ὠργισμένος στήν ψυχή], (β) ἐπὶ κινήσεως πρὸς τὰ κάτω, (γ) ἐπὶ κινήσεως εἰς ἔκτασιν, (δ) ἀπέναντι, (ε) ἐπὶ ὅλου διηρημένου σὲ μέρη, ἐπὶ μερῶν χρόνου, ἐπὶ ἀριθμῶν, πρὸς δήλωσιν διευθύνσεως, συμφωνίας, συγκρίσεως ἢ παραβολῆς, ἐπὶ εὐνοίας θεοῦ, ἐπὶ χρόνου διαρκούντος τινος γεγονότος καὶ τέλος ἐν συνθέσει: σημαίνει Ι πρὸς τὰ κάτω, ΙΙ συμφωνία, ΙΙΙ τὸ ἐναντίον ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας, ΙV συχνάκις μόνο πρὸς ἐνίσχυσι τῆς ἀπλῆς λέξεως, V ἐνίοτε τίθεται ὅπως δῶση μεταβατικὴ δύναμις σὲ ρῆμα ἀμετάβατο, VI ὑπονοεῖ φθορά, ἀνάλωσι, δαπάνη, VII σημαίνει κατὰταξι, VIII διαμελισμός· καὶ τέλος ἢ πρόθεσι «κατά» συνετέμενετο ἐνίοτε, ιδίως παρὰ τοῖς Ἑπικ. εἰς *κάγ, κάδ* κ.λπ. πρὸ τοῦ γ, δ, κ.λπ. Αὐτὰ συνοπτικὰ περὶ τῆς προθέσεως «κατά».

Εἶναι φανερό καὶ βεβαίως βγαίνει ἀμέσως ἐκ τῆς ἀναλύσεως (ἀποκωδικοποιήσεως τοῦ συμφώνου Κ), ὅτι: καὶ μόνο τὸ γράμμα «Κ» σημαίνει τὴν κίνησι αὐτὴν τὴν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἢ ὁποῖα μαζὶ μὲ τὸν ἤχο «ΚΟΥΠ» ἢ «ΚΑΤ», ποὺ προκαλεῖται ἀπ' τὸ «κόπτω» ἢ «κτυπᾶ» τοῦ ἀνθρώπου (κίνησι καὶ ἐργαλεῖο), μᾶς ἔδωκε τὸν φθόγγο μὲ σημασία «ΚΑΤ». Αὐτὸς ὁ φθόγγος, ποὺ ἐγίνετο ἡ πρόθεσι «κατά», πράγματι δηλώνει, πρῶτον, τὴν κίνησι ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, διότι δι' αὐτῆς τὸ βάρος τοῦ ἐργαλείου καὶ ἡ δύναμις ἢ ἀνθρώπινη πολλαπλασιάζουν τὴν ἰσχὺ τῆς κρούσεως, δεύτερον, τὸν ἀνθρωπο, διότι ἡ κίνησι αὐτὴ μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ καὶ ἐκ φυσικῶν φαινομένων (θάλασσα — ὄμβρος — κατολίσθησι — κεραυνός — ἡφαίστεια κ.ἄ.), τρίτον, ὅτι ἡ κίνησι αὐτὴ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ἔχει κατεύθυνσι, στόχο, τὸν ὁποῖο κτυπᾶ κατὰ κάποια ἔννοια ἢ ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ κινηθῇ ἢ ἐνισχύει τὴν μετάβασιν τοῦ ἢ τοῦ προκαλεῖ φθορά, διαμελισμὸ κ.λ.π., μὲ μεγίστη ὅμως συνέπεια τὸν πόλεμον ἀνθρώπου πρὸς ἄνθρωπον. Ἦδη ἐγίνετο ἀσφαλῶς ἀντιληπτό, ὅτι στήν πρόθεσι, «κατά», «Κ»= ἡ κίνησι κρούσεως, «Α»= ὁ ἄνθρωπος, «Τ»= τὸ τύπτω καὶ «Α»= πάλι ὁ ἄνθρωπος.

Καὶ τώρα περὶ τοῦ ὀνόματος **ΚΑΛΜΟΣ**. Ἡ λέξις μετὰ τὴν ἀνάλυσιν τῆς προθέσεως «κατά» ἢ «κάδ» θὰ μπορούσε νὰ χωρισθῇ σὲ δύο, δηλαδὴ **ΚΑΔ-Μ.Ο.Σ**. Ἐδῶ ὅμως τὸ «ΚΑΔ» δίδει τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἰσχυρὸ καὶ τὸν ἱκανὸ νὰ ἀντεπεξέλθῃ σὲ ὅλες τὶς ἀντιξοότητες, διότι ἡ κτυπῶσα (Τ= *τύπτουσα*) δύναμις (Δ) παύει νὰ κτυπᾶ καὶ μένει μόνο ὡς δύναμις εὐφυΐας (Μ= *μητις*). Ταυτοχρόνως ἡ πρόθεσι «κατά» ἐν συνθέσει μὲ τὸ ρῆμα «δείκνυμι» ποὺ ἔχει ρίζα **ΔΕΙΚ-** ἢ **ΔΙΚ-**, ὅποτε ἐδῶ θὰ μπορούσαμε νὰ εἶχαμε «*Κα (δ) δικ*», μᾶς δίδει μιὰ τρίτη σύνθεσι μὲ ἐρμηνεία τοῦ «Δ» ὡς ὑποκρύπτοντος τὸ **δεικνύω**= φανερώνω, κάμνω γνωστό, ἀποδεικνύω καὶ ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ ὑποδέχομαι, χαιρετίζω· καὶ ἀκόμη: ἡ δεξιὰ χεὶρ. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ δύναμις τῆς εὐφυΐας ἐκπορευόμενη ἐκ τοῦ κρατίστου, τοῦ ἀρίστου τῶν ἀνδρῶν («ΚΑ») φωτίζει (*Θῆβαι*) τὴν οἰκουμένην («Ο»), σημαίνουσα («Σ»: *σημαίνω*¹= δεικνύω διὰ σημείου ἢ σημείων, φανερώνω, γνωστὸν ποιῶ).

Ἀνακεφαλαιώνω: Ὁ πατέρας τῆς Σεμέλης καὶ πάππος τοῦ Διονύσου ἢ Ὁσίριδος, ὅπως μᾶς εἶπε ὅτι ἀποκαλοῦν οἱ Αἰγύπτιοι τὸν Διόνυσον ὁ Ἡρόδοτος, ὁ

1. Ὁ Πausanias (Βοιωτικά 31) ἀποκαλύπτει, ὅτι στὸν Ἑλικῶνα, στήν «Πηγὴν τοῦ Ἴππου», τοῦ ἐπεδείχθη πλάξ μολυβδίνη κατεστραμμένη σὲ πολλὰ μέρη, ἐπάνω στήν ὁποία ἦταν γραμμένα τὰ «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» τοῦ Ἡσιόδου. Ὑπάρχουν μάλιστα, μᾶς λέγει, καὶ «ἔπη μαντικά», τὰ ὁποία «ἐξέλεξαμε» (ἐλέγξαμε) καὶ ἐμεῖς, γιὰ τὰ ὁποία ἐλάβαμε «ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν». *Τέρας*= σημεῖο σπάνιο· *σημα*= δειγμα, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναγνωρίζει κανεὶς πρᾶγμα ἢ πρόσωπον. Νὰ ἐπρόκειτο περὶ γραφῆς συλλαβικῆς μετὰ ἰδιογραμμάτων; Γι' αὐτὸ μήπως τὰ ὀνομάζει «ἔπη μαντικά»;

ίδρυτής της Θήβας, της πόλεως του πνευματικοῦ φωτός, τοῦ κέντρου ἢ τῶν κέντρων (Θῆβαι ὑπῆρξαν ἑννέα τὸν ἀριθμόν) ἀκτινοβολίας τοῦ ἐλληνικοῦ λόγου, ὁ κάλλιστος («Κ») τῶν ἀνδρῶν («Α»), ὁ δεικνύων («Δ») τὴν Διὸς σοφία (μητρίν: «Μ») διὰ τῶν Μουσῶν σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη («Ο»), ὁ σημαίνων διὰ σημείων ὀρατῶν («Σ») καὶ ὄχι διὰ λόγου εἶναι ὁ ΚΑΔΜΟΣ.

Αὐτὸς ὁ Κάδμος, οἱ ἱερεῖς στὴν ἑκατόμυλον Θήβην τῆς Αἰγύπτου ἀπέδειξαν στὸν Ἡρόδοτο, ὅτι ἔζησε πρὸ 15.000 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Εἶναι δὲ ἀπορίας ἄξια, ἂν δὲν εἶναι ἐμβόλιμο τὸ μέρος αὐτό, ἢ σκέψι ν' ἀντιπαραθέσῃ ἕνας ἱστορικὸς στίς ἀπτές ἀποδείξεις τὴν ἀστήρικτη ἀντίθετη καθαρὰ προσωπικὴ γνώμη του. Ἐπίσης καὶ τὰ λεγόμενα ὑπ' αὐτοῦ (Τερψιχόρη 52) γίνονται ἀκατανόητα καὶ ὑποπτα, παρ' ὅλον ὅτι οἱ τριβές πρὸς τὴν ἀλήθεια διασκεδάζονται ἀπὸ ἓνα «ὥς ἐμοὶ δοκέει». Καὶ στὸ τμήμα αὐτὸ μὲ ποιὸ τρόπον αὐτὸ τὸ «ὥς ἐμοὶ δοκέει» [ὅπως ἐγὼ νομίζω] διακόπτεται (μὲ ἄνω τελεία) γιὰ νὰ συνεχισθῇ μὲ τὸ «μετὰ δὲ χρόνου προβαίνοντος ἅμα τῇ φωνῇ μετέβαλον καὶ τὸν ρυθμὸν τῶν γραμμάτων»; Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν ὁμιλία, εἶναι φανερό ὅτι οἱ μεταφερθέντες, ὅπως λέγει, ὑπὸ τοῦ Κάδμου Φοίνικες τὴν ἄλλαξαν καὶ ἄρχισαν νὰ ὁμιλοῦν ἐλληνικά, ὡς πρὸς δὲ τὴν γραφὴν μᾶς λέγει ὅτι ἄλλαξαν τὴν μορφή τῶν στοιχείων... — ποιὸ εἶναι τὸ ἀληθές; Καὶ πάλι θεωρῶ ὡς ὑποπτο ξένης παρεμβολῆς ὅλο τὸ Ε 58 τοῦ κειμένου. Αὐτὰ περὶ Κάδμου. Ἐδῶ καὶ τὸ τέλος τοῦ συμφώνου «Κ».

ΔΕΥΤΕΡΗΣ ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ

Αἶγαῖο

Ἀρχιπέλαγος τῶν μελτεμιῶν,
τῆς γαλήνης,
τοῦ μπάτη,
τῆς σοροκάδας·

θάλασσα πατρίδα τοῦ Ἀπόλλωνα,
τοῦ πολιτισμοῦ,
τῆς τέχνης,
τῶν γνώσεων,
τῆς ὁμορφιάς·

οἱ κορυφές τῶν πανάρχαιων βουνῶν Σου
νησιῶν ἀπαράμιλλου κάλλους.

Μοναδικὸ στὸν κόσμον τὸ φῶς Σου.

Στὶς γύρω σου ἀκτὲς οἱ θρύλοι,
οἱ μῦθοι,
ἡ φιλοσοφία

κι' ἡ γλῶσσα,

κρύπτες ὑπολειμμάτων πανάρχαιου
οἰκουμενικοῦ πολιτισμοῦ.

Στὸ βυθό σου

ἡ χαμένη, παγκόσμια πατρίδα
Αἰγιῖδα.

Σημάδια τῆς παλιᾶς ὑπαρξῆς της
σ' ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου.
Μὲ ρίζες

πρὶν ἀπ' τὶς πυραμίδες,
πρὶν ἀπ' τὴ Σουμερία,
πρὶν ἀπ' τοὺς Μάγιας,
πρὶν ἀπ' τὴν Ἀτλαντίδα καὶ τὴ Μοῦ,
πρὶν ἢ Παν-γαῖα χωρίσει σὲ ἡπείρους
κι' ἡ Παν-θάλασσα σὲ ὠκεανούς.

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ

Ἀντίο Ρωσία;

Κάποτε ήταν μία αὐτοκρατορία, πού τὴν ἔλεγαν Ρωσία. Κάποτε τὸ ρωσικὸ κράτος διεκδικοῦσε τὴν παγκόσμια κυριαρχία· καὶ τώρα κατάντησε νὰ δέχεται νὰ τοῦ χαρίζῃ χρήματα ἢ Ἑλλάς! Τὸν μεγάλον ὅμως ἐξευτελισμὸ τὸν ὑφίσταται ἐξ ἀνάγκης ἡ Ρωσία ἀπὸ τὴν Γερμανία, ἡ ὁποία ταῖζει τὴν νικητρία Ρωσία. Τὸ Γερμανικὸ περιοδικὸ "Stern" καὶ ραδιοτηλεοπτικοὶ σταθμοὶ τῆς Γερμανίας ὀργάνωσαν τὴν κίνησι "Helft Russland" («Βοηθῆστε τὴν Ρωσία») καὶ μαζεύουν τρόφιμα, τὰ ὁποία μὲ καραβάνια φορτηγῶν στέλλουν στὸ Σμόλενσκ, στὴν Μόσχα καὶ σ' ἄλλες ρωσικὲς πόλεις, γιὰ νὰ ταῖσουν τοὺς πεινασμένους Ρώσους. Γιὰ νὰ συμβαίνουν αὐτὰ στὴν ἄλλοτε κραταιὰ ΕΣΣΔ, καταλαβαίνετε τί γίνεται παρακάτω. Τὰ κόκκαλα τοῦ Στάλιν θὰ τρίζουν. Ἰδρυσε μὲ ὅλα τὰ μέσα μία ὑπερδύναμι καὶ οἱ ἀνάξιοι διάδοχοί του τὴν διέλυσαν καί, τὸ χειρότερο, τὴν ταπείνωσαν.

Ὅμως ὑπάρχει ὁ φόβος, μήπως κάποιοι Ρῶσος στρατάρχης ἐπέμβῃ. Ἄλλως τε ὁ παραιτηθεὶς Ρῶσος ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν Σεβαρτνάντζε προειδοποίησε, ὅτι προβλέπει **δικτατορία**. Φυσικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνησυχοῦν, μήπως κηρυχθῇ δικτατορία στὴ Ρωσία, πού θὰ ἀπειλήσῃ πόλεμο. Καὶ γι' αὐτὸ συγκεντρώνουν στρατεύματα καὶ τρομακτικὴ δύναμη πυρὸς στὸ νότο τῆς Ρωσίας, κι' ὄχι γιὰ τὸν Ἑμὶρ τοῦ Κουβέιτ. Γι' αὐτὸ ἐνισχύεται ἡ Τουρκία καὶ γι' αὐτὸ ἐπείγοντως ἐνώθηκε ἡ Γερμανία, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον ἓνας νοτιοδυτικὸς κλοιὸς ἀποκλεισμοῦ τῆς Ρωσίας. Ἰδωμεν τί θὰ φέρῃ τὸ 1991.

Πάντως ἐπειδὴ ἡ ἀπελπισία εἶναι κακὸς σύμβουλος, ἡ καπιταλιστικὴ Δύσι τροφοδοτεῖ τὴν πρώην κομμουνιστικὴ Ρωσία, πρᾶγμα πού ποτέ δὲν φανταζότανε ὁ Μάρξ, ὁ Ἑνγκελς καὶ ὁ Λένιν.

Ἑρρίκος Σλήμαν (1822-1890)

Μεγάλες ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρρίκου Σλήμαν γίνονται στὸ Βερολῖνο ἐπ' εὐκαιρία τῶν 100 χρόνων ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐπιφανοῦς ἀρχαιολόγου, πού τόσα προσέφερε στὸν Ἑλληνισμό. Μεταξὺ τῶν ἐκδηλώσεων εἶναι καὶ ἡ παρουσίασι εὐρημάτων στὸ Μουσεῖο τοῦ Βερολίνου ὑπὸ μορφὴν ἐκθέσεως, μὲ τὸν τίτλο «Τροία-Μυκῆνες-Τίρυνς».

Τὴν 5-1-90 ἡ κρατικὴ τηλεόρασι (ΕΤΙ) ἔδειξε μερικὰ εὐρήματα τοῦ Σλήμαν, πού ἐκτίθενται «στὶς ἀνήλιες αἴθουσες τοῦ Μουσείου τοῦ Βερολίνου», ὅπως σχολίασε ὁ ἐκφωνητής (ὁ ὁποῖος φυσικὰ ἀγνοεῖ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ κράτος ἀρνήθηκε νὰ δώσῃ στὸν Σλήμαν οἰκόπεδο γιὰ νὰ χτίσῃ εἰδικὸ μουσεῖο).

Ἀργότερα τὸ νεοελληνικὸ κράτος πῆρε τὴν οἰκία τοῦ Σλήμαν, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, τὸ «Ἰλίου Μέλαθρον», γιὰ νὰ στεγάσῃ τὸ ἄστεγο Ἀνώτατον Δικαστήριό του, τὸν Ἀρειο Πάγο. Ὁ τότε ὑπουργὸς Ἑσωτερικῶν Βαλασσόπουλος εἶπε: «ὁ κύριος Σλήμαν νὰ πάρῃ τὰ τσουμπλέκια του καὶ νὰ φύγῃ». Τὰ «τσουμπλέκια» ἦταν οἱ θησαυροὶ τῆς Τροίας, τοὺς ὁποίους ὁ Σλήμαν δώρησε στὸ Βερολῖνο. Ἀνεκηρύχθη ἐπίτιμος δημότης, ἐπαρασημοφορήθη κ.τ.λ. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου μὲ ἐντολὴ τοῦ Χίτλερ οἱ θησαυροὶ τῆς Τροίας ἐτάφησαν σ' ἓνα δάσος τῆς Πρωσίας, ὅπου τοὺς ἀνεύραν οἱ Ρῶσοι

και τούς κατέστρεψαν! Έτσι έχάθησαν οί θησαυροί τής Τροίας κι' όχι άόριστα «μέσα στόν στρόβιλο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου», όπως είπε ο έκφωνητής.

Πρέπει όμως τó Έλληνικό κράτος νά τιμήση τόν Σλήμαν κι' όχι μόνο τó Γερμανικό, διότι ó Σλήμαν πρόσφερε πολύτιμες υπηρεσίες στην Έλλάδα κι' όχι στην Γερμανία. Άλλως τε ó Σλήμαν αίσθανότανε Έλλην, παντρεύθηκε Έλληνίδα και ó γιός του Άγαμέμνων εκλεγότανε βουλευτής στην Έλλάδα.

Παράδειγμα εϋθιξίας

Είναι γνωστόν, ότι ó ύπουργός Δικαιοσύνης κ. Κανελλόπουλος επιδίδεται εις εϋφυολογήματα (έστω και παραλλαγμένα από τόν «Θησαυρό 10.000 Γνωμικών»)· ένα από τά καλύτερα έξ αυτών ήταν και ή παραίτησι, πού υπέβαλε μετά την πρωτοφανή για τά διεθνή χρονικά απόδρασι φυλακισμένων. Άν ήμεθα στην Ίαπωνία, μερικοί θα είχαν αυτοκτονήσει. Έδω στην Έλλάδα ó κ. ύπουργός υπέβαλε παραίτησι, πού φυσικά δέν έγινε δεκτή και φυσικά ó κ. ύπουργός δέν επέμεινε...

Βέβαια υπάρχουν τρόποι ύποβολής παραιτήσεως, πού δέν επιδέχονται ούτε συζήτησι ούτε άρνησι. Έχει σημασία τó πώς παραιτείται κανείς. Άλλά γιατί νά παραιτηθῇ ó κ. Κανελλόπουλος; Μιά παραίτησί του θα ήταν αντίθετη πρós τά πολιτικά μας ήθη και την αντίληψι περί εϋθιξίας, πού σήμερα επικρατεί στην χώρα.

Με την εϋκαιρία όμως αυτή θα πρέπει νά υπενθυμίσωμε, ότι πρò καιρού ó κ. ύπουργός συναντήθηκε με τόν δολοφόνο ίσοβίτη Παπαδόπουλο, τόν άνθρωπο πού έσφαξε ένα άτυχο ταξιτζή. Μετά την συνάντησι είδαμε τόν έγκληματία στην τηλεόρασι νά δηλώνη: «Είχα μία συζήτησι με τόν ύπουργό Δικαιοσύνης και μοϋ έδωσε την έντύπωσι ότι είναι εύλικρινής άνθρωπος»!! Άσφαλώς σέ κανένα μέρος του κόσμου, μήτε και τής Άφρικής εξαιρουμένης, ó ύπουργός Δικαιοσύνης συζητεί με ίσοβίτες δολοφόνους και μετά λαμβάνει εϋσημα, ότι έδωσε την έντύπωσι εύλικρινοϋς άνθρωπου.

Κατά ποίαν έννοιαν λογικής, ήθικῆς και νομικῆς τάξεως ó ύπουργός Δικαιοσύνης συνδιαλέγεται με δολοφόνους; Τó κράτος δια τῆς δικαιοσύνης έστειλε τούς έγκληματίες —έπεικώς— εκεί πού τούς άρμόζει: στην φυλακή. Οϋδεμία νομική διάταξι δίδει στόν Ύπουργό Δικαιοσύνης τó δικαίωμα νά δέχεται στο γραφείο του δολοφόνους και νά συζητῇ διάφορα αίτήματα. Ίδίως δέν δικαιούται νά δέχεται επαναστατήσαντες έγκληματίες και νά δίνη την έντύπωσι, ότι υπό την πίεσι τών έγκληματιών ύποκύπτει και αναγκάζεται νά συνομιλῇ με έπιτροπές δολοφόνων. Έτσι καταρρακώνεται ή έννοια του κράτους και τῆς έννομῆς τάξεως, πράγμα πού συνέβη επί τών ήμερών του κ. Κανελλοπούλου. Άποτέλεσμα τών συζητήσεών του ήταν οί επανειλημμένες δραπετεύσεις με τελευταία την άποκορύφωσι τῆς διαφυγῆς πάνω από 80 φυλακισμένων, πού εκτός από την καταρράκωσι, πού είπαμε, προκάλεσε και την γελοιοποίησι τῆς πολιτείας. Ο άρμόδιος ύπουργός δέν έγκατέλειψε άμέσως την θέση του αναλαμβάνων τίς πολιτικές εϋθϋνες του, αλλά υπέβαλε παραίτησι έχοντας την άπαίτησι αυτή νά άποτελῇ παράδειγμα εϋθιξίας.

Αἴσα

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓΑΝΑΣ

ἘΑθηνᾶ, ἡ σοφία τοῦ Διὸς καὶ τὸ βιβλίον «Μαύρη ἘΑθηνᾶ» Ἡ ἀποκορύφωση τοῦ διεθνοῦς Σκοταδισμού

«ἘΑλλ' οἱ μὲν ἀγαθοὶ δέχονται τὸν ἀληθῆ λόγον, ὥς ἂν ἔχοντες τι συγγενές, οἱ δὲ φαῦλοι τὸν ἐναντίον, καὶ ἔστι τοῦ τοιοῦτου γένους καταγελᾶν, λέγω δὲ τοῦ χειρό-
νος».

(Φλαβίου Φιλοστράτου, Ἐπιστολαὶ Ἀπολλωνίου, XLVIII)

Ἡ «Εὐρωπαϊκὴ Ἱστορία τῆς Εὐρώπης» τοῦ Ντυροζέλ δὲν εἶναι ἡ μόνη κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειρηθεῖσα ἔκδοσις, μάλιστα μὲ τὸ κύρος καὶ τὴν ἐπιβολὴ τῆς Commission. Προηγήθη ἄλλη, ἀναλόγου στόχου, «*The stolen Legacy - Egyptian cultural achievements stolen by the Greeks*», δηλ.: «Ἡ κλεμμένη παράδοσις. — Αἰγυπτιακὰ πολιτιστικὰ ἐπιτεύγματα κλεμμένα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες», τοῦ G.G.M. James. Ὑπολύοτερη, ἐπιστημονικοφανέστερη καὶ συστηματικὴ διαστροφὴ τῆς ἀναμφισβήτητης καὶ παραδεδεγμένης ἱστορικῆς ἀληθείας εἶναι βιβλίον τοῦ κ. Martin Bernal τιτλοφορούμενον «Μαύρη ἘΑθηνᾶ» («*Black Athena*»), ἔκδ. «Free Association Books», Λονδῖνον 1987, μὲ ὑποτίτλους «Οἱ ἈφροΑσιατικὲς ρίζες τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ» καὶ «Ἡ ἐπινόησις τῶν ἐτῶν 1785-1985 περὶ Ἀρχαίας Ἑλλάδος». (Προαναγγέλλονται 2 τόμοι εἰσέτι μὲ τίτλους: 2ος τόμος «Ἡ Ἑλλὰς Εὐρωπαϊκὴ ἢ Ἀνατολίτικη» καὶ 3ος τόμος «Λύνο-
ντας τὸ αἶνιγμα τῆς Σφιγγός»).

Ἐκ τοῦ τίτλου καὶ τῶν ὑποτίτλων γίνεται ἀντιληπτόν, ποῦ τείνει ὁ ρηξικέλευθος ἐρευνητής. Ὅμιλεῖ γιὰ ἈφροΑσιατικὲς ρίζες τοῦ κλασσικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀγνοοῦνται δηλαδὴ; φαινομενικά, οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι-φαντάσματα καὶ ἐφευρίσκονται οἱ ἈφροΑσιάται ἐκπολιτισταί. Γελοιωδέστερον ὅμως εἶναι τὸ περὶ «ἐπινόησεως κατὰ τὰ 200 ἔτη μετὰ τὸ 1785 καὶ 1985 μ.Χ. τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος». Δηλαδὴ ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὸν φερόμενον ὡς συγγραφέα καὶ τοὺς κατωτέρω αὐτοαποκαλυπτομένους συνεργάτας του ἀποτελεῖ... ἐπινόησιν τῶν 200 τελευταίων ἐ-
τῶν!

Ποῖος εἶναι ὁ νεόκοπος «ἱστορικός», ποῦ πέραν τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου του αὐτοπροβάλλεται εἰς συνέντευξί του τῆς 16 Νοεμβρίου 1987 εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ», σελ. 63; Δηλοῖ ἐκεῖ, ὅτι «προέρχεται ἐξ Ἰρλανδοῦ πατρὸς Ἀγγλίδος μητρός», ὅτι «εἶναι ἐβραϊκῆς καταγωγῆς», «Σινολόγος στὰ 50 του» (σήμερον 54 ἐτῶν), «ἔχει ζήσει 20 χρόνια στὴν Κίνα καὶ Ἄπω Ἀνατολή, ἐβίωσε ἀπὸ κοντὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἰνδοκίνας καὶ τοῦ Βιετνάμ... Μετὰ τὰ χρόνια τοῦ Βιετνάμ (ὁ Bernal) ἀναζήτησε τίς Ἰουδαϊκὰς τοῦ ρίζες. Σπούδασε τὴν Ἰουδαϊκὴν ἱστορίαν καὶ τίς παλιὰς γλῶσσας καὶ τότε... σταμάτησε μπρὸς σὲ ἐντυπωσιακὰς ὁμοιότητες ποὺ βρῆκε μὲ τὰ ἑλληνικά. Καὶ καθὼς γνωρίζει καὶ τ' ἀρχαία Αἰγυπτιακά, προχώρησε σὲ ἀναπόφευκτες συγκρίσεις. Ἐτσι κατέληξε νὰ γράψῃ τὴν «Μαύρη Ἀθηνᾶ». «Μὲ τὴν «Μαύρη Ἀθηνᾶ» —προσθέτει τὸ «ΒΗΜΑ»— ὁ Μάρτιν Μπερνάλ ἐπιχειρεῖ ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ Ἀρχαῖον Πρότυπον ἐπικαλούμενος τὸν Ἡρόδοτον,

The Afroasiatic Roots of Classical Civilization

*Volume 1:
The Fabrication of Ancient Greece 1785-1985*

MARTIN BERNAL

Τὸ κατάμαυρο εξώφυλλο τῆς μαύρης προπαγάνδας μεῖ τίτλο «Μαύρη Ἀθηνᾶ» τοῦ Διεθνοῦς Σκοταδισμοῦ.

πού μιλούσε για τούς Αίγυπτιους, πού μᾶς ἔδωσαν τούς θεούς μας, τίς χαναναίες καί ἀρχαῖες κοπτικές ρίζες τῶν ἐλληνικῶν τοπωνυμίων καί μυθικῶν ὀνομάτων καί τούς μύθους, πού μιλάνε για θεούς, πού ῥθαν ἀπό τήν Ἀνατολή ἀκολουθώντας τή νότια διαδρομή. Μιλάει για τή θεά Εὐρώπη, πού ἔφυγε ἀπό τήν Τύρο καί καβάλα στόν ἄσπρο ταῦρο πέρασε τὰ κύματα κι ἔφθασε στη Γόρτυνα Κρήτης, για νά γεννήσει ἀπό τόν Δία τή γενιά τοῦ Μίνωα»...

Ἄλλ' αὐτά τὰ ὀλίγα ἀποκαλύπτουν πλήρως τόν ρόλον τοῦ κ. Bernal καί τήν σκοπιμότητα τῆς "Μαύρης Ἀθηνᾶς". Ἡ ἄγνοια κι ὁ δόλος ὁδηγοῦν τούς ἀνθρώπους εἰς λογικά παγίδας, πού τούς αὐτοαναιροῦν. Κύριο ἐπιχείρημα εἰς τήν συνέντευξίν του, προβάλλει τήν ἐκ Τύρου ἔλευσιν τῆς Εὐρώπης εἰς Γόρτυνα. Ἡ λέξις Τύρος ἢ Τύρσις ἢ Τύρρις εἶναι ἡ πασίγνωστος ἀρχαία Τίρυνς, εἶναι ἀρχαιότατα ἐλληνική, συνήθως ἀπαντωμένα εἰς τούς ἀρχαίους συγγραφεῖς ὡς εἰς Διόδωρον Σικελιώτην, Πίνδαρον, Ξενοφῶντα κ.λπ. Σημαίνει πύργον, ὄχυρόν, περιτειχισμένην πόλιν, ἐξ οὗ τὰ Λατινικὸν *turris*, Γαλλικὸν *tour*, Ἀγγλικὸν *tower*, *turret*, Γερμαν. *turm* κ.λπ. (ὁρᾶτε λεξικά «Δημητράκου», «Liddell & Scott», «Γιάνναρη» κ.λπ.).

Ἡ Εὐρώπη δὲν εἶναι ἈφροΑσιάτισσα, εἶναι Ἑλληνίς, φέρει ὄνομα ἐλληνικόν, κωδικῆς σημασίας μὴ ἐξερευνημένης ἔτι πλήρως, πού σημαίνει ἀρχικῶς τήν εὐρέως ὀπτικοῦ πεδίου. Εὐρυτάτου ὀπτικοῦ πεδίου εἶναι ἡ ἡπειρος Εὐρώπη, ὁρῶσα ἀνατολικά τήν Ἀσίαν, δυτικά Ἀτλαντίδα καί Ἀμερικὴν, βόρεια Ἀρκτικήν, νότια Ἀφρικὴν. Εἰς τήν «Θεογονίαν», ἔργο ἀπροσδιόριστο χρονολογικῶς, ἀναφέρεται 30ῇ εἰς τόν κατάλογον τῶν «πρεσβυτάτων κουρῶν» τοῦ Ὠκεανοῦ καί τῆς Τηθύος ἡ Εὐρώπη καί 35ῇ ἡ Ἀσία. Προσθέτει ἡ «Θεογονία»: «πολλάί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι, τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι» [δηλ.: πολλές βεβαίως εἶναι, διότι ἄλλες τρεῖς χιλιάδες ὑπάρχουν μὲ μεγάλες ἀκτὲς Ὠκεανίδες νῆσοι (ἐνν. τήν Ἀτλαντίδα)].

Ἀλλὰ πέραν τῆς ἡπείρου Εὐρώπης ὅλως ἐνδεικτικῶς παραθέτομεν τίς ὀνομασίες «Εὐρώπη»: α) πόλεως τῆς Μεσοποταμίας, β) τοῦ πατρὸς τοῦ οἰκιστοῦ τῆς πόλεως Ἑρμιόνης, γ) ἐπωνυμίαν τῆς ἀρχαιοτάτης ἐλληνίδος θεᾶς Δήμητρος (Γῆς Μητροῦς), ἀπὸ ἀρχαῖα μας κείμενα. Ὑφίσταται καὶ Εὐρωπος, πόλις ἐλληνική, ὡς ἀναγράφει ὁ Λουκιανὸς (τόμ. II σελ. 14 στερεοτύπου ἐκδόσεως Λειψίας): «Ἡ δὲ Εὐρωπος κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, ἀπώκισαν δὲ αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι» [Δηλ.: Ἡ Εὐρωπος εὐρίσκεται μὲν στὴν Μεσοποταμίαν ἀπέχουσα δύο σταθμοὺς ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου, πού ἀποίκισαν Ἐδεσσαῖοι (Μακεδόνες)]. Ἄν ἐγνώριζε τοῦτο ὁ συγγραφεὺς, δὲν ἀπεκλείετο νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι καὶ οἱ Ἐδεσσαῖοι ἦσαν Χαναναῖται... «Οἰκιστὴν δὲ τῆς ἀρχαίας πόλεως (Ἑρμιόνης) Ἑρμιονεῖς γενέσθαι φασὶν Ἑρμίονα Εὐρωπος. Τὸν δὲ Εὐρωπα... Ἡροφάνης... ἔφασκεν εἶναι νόθον» (Παυσανίου, «Κορινθιακὰ» XXXIV, 4) [δηλ.: οἱ Ἑρμιονεῖς δὲ ἰδρυτὴν τῆς ἀρχαίας πόλεως (Ἑρμιόνης) λέγουν τὸν Ἑρμίονα τὸν υἱὸν τοῦ Εὐρωπος. Ὁ Εὐρωπ ὅμως... ὁ Ἡροφάνης... ἔλεγεν, ὅτι εἶναι νόθος]. Τέλος ἀπὸ τὰ «Βοιωτικὰ» τοῦ Παυσανίου (ἐκδ. Παπύρου 39, 4 σ. 148): «Ἔστι δὲ καὶ Δήμητρος ἱερὸν ἐπὶ κλησὶν Εὐρώπης...». [Δηλ.: ὑπάρχει καὶ ἱερὸν τῆς Δήμητρος τῆς ἐπονομαζομένης Εὐρώπης]...

Χαρακτηριστικὸν τῶν Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἀκόμῃ ἐποχῆς εἶναι ἡ μεταφορὰ καὶ ἐπανάληψις τῶν τοπωνυμίων καὶ ὀνομάτων εἰς διαφόρους τόπους, ὡς ἄνω Εὐρώπη - Εὐρωπος, Ἰάρδανος εἰς Κρήτην ὁ ποταμός, Ἰάρδανος

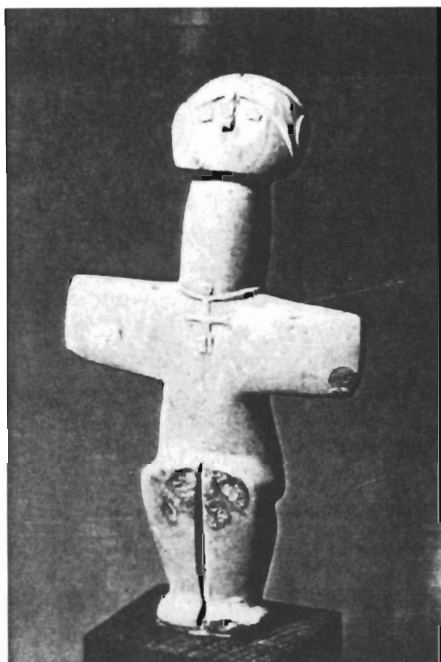
εἰς Πελοπόννησον, Ἰορδάνης εἰς Παλαιστίνην. Ἀλλὰ ἐκτὸς τοῦ Ἰορδάνου-Ἰορδάνου κι ἄλλο ἐλληνικὸ στοιχεῖο ἐκ τῶν πολλῶν ἀναφέρει ὁ Πausanias (Ἡλειακὰ 24, 8 σ. 236): «Θνητὸν εἶναι τὸ γένος τῶν Σιληνῶν εἰκάσαι τις ἂν μάλιστα ἐπὶ τοῖς τάφοις αὐτῶν· ἐν γὰρ τῇ Ἑβραίων χώρα Σιληνοῦ μνήμα καὶ ἄλλου Σιληνοῦ Περγαμηνοῖς ἐστίν...» [Δηλ.: ὅτι εἶναι θνητὸν τὸ γένος τῶν Σιληνῶν μπορεῖ κάποιος νὰ συμπεράνῃ ἀπὸ τοὺς τάφους τῶν. Διότι εἰς τὴν χώραν τῶν Ἑβραίων ὑπάρχει μνήμα τοῦ Σιληνοῦ καὶ ἄλλου Σιληνοῦ εἰς τοὺς Περγαμηνοὺς (Πέργαμον)].

Ὁ θαυμασμὸς τοῦ συρραφέως καὶ τῶν ὁμοίων του πρὸς τὶς «ἈφροἈσιατικὲς» τοὺς ρίζες ἀντιφάσκει μὲ τὴν πολιτικὴν τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραήλ, νὰ ἐντάσσεται εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ συμμετέχῃ εἰς δραστηριότητας Εὐρωπαϊκὰς (Πανευρωπαϊκοὺς ἀγῶνας στίβου, καλαθοσφαίρας, ποδοσφαίρου, τραγουδιοῦ κ.λπ.) καὶ νὰ ἐπιζητῇ σύνδεσιν του μὲ τὴν Ε.Ο.Κ., παρ' ὅτι ἡ θέσις του εἶναι εἰς τὴν... Ἀσίαν μὲ τὶς ἈφροἈσιατικὲς ρίζες. Ἀς ἐξηγήσουν τὴν ἀντίφασιν.

Ἐξεταστέον: μόνος συνέλαβε τὴν «Μαύρη Ἀθηνᾶ» ἡ μὲ ἀθέατους συνσυγγραφεῖς ἢ συνσυρραφεῖς καὶ ποίους; Εἰς τὴν σελ. xiii καὶ ἐπ. τοῦ προλόγου ἐξομολογεῖται καὶ ἐπιβεβαιοῖ τὴν συνέντευξί του, ἀποκαλύπτων τοὺς μοχλοὺς καὶ τὰς δυνάμεις στηριζέως τῆς συγγραφῆς καὶ τοὺς πρωτεργάτας τῆς. Γράφει: «ἦλθε σὰν σόκ, ὅταν ἀνεκάλυψα, ὅτι τὰ Ἑβραϊκὰ καὶ Φοινικικὰ ἦσαν ἀμοιβαίως κατανοητὰ καὶ ὅτι σοβαροὶ γλωσσολόγοι τὰ ἐπραγματεύοντο ὡς διαλέκτους μιᾶς ξεχωριστῆς Χαναανίτικης γλώσσας. Ἀρχισα νὰ μελετῶ Ἑβραϊκὰ καὶ βρῆκα αὐτὸ πού μοι ἐφαίνετο μέγας ἀριθμὸς κτυπητῶν ὁμοιοτήτων μὲ τὰ Ἑλληνικά... (Σημ. μας: Ὁ ὁμοεθνὴς τὸν Γιεχοῦντα τὸν πρόλαβε καὶ ἐξέδωκε τόμον, ἀποδεικνύων ὅτι τὰ Ἑβραϊκὰ εἶναι ἐλληνικά [“Hebrew is Greek”, Λονδίνον, ἔκδοσις 1981], δηλ. 6 ἔτη ἐνωρίτερον, συνεπῶς «γλαῦκα κομίζει...»).

«...Δύο παράγοντες μ' ἐπεισαν —συνεχίζει— νὰ μὴν ἀποκλίνω ὅτι εἶναι τυχαῖες συμπτώσεις. 1ον, ἔχων σπουδάσει Κινέζικα, Ἰαπωνέζικα, Βιετναμικὰ καὶ ὀλίγα Τσιτσέβα —μία γλῶσσα Μπαντοῦ ὁμιλουμένη στη Ζάμπια καὶ Μαλάουι— ἀντελήφθην ὅτι αὐτοὶ ὁ ἀριθμὸς παραλλήλων δὲν εἶναι φυσιολογικὸς σὲ γλῶσσες χωρὶς ἐπαφὴν μεταξύ τους. 2ον, τώρα συνειδητοποιῶ, ὅτι τὰ Ἑβραίοι/Χαναανίτικα δὲν ἦσαν ἀπλῶς ἡ γλῶσσα μιᾶς μικρῆς φυλῆς ἀπομονωμένης μέσα στὰ βουνὰ τῆς Παλαιστίνης, ἀλλ' ὡμιλήθηκε σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο ὅπουδὴποτε οἱ Φοίνικες ἐπλευσαν κι ἐγκατεστάθησαν»...

Διὰ νὰ δοθῇ παραστατικὰ ἡ διαφορὰ μεταξύ Φοινίκων, πού δὲν ταυτίζονται ἀπόλυτα μὲ τοὺς «Ἑβραίοι/Χαναανίτες», καὶ Ἑλλήνων ὡς πρὸς τὰς δραστηριότητάς των εἰς τὴν Μεσογειακὴν λεκάνην καὶ Εὐρώπην, βεβαίως δὲν χρειάζεται νὰ μνημονεύσω καθ' ὅλην τὴν Μεσόγειον τὶς ἐλληνικὲς πόλεις (ἀποικίες κ.λπ.), ὡς τῆς νήσου Κόρσης (Κορσικῆς), Μασσαλίας, Νικαίας, νήσων Ἰβηρίας Μεγίστη (= Majorca) καὶ Ἐλαχίστη (= Minorca), ὅλης τῆς Ἰσπανίας, ὡς ἀπεδείχθη εἰς ἄρθρον μας ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Παρίσι ιδρύθη ἀπὸ τὸν Ἡρακλῆ» («Δαυλός», ἀρ. τεύχ. 96, Δεκ. 1989, σελ. 5487), πού ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ Ἑλληνας (Χρυσάωρ, Γηρυόνης κ.λπ.). Εἰς ἐπίρρωσιν τοῦ ἁρθρου μου τούτου, δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος «ΕΣΤΙΑ» τῆς 11.8.1990 ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀρχαιοελληνικῆς πόλεως Ἑλίκης-Ἐλτσε, πού ἐτησίως τὸ θέρος ἄγει τριημέρους ἐορτάς, ὅτε οἱ κάτοικοί της, φέροντες ἀρχαιοελληνικὰς ἐνδυμασίας, τιμοῦν τὴν καταγωγὴν των καὶ ὁ ἰσπανικὸς τύπος καὶ ἡ τηλεόρασι προβάλλουν. Ἡ Ἑλλάς (τὸ Κράτος) ὁμῶς ἀπέχει συ-

Σταυρόσχημος μορφή ανθρώπου εκ Κύπρου με την αυτήν μορφήν ως ὄρμον-περιδέραιον. Ἐκ τοῦ σχήματος αὐτοῦ ποιήθηεν ὁ λεγόμενος «Αἰγυπτιακὸς Σταυρὸς μετὰ τὸ Ρόδον». (Ἐκδόσις «Νεοελληνικὴ Ἑλλάς» σελίς 64).

Ὁ περίφημος «Αἰγυπτιακὸς Σταυρὸς μετὰ τὸ Ρόδον» (), πανάρχαιο σύμβολο πού καπηλεύονται οἱ διαστροφεῖς, ἔχει ἀνευρεθῇ στὴν Μελία (Σακαλάρ) Λαρίσης ὡς σταυρόσχημος πλήλινη μορφή ἀνθρώπου (Μουσεῖον Βόλου Μ2769).

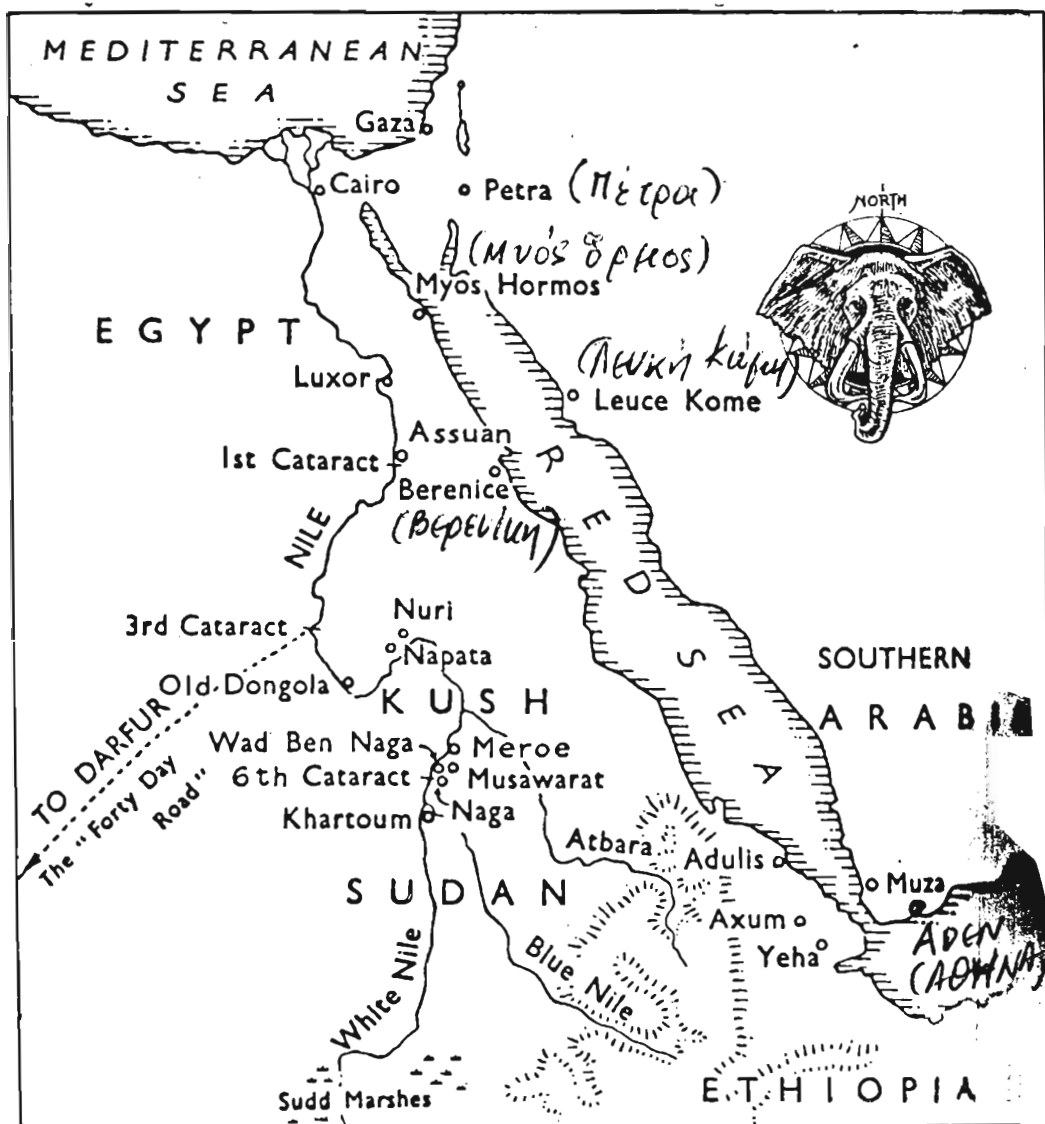
στηματικά, ὄχι τυχαῖα. Νομίσματα τῆς Ἰβηρίας τοῦ 5ου π.Χ. αἰ. φέρουν κεφαλὴν Ἑρακλέους μετὰ λεοντὴν καὶ ἐλληνικὰς παραστάσεις. Εἰς τὰ νότια παράλια τῆς Μεσογείου ἐρείπια ἐλληνικῶν ναῶν, περικαλλῶν πόλεων, θαυμαστῶν μνημείων κ.λπ., ὡς τῆς Λιβύης, τῆς Τύνιδος κ.ἄ. ἀντικρούουν τοὺς Bernal καὶ λοιποὺς διὰ τῆς ἐντόνου ἐλληνικῆς παρουσίας πανταχοῦ τῆς Μεσογείου, τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀφρικῆς, ἐναντὶ τῆς ψευδοΦοινικο/Χαναανιτικῆς. Τί θὰ ἔγραφεν μετὰ τὴν σημερινὴν του νοοτροπίαν, ἂν ἦτο, οὐχὶ ἀπόγονος τῶν ἀσημάντων Φοινίκων, πού ἔφθασαν εἰς Καρχηδόνα, ἀλλὰ τῶν Ἑλλήνων ἡρώων Ἀργοναυτῶν ἐκπολιτιστῶν, πού ὥργωναν οὐ μόνον τὴν Ἑλληνικὴν Μεσόγειον, ἀλλὰ σύμπασαν τὴν οἰκουμένην καὶ ἀνεξίτηλα κατεκάλυπταν μετὰ τὸν πολιτισμὸν των; (Περὶ τῆς ἀμφισβητήσεως τῶν Φοινίκων καὶ τῆς λίαν ἀμφιβόλου ἱκανότητός των ὡς θαλασσοπόρων βλ. ἄρθρον *"Punic Wares"* εἰς ἔγκυρον βρετανικὸν περιοδικὸν *"The Economist"*, τ. 7545, 9 Ἀπριλίου 1988).

Γράφει ὁ κ. Μπερνάλ: «Ἔτσι δι' ἐμὲ ἐφάνη, ὅτι δὲν ὑπῆρχε λόγος, ὁ μέγας

ἀριθμὸς οὐσιωδῶν λέξεων μὲ παρόμοιους ἤχους καὶ ὁμοιάζουσες σημασίες νὰ μὴν εἶναι δάνεια στὴν Ἑλληνικὴ ἀπὸ τὰ Χαναανιτικο/Φοινικικά... Δὲν διερωτᾶται ὅτι συνέβη τὸ ἀντίστροφον, ὅπως ἀπέδειξε ὁ ὁμοεθνὴς του Γιεχούντα; Ἀποκαλύπτει, ὅτι «ὁ φίλος του David Owen τὸν ὠδήγησε καὶ ἐπηρεάσθηκε ἔντονα ἀπὸ ἔργα τῶν Cyrus Gordon* καὶ Michael Astour...» (σελ. 415). Ἀμφότεροι οἱ ἀναφερθέντες εἶναι «μελετητὲς» συνειδητοὶ Ἰσραηλῖται... «γιά τίς γενικὲς ἐπαφές Σημιτικοῦ καὶ Ἑλληνικοῦ πολιτισμῶν»... «Εἰργάσθη ἐπ' αὐτοῦ 4 ἔτη κι ἐπέισθη, ὅτι περὶ τὸ 1/4 τοῦ ἑλληνικοῦ λεξιλογίου μπορεῖ νὰ ἰχνηλατηθῇ Σημιτικῆς καταγωγῆς. Αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸ 40-50%, ποὺ φαίνεται νὰ εἶναι Ἰνδοευρωπαϊκόν, ἀφήνουν 1/4 ἀκόμη τοῦ λεξιλογίου ἀνεξήγητο»... Ἐδῶ ὁ κ. Bernal, ἀφοῦ μᾶς διαφωνεῖ, ὅτι 25% τῶν λέξεών μας ἔχουν... ἑβραϊκὴ καταγωγή, ἰχνηλατεῖ τὸ «ἀνεξήγητο 1/4» μέσα ἀπ' τὸ «Κοπτικὸ Ἑγκυκλοπαιδικὸ Λεξικόν» τοῦ Cerny, καὶ ἀνακαλύπτει πὼς «ἦτο τοῦ Ἀρχαιο-Αἰγυπτιακοῦ τέλους κι ἔτσι ἀντελήφθη, ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ τρίτη ἐξωτικὴ γλῶσσα»! «Τώρα πλέον ἐπίστευσε, ὅτι —μὲ περαιτέρω ἔρευνα— κάποιος θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ ἱκανοποιητικὲς ἐρμηνεῖς γιὰ τὸ 80%-90% τοῦ ἑλληνικοῦ λεξιλογίου, ποὺ εἶναι ἡ μεγίστη ἀναλογία, ποὺ θὰ ἤλπιζε κανεὶς γιὰ οἰαδήποτε γλῶσσα. Ἔτσι μὴδόλως ὑπάρχει ἡ ἀνάγκη γιὰ τὸ “Προ-Ἑλληνικόν” στοιχεῖο». Εὐγνωμόνως ἀποβλέπει ἡ ἀνθρωπότης πρὸς αὐτόν, διότι τὴν ...ἀπαλλάσσει τῆς μελέτης τῶν ἀρχαιοελλήνων καὶ τῆς γλώσσης των, μετὰ τὴν σαφῆ καὶ ἐμπεριστατωμένην του «ἀποκάλυψιν»... Ὡς διακρίνει ὁ ἀναγνώστης, ὁ κ. Bernal μὲ τὴν Ἑβραϊκὴν του διαίσθησιν ὑποκαθιστᾷ τίς ἱστορικὲς μαρτυρίες. Συνέλαβε, αὐτὸς μόνον, τὰ ἀκριβῆ ποσοστὰ καὶ τὴν προέλευσιν τῆς ἑλληνικῆς —25% ἀπ' τὴν Ἑβραϊκὴν, 50% ἀπ' τὴν Ἰνδοευρωπαϊκὴν (στὴν ὁποίαν ἐπανέρχεται, παρ' ὅτι ἐδήλωσεν στόχον του τὴν ἐπάνοδο στὸ «Ἀρχαῖο Πρότυπο», ὅπως, κατ' αὐτόν, τὸ δίδει ὁ Ἡρόδοτος, πού, οὐδαμοῦ ὁμιλεῖ περὶ... Ἰνδο-Εὐρωπαϊῶν) καὶ 25% ἀπὸ τὴν τελευταία ἈρχαιοΑιγυπτιακὴ — πρὸς πλήρη ἀπόδειξιν τοῦ «νέου» (ἐν σχέσει μὲ Αἰγυπτιακὸν καί... ἀρχαιότατον ΧαναανιτοΦοινικικόν...) ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Καταλήγει στὸ συμπέρασμα, ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ἐρευνᾶται τὸ «προελληνικόν» στοιχεῖο. «Τὸν κόβει» ἡ ἔρευνα τοῦ καλουμένου προελληνικοῦ, ποὺ ἀποκαλύπτεται ἑλληνικόν. Πρὶν δώσῃ τὴν πρωτότυπην στατιστικὴν του, ἀνέφερε τὴν «Εὐρώπην», δὲν εἶπεν ὅμως εἰς ποίαν ἀπὸ τίς 3 ἄνω ρίζες ἀνήκει ἡ λέξις, τὴν... Ἑβραϊκὴν; τὴν... Ἰνδοευρωπαϊκὴν; ἢ τὴν ... ἈρχαιοΝεοΑιγυπτιακὴν;

Ὅτι αὐτὸ τὸ ἐπιστημονικοφανὲς προπαγανδιστικὸν ἔργον δὲν ἀνήκει στὸν κ. Bernal, ἀποκαλύπτει ὁ ἴδιος, ποὺ στὴ σελ. xvi γράφει: «ἐν πολλοῖς βλέπω τὸ ὅλον ἔργον ὡς συλλογικὴν μᾶλλον ἢ ἀτομικὴν προσπάθεια. Ἕνας δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ καλύψῃ ὅλα τὰ πολυπληθῆ πεδία ποὺ περιλαμβάνονται»... Ἀμέσως μετὰ εὐχαριστεῖ δεκάδα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, «χωρὶς ἕναν ἕκαστον τῶν ὁποίων δὲν θὰ μποροῦσα ποτὲ νὰ συμπληρώσω αὐτὸ τὸ ἔργο»... (Ἐκ τῶν ὀνομάτων παραθέτομεν ἐνδεικτικῶς μερικά: Saul Levin, Joseph Naveh, Joseph Needham, David Owen κ.λπ.) Ἀκολουθεῖ εὐχαριστήριον εἰς «λίστα» 93 ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν (σύνολον

* Πρόκειται γιὰ τὸν Σιωνιστὴ συγγραφέα τῆς «μελέτης» «Ὁμηρος καὶ Βίβλος», ποὺ ἰσχυρίζεται ὅτι οἱ Ἕλληνες προῆλθαν ἀπὸ ἕνα κοινὸ προγονικὸ πολιτισμὸν μαζὶ μὲ τοὺς Ἑβραίους, ἡ δὲ Βίβλος εἶναι ἐπικὴ ποίηση ὅπως καὶ τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη (βλ. «Δαυλόν», τ. 109). Τὸ σιωνιστικὸ αὐτὸ πεπαιγμένον προπαγανδιστικὸν ἔργο τοῦ 1955 χρηματοδότησε πέρσιν ἡ Γενικὴ Γραμματεία Ἑρευνᾶς τῆς Ἑλλάδος ὡς «ἔρευνα»!

Χάρτης της περιὶ τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν περιοχῆς (μετὰ τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου), ποὺ δημοσιεύεται στὸ βιβλίο τοῦ D. Childress «Χαμένες πόλεις καὶ ἀρχαία μυστήρια τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ἀραβίας» (σελ. 168). Ἡ περιοχή αὐτὴ κατὰ τοὺς πλαστογράφους τῆς ἱστορίας ὑπῆρξε τὸ κέντρο τῆς κοιτίδας τοῦ «ἀφρο-ἰνδο-σημιτο-αἰγυπτο-ἐβραϊκοῦ πολιτισμοῦ», τοῦ φαντάσματος μὲ τὸ ὁποῖο ἐπιδιώκουν οἱ Σκοταδιστὲς νὰ ὑποκαταστήσουν τὴν πραγματικότητά τοῦ παναρχαίου ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ὅμως σχεδὸν ὅλες οἱ ὀνομασίαι πόλεων καὶ τὰ λοιπὰ τοπωνύμια τῆς Αἰγύπτου εἶναι ἐλληνικά. Καὶ μόνῃ ἡ γλῶσσα διαψεύδει τοὺς διαστροφεῖς τῆς ἱστορίας...

δηλαδή: 103)· ένδεικτικῶς: Lyn Abel, Yoel Arbeitman, Alvin Bernstein, Yehuda Elkada, Moses Finley, Peter Kahn, Joel Kupperman, Isaac Sasson, Robert Tannenbaum, Gail Veinstein, James Veinstein, Heinz Wismann κ.λπ. Αὐτὸ τὸ «ἐπιτελεῖο» μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ὀνόματα συνέρραψε τὴν «Μαύρη Ἀθηνᾶ», ἓνα «μαῦρο βιβλίον», νέον κρίκον τῆς μακρᾶς ἀλυσίδας τῶν πλαστογραφήσεων τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς ἱστορίας καὶ ὄνειδος διὰ τὴν ἐπιστήμην τοῦ τέλους τοῦ 20οῦ αἰῶνος. Τοὺς 103 εὐχαριστεῖ, ἀλλὰ «εὐλογεῖ καὶ τὰ γένεια του» εὐχαριστῶν τὴν θυγατέρα του Sophie (Σοφία)... Παρέβλεψεν τὴν ἑλληνικὴν ρίζαν τοῦ ὀνόματος τῆς, ποὺ σχέσιν ἔχει μὲ τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν, ποὺ ἐχρωμάτισεν μαύρην. Πόθεν προῆλθεν ἡ λέξις σοφία; ἐκ τῆς Χαναανιτο/Φοινικικῆς; τῆς Ἰνδοευρωπαϊκῆς; ἢ τῆς Αἰγυπτιακῆς; «Ἐξ οἰκείων τὰ βέλη» κατὰ τὴν ἑλληνικὴν ρῆσιν. Διὰ τῶν ἄνω ἀπεκαλύφθησαν συνωμοταὶ διὰ τὴν «Μαύρην Ἀθηνᾶν» 105 συνολικῶς, οἱ ἄνω 103 + 2 (Bernal καὶ κούρη Σοφία).

Μεταξὺ τῶν θεωριῶν περὶ μονογενέσεως ἢ πολυγενέσεως τῆς ἀνθρωπίνης γλώσσης ἀποκλίνει ὁ κ. Bernal στὴν μονογένεσιν, πλὴν ἀρχίζει τὶς θεωρίες του «στηριζόμενος στὴν πρόσφατη ἐργασία μικροῦ, ἀλλ' αὐξανόμενου ἀριθμοῦ σπουδαστῶν», ἐκ τῆς ὁποίας ἐργασίας τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ σπουδαστῶν «ἐπέισθην, ὅτι ὑπάρχει γενετικὴ συγγένεια Ἰνδοευρωπαϊκῶν γλωσσῶν καὶ τῆς —ὑπεροικογενείας— τῆς ἈφροΑσιατικῆς γλώσσης. Ἀποδέχομαι, καίτοι ἐνστασιάζεται, τὴν ἄποψιν, ὅτι μία γλωσσικὴ οἰκογένεια προέρχεται ἀπὸ μίαν ἀπλὴ διάλεκτο. Πιστεύω, ὅτι πρέπει κάποτε νὰ ὑπῆρχε ἓνας λαός, ποὺ ὠμίλει Πρωτο-Ἀφροσιατικο-Ἰνδο-Εὐρωπαϊκῇ. Μιὰ τέτοια γλῶσσα καὶ πολιτισμὸς πρέπει νὰ διεσπάθῃ πρὸ πολλοῦ. Ἡ τελευταία πιθανότης θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ Μουστεριανὴ περίοδος, 50-30.000 ἔτη π.π.» (πρὸ τοῦ παρόντος). Ἀντιφάσκων, ἀναμιγνύει τὴν νέα ἐπινόησι (ἈφροΑσιατικῇ) μὲ τὸ φάντασμα τῆς «Ἰνδοευρωπαϊκῆς» καὶ δίδει τὴν συνταγὴ νέου «κοκταίηλ».

Ἐκ μελετῶν διαπρεπῶν ἐλευθέρων ἐρευνητῶν, Ἑλλήνων καὶ ξένων, μὴ ἐντεταγμένων εἰς ὁμάδας, συμφέροντα ἢ «περιούσιους» λαοὺς, μ' ἐπιστημονικὴν μέθοδον καὶ παρατήρησιν ἀπὸ τ' ἀρχαῖα κείμενα, ἑλληνικὰ καὶ λατινικά, ἀπὸ τὶς ἀρχαιολογικὰς ἀνακαλύψεις, ἀπὸ τ' ἀγάλματα, ἀνάγλυφα, βραχογραφήματα τῆς οἰκουμένης, τὰ γλωσσικὰ μνημεῖα, ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν λαῶν, τοπωνύμια, ὀνόματα θεῶν, μνημεῖα κ.λπ. ἀποκαλύπτεται ὀρθὴ ἢ θεωρία τῆς μονογενέσεως τῶν γλωσσῶν. Τὸ ἐρώτημα εἶναι: πόθεν προῆλθεν ἡ μονογένεσις, ποῖος ὁ φορεὺς τῆς, ποῖες οἱ ἀποδείξεις καὶ τὰ τεκμήρια, μαχητὰ καὶ ἀμάχητα, καὶ ποία ὑπῆρξε ἀπὸ παλαιωτάτων ἐποχῶν ἢ τελειωτάτη γλῶσσα;

Εἶναι παγκοίνως γνωστὸν, ὅτι τελεία γλῶσσα τῆς οἰκουμένης εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ, ποὺ τὰ ἀθάνατα δημιουργήματά τῆς «Θεογονία», «Ὀρφικά», ἔπη Ὀμηρικά, Ἡσιόδεια, τραγωδία, κωμῳδία, ἀποσπάσματα ἐλάχιστα διασωθέντα Προσωκρατικῶν φιλοσόφων, Σωκρατικοὶ διάλογοι, ἔργα Πλάτωνος, Ἀριστοτέλους, ἱστορικῶν (Θουκυδίδου, Ἡροδότου, Διοδώρου, Πλουτάρχου κ.λπ.), γεωγράφων («Ἕλληνες γεωγράφοι, Στράβων κ.λπ.), ἀποσπάσματα σοφιστῶν, φιλοσόφων, μονογραφίαι, συγγράμματα ἐπιστημονικὰ περὶ παντὸς κ.λπ. ὑπῆρξαν εἰς τεραστίους ἀριθμούς. Παρ' ὅτι πολλοστημόριον τούτων διεσώθη, ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ διανόησις ἐνέπνευσαν καὶ κατέκτησαν, ὥς ἀποκαλύπτεται, συνεχῶς ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, καὶ κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ὄχι μόνον τοὺς Ρωμαίους ἀλλὰ σύμπαντα τὸν κόσμον. Εἶναι γνωστὸς ὁ ἑλληνι-

Ἡ ἰβηρική χερσόνησος ἦταν ἀπὸ τὰ προϊστορικά χρόνια διάσπαρτη ἀπὸ ἐλληνικὲς πόλεις, βάσεις, ὀρυχεῖα καὶ ἐμπορεῖα τῶν Ἑλλήνων. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ πόλις Ἑλίκη, πού βρίσκεται στὴν ἰσπανικὴ ἐπαρχία τῆς Ἀλικάντης καὶ φέρει σήμερα τὴν παρεφθαρμένη ὀνομασία Ἑλτσε. Στὴν Ἑλτσε λειτουργεῖ «Ὁμίλος Ἀπογόνων Ἑλλήνων Ἀποίκων Ἑλίκης» («Escuadra de Pobladores Griecos»), τὰ μέλη τοῦ ὁποῖου διοργανώνουν κάθε χρόνο «γιορτὲς μνήμης» τῶν προγόνων τους Ἑλλήνων. Ἡ φωτογραφία ἔχει ληφθῇ ἀπὸ τὶς γιορτὲς τοῦ καλοκαιριοῦ 1990. Ἡ ἐμφάνιση, τὸ ντύσιμο, οἱ κινήσεις τῶν μελῶν καὶ ἡ σκηνογραφία εἶναι ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ μεγαλεῖο. Ὅ,τι ἀκριβῶς περιφρονεῖ καὶ πλῆττει μὲ ὅλα τὰ μέσα τὸ ἄθλιο Ρωμαῖκο Κρατίδιο καὶ οἱ ὁμοῖοι φυράματος «ταγοί» μας.

κὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ οἰκουμενικὴ ἐπίδρασίς του εἰς ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τῆς ζωῆς. Ἐγίνε ἀντιληπτόν, ὅτι ὁ ἐλληνικὸς πολιτισμὸς καὶ ἡ ἐλληνὶς γλῶσσα ὑφίστανται ἀπρόκλητες ἐπιθέσεις, ὅχι μόνον ἐκτὸς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τῶν τειχῶν, μὲ ἀποτέλεσμα μέγας ἀριθμὸς ἀνυπόπτων ξένων καὶ ἐλλήνων νὰ ἀγνοῇ καὶ νὰ θεωρῇ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν περὶ Ἑλλάδος ὑπερβολὴν καὶ νὰ διδάσκεται θεωρίες περὶ «Ἰνδοευρωπαίων» κ.λπ. φαντασμάτων, τὴν ἐξ Ἀφρικῆς προέλευσιν τοῦ πολιτισμοῦ, μὲ ψευδεῖς καὶ αὐθαιρέτους χρονολογήσεις τῆς παραπλανητικῆς ἀρχαιολογίας καὶ τῶν συντασσόντων ἐκάστοτε, μὲ ἐντολὴν τοῦ «ἐλληνικοῦ» (;) Ὑπουργείου Παιδείας, τὰ παιδαγωγικὰ σχολικὰ ἐγχειρίδια, πού σήμερον, καὶ παλαιότερον, ἀμιλλῶνται εἰς ἀνακριβεῖας, ψεῦδη, πλαστογραφίαν, χάλκευσιν καὶ παραπλάνησιν.

Κατὰ τὸν συγγραφέα κ. Bernal ἡ Χαναανιτο/Φοινικικὴ, Ἰνδοευρωπαϊκὴ καὶ Αἰγυπτιακὴ, πού προέρχονται ἀπὸ τὴν «Πρῶτο-Ἀφρο-Ἀσιατικο-Ἰνδο-Εὐρω-

παϊκή» (θαυμάστε ἐπινόησιν...) εἶναι ἡ γλῶσσα, πού ἔφερε τὴν μονογένεσιν τῶν γλῶσσῶν. Αὐτοαναιρεῖται, διότι καὶ μόνη ἡ προσωνυμία πού τῆς δίδει βοᾶ πολυγένεσιν. Δὲν ὑποβάλλεται δὲ στὸν κόπον νὰ φέρῃ τεκμήριον ἔστω ὑπάρξεως κάποτε κάποιας τέτοιας γλώσσης. Ἀντιληπτόν, ὅτι ἡ μονογένεσις δὲν ἔχει πηγὰς (Ἀφρικὴν-Ἀσίαν-Ἰνδίαν-Εὐρώπην), ἀλλὰ πηγὴν (τὴν Ἑλλάδα). Ἐὰν θεωρήσωμεν ὁρθὴν τὴν θεωρίαν τῆς μονογενέσεως, τότε δὲν μένει ἄλλη γλῶσσα ὑποψηφία ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν διὰ τοὺς ἐξῆς ἀπλοῦς, παραδεδεγμένους, σαφεῖς καὶ ἀναμφισβητήτους λόγους:

1) Ἡ ἐλληνικὴ εἶναι ἡ τελειότερα γλῶσσα τῆς γῆς, διότι: α) εἶναι τελεία μαθηματικῶς, ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ «*Κρατύλου*» τοῦ Πλάτωνος, τῶν ἐργασιῶν τῶν πρωτοπόρων Χαλᾶ, Μανιᾶ, Τσατσόμοιρου, Δάκογλου καὶ ἄλλων ἐλευθέρων μελετητῶν-ἐρευνητῶν, πού ἡ ἰχνηλασία τῆς συνεχίζεται καὶ καθημερινῶς καταπλήσσει τοὺς ἐπιστήμονας, β) εἶναι ἡ γλῶσσα, πού πλὴν τῆς μαθηματικῆς, ἔχει καὶ βαθύτατα μουσικὴν πλευράν, ἐκφράζουσιν τὴν ἁρμονίαν τοῦ σύμπαντος, γ) κάθε γράμμα τῆς, ὡς ἀπέδειξαν καὶ οἱ ἐργασίες τοῦ Ἡλία Τσατσόμοιρου, εἶναι κωδικὸς περιέχων πλῆθος ἐννοιῶν καὶ ἀληθειῶν, μόλις τώρα ἰχνηλατουμένων, δ) ἡ διαπρεπὴς ἐρευνήτρια ἸρλανδοΑμερικανὶς Mary-Ann McDonald κατέγραψεν μέχρι τοῦ 1989 (ὡς ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βοστώνης κ. Ἀθ. Ἀναγνωστόπουλος εἶπεν) 70.000.000 ἐννοιῶν ἐλληνικῶν λέξεων, ὑπολογίζει δὲ νὰ ὑπερβοῦν τὰ 180 ἑκατομμύρια στὸ προσεχὲς μέλλον· τίς ἐννοιες αὐτὲς οὐδὲ πόρρωθεν δύναται νὰ προσεγγίσῃ οἰαδήποτε ἄλλη γλῶσσα τοῦ πλανήτου, ε) καμμία γλῶσσα ἢ ἄλλη «διάλεκτος» δὲν δύναται ν' ἀποδώσῃ ἐπιστημονικοὺς ὅρους καὶ τὸ προϊόν τῶν νέων ἐπιστημῶν πλὴν τῆς ἐλληνίδος.

2) Ἡ ἐλληνικὴ εἶν' ἡ μόνη γλῶσσα, πού ἐκ τοῦ λεξιλογίου τῆς πληθὺν λέξεων «συμπεριέλαβον» ὅλες οἱ γλῶσσες τοῦ πλανήτου γῆ, πλεῖστες τῶν ὁποίων μόλις τώρα ἤρχισαν ἰχνηλατοῦμεναι. Παραδείγματα πολλὰ ἐδώσαμε διὰ δημοσιεύσεων καὶ ἀνακοινώσεών μας εἰς συνέδρια, πού τὰ πληρέστερα λεξικά οὐδέποτε θεώρησαν ἐλληνικῆς προελεύσεως.

3) Ἐκ τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης μόνον δανερίζονται οἱ ἐπιστήμες τοὺς ὅρους πρὸς ἔκφρασιν τῶν δυσκολωτέρων ἐννοιῶν, ἐκ τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας καὶ προῖστορίας δανερίζονται τὰ ὀνόματα τῶν ἡρώων, ἡμιθέων καὶ θεῶν, διὰ νὰ τὰ δώσουν ἐπὶ τὸ ἐκφραστικώτερον εἰς τὰ τελευταῖα τῶν ἐπιτεύγματα, ἐπιστημονικά, τεχνικά κ.λπ. ὡς εἰς διαστημόπλοια, πυραύλους κ.λπ.

4) Κυρίως στὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν διεσώθησαν κείμενα προῖστορικά καὶ ἱστορικά, ὡς ἡ «*Θεογονία*», τὰ «*Ὀρφικά*», Ὀμηρικὰ («*Ἰλιάς*», «*Ὀδύσεια*»), Ἡσιόδεια («*Ἔργα καὶ Ἡμέραι*», «*Ἡοῖαι*»), ἐγεννήθη τὸ θέατρον κωμῳδία καὶ τραγωδία, ἡ πολύμορφος φιλοσοφία (ὄχι ὡς δόγμα ἀλλὰ ἐλευθέρᾳ: ἕκαστος φιλόσοφος παρουσιάζει ἰδίαν θεώρησιν), ἀνεπτύχθη ἡ ἐπιστήμη, καὶ τὰ ἐλληνικὰ ἔργα κλασσικὰ ἐχαρακτήρισθησαν ἐφ' ὅλων τῶν κλάδων τοῦ ἐπιστητοῦ, τῆς τέχνης κ.λπ.

5) Οἱ ἐπιστήμες ὡς τρόπος ἐκφράσεως καὶ ὄργανον τῶν λεπτοτάτων ἐννοιῶν τῶν ἔχουν τὴν ἐλληνικὴν μὲ τὸ πολυσήμαντον λεξιλόγιον.

6) Οἱ πανεπιστημιακοὶ ὀργανισμοί, αἱ πνευματικαί, ἐκπαιδευτικαί, διεθνεῖς ἐκδηλώσεις, συνέδρια διάφορα ἔχουν ὅρους ἐλληνικοὺς, πού κατανοοῦνται διεθνῶς, ὡς αἱ λέξεις-ὄροι *συμπόσιον* (symposium), *θέσις* (thesis), *θέμα* (theme), *πρόλογος* (prologue), *ἐπίλογος* (epilogue), *βάσις* (basis) κ.λπ.

7) Εἶναι ἡ μόνη γλῶσσα, κατὰ τῆς ὁποίας γίνονται ἐπιθέσεις ἐνωρηστρωμέναι ἀπὸ τοὺς ἰδίους πάντοτε κύκλους, ποὺ προσφάτως ἐπιτείνουν τὶς προσπάθειές τους ἐκτὸς καὶ ἐντὸς Ἑλλάδος. [Ἐντὸς οἱ ἐντὸς συντονίζονται μὲ τοὺς ἐκτὸς, ἐνῶ φύσει καὶ θέσει θὰ ἔδει νὰ εἶναι οἱ ἄγρυπνοι φύλακές της. Ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς τοὺς καταγγέλλομεν εἰς ὅλους τοὺς «τῆς ἡμετέρας παιδείας μετέχοντας» ὡς προδότας τῆς ἀληθείας, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ πωλήσαντας τὴν ψυχὴν των στὴν ὕλην. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ καταγγέλλομεν ἐπίσης τὸ «ἐλληνικόν», κατ' ὄνομα μόνον, Κράτος, τὸ Ὑπουργεῖον «Ἐθνικῆς Παιδείας», τὸ «παιδαγωγικόν» κ.ἄ. «ἰνστιτοῦτα», ἐπωνύμους καθηγητὰς Πανεπιστημίου, σταθμοὺς τηλεοράσεως κ.λπ., ποὺ καταχρῶμενοι τῆς κρατικῆς ἐξουσίας ἐπιβάλλουν στὰ τέκνα μας, αὐριανοὺς ἐπιστήμονας, ψευδεῖς καὶ γελοίας θεωρίας ἀνυπάρχτων «Ἰνδοευρωπαϊῶν» καὶ τῶν ἐκάστοτε ὑποκαταστάτων των, παραβαίνοντες τὸ καθῆκον τῆς ἀληθείας, αὐτουργοὶ ἐσχάτης κατὰ τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους προδοσίας, τοὺς ὁποίους ἐγκαλοῦμεν].

Οἱ ἐλεύθεροι ἐρευνῶνται καταλήγουν, πὼς δὲν ὑφίσταται ἄλλη γλῶσσα στὴν οἰκουμένην πλὴν τῆς ἐλληνικῆς. Σύμψαι αἱ λοιπαὶ ὁμιληθεῖσαι ἢ ὁμιλούμεναι εἶναι διάλεκτοί της παρεφθαρμένοι. Τοῦτο προκύπτει ἀπὸ ἄπειρες, μὴ πω ἰχνηλατημένες ἐλληνικὲς λέξεις τῶν λεξιλογίων τῶν λαῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, παρωχημένων ἢ σημερινῶν, ἀρχαίων ἢ νέων, πλησίον ἢ τῶν ἀντιπόδων, ποὺ οὐδὲν λεξικὸν εἶχε συσχετίσει μὲ τὴν μητέρα ἐλληνίδα γλῶσσα. Οἱ ἰχνηλατούμενες λέξεις δὲν ἐκφράζουν ἀπλὲς ἔννοιες, ἀλλὰ τὶς πλέον σεβάσμιες, ὡς ὀνόματα θεῶν, πρᾶγμα ποὺ μαρτυρεῖ, ὅτι, ἔστω ἀληθὲς ἀποδεικνυόμενο, τὸ μετὰ κομψοῦ γραφὲν ὑπὸ τοῦ κ. Bernal «τὰ Ἑβραῖο/Χαναανίτικα δὲν ἦσαν ἀπλῶς ἡ γλῶσσα μιᾶς μικρῆς φυλῆς, ἀπομονωμένης μέσα στὰ βουνὰ τῆς Παλαιστίνης, ἀλλ' ὡμιλήθη σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο — ὅπουδῆποτε οἱ Φοίνικες ἐπλευσαν κι ἐγκατεστάθησαν» ἀποδεικνύει κατ' ἀντιδιαστολὴν πὼς τὰ ἐλληνικὰ δὲν ἦσαν ἀπλῶς ἡ γλῶσσα μιᾶς μεγάλης φυλῆς, κάπου εἰς Μεσόγειον, ἀλλ' ὡμιλήθησαν εἰς ὅλην τὴν ὑδρόγειον, ὅπουδῆποτε οἱ Ἕλληνες ἤρωες Ἀργοναῦται ἐξεστράτευσαν, ἐπλευσαν κι ἐγκατεστάθησαν. Καὶ ἐπῆλθαν ἐφ' ὅλης τῆς οἰκουμένης, ὡς μαρτυροῦν τὰ κείμενα καὶ τὰ ἴχνη.

Εἶναι γνωστὲς οἱ ἀλήθειες αὐτὲς ἀπὸ προηγούμενες δημοσιεύσεις μας, ἰδίως τὰ ὀνόματα τῶν Ἑλλήνων θεῶν σ' ὅλην τὴν οἰκουμένην καὶ ἡ προέλευσις τῆς πλέον σεβαστῆς λέξεως «Θεός». Ἡ σύνδεσις κατέστη ἐμφανὴς μὲ τοὺς δύο τύπους Ζεὺς — Δεὺς = Deus — Θεός. Ὁ πολυπληθέστερος λαὸς τῆς γῆς, οἱ Σῖναι (ποὺ ἐσπούδασε 20 ἔτη καὶ οὐδόλως κατενόησεν ὁ κ. Bernal — «σινολόγος» παρουσιάζεται) εἶναι Ταοῖσταί. Ταὸ σινικὰ = Θεός. Ἀρχαῖοι λαοὶ τῆς Ἀμερικῆς, Βορείου, Κεντρικῆς καὶ Νοτίου, Τεὸ καλοῦν τὸν Θεὸν (Ταὸ — Τεὸ — Θεός — Deus — Δεὺς — Ζεὺς «δένουν») Ὀλμέκοι, Τολτέκοι, Ἀζτέκοι, Ἰνκας, Μάγιας, Ἀνασάζι.

Εἰς Ἰαπωνίαν καὶ Κορέαν (βόρειον Ἀσίαν) λατρεύονται ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Γῆ Μήτηρ (ἐλληνικὴ Γῆ Μήτηρ-Δημήτηρ), *Matarasu* = Μάταρ/σου = Μήτηρ σου, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Παντός, ὁ ἐπονομαζόμενος Τοπᾶν.

Εἰς Ἰαπωνίαν (νῆσον Χοκάιντο) ὑπάρχει ἡ λευκὴ φυλὴ Ἀινού = Ἰωνες. Ἐρωτηθεὶς ὁ πρῶτος πρέσβυς τῆς Κομμουνιστικῆς Κίνας ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ Ἰωάννου Πασσᾶ, ἐκδότου «Ὀρφικῶν» καὶ ἐγκυκλοπαιδείας «*ΗΛΙΟΥ*», περὶ «Ἀινού», μετ' ἀναφορὰν τοῦ ἱεραρχικῶς ἔλαβεν ἀπάντησιν, καθ' ἣν, «κατ' ἀρχαίας παρα-

δόσεις Σινών και Ἰαπώνων ἦσαν λευκοί, πού ἤρχοντο μὲ σχεδίας ἐκ τοῦ Ὠκεανού». Ἐδημοσίευσά φωτογραφίαν τελετουργίας των εἰς τεῦχος 108 τοῦ «Δαυλου», Δεκέμβριος 1990, ὅπου φέρουν ἑλληνικοὺς χιτῶνας μὲ διπλὲς σπεῖρες καὶ μαιάνδρους (ἐκ τοῦ βιβλίου *Ancient Japan* τοῦ Ed. Kidder Jr. σ. 41). Ἀνάλογη ἡ ἐπαρχία τῆς Κίνας Γιουνάν («Ἰωνία» μοιάζει).

Εἰς Φιλιππίνας ἀνώτατος θεὸς τῆς ἱατρικῆς εἶναι ὁ *Γιασίν* = Ἰάσων = μετοχὴ μέλλ. τοῦ *ιάω* = ὁ θεραπεύσων, ἀποτελεῖ κωδικόν, ὡς ἄνω ἀνέφερα. Ὁ Ἰάσων - Γιασίν σύζυγον εἶχε τὴν Μήδειαν, ἀδελφὴν τῆς Κίρκης καὶ κόρην τῆς Ἑκάτης. Αὐτὲς ἦσαν οἱ πρῶτες φαρμακεύτριες (= παρασκευάστριες φαρμάκων).

Κατὰ τὴν ἑλληνικὴν προϊστορίαν, ὅπου προσήγγιζον Κρῆτες μὲ ἐντολὴν τῶν Μινῶν, οἱ σταθμοὶ-βάσεις ἐπωνομάζοντο Κρητῶν λιμένες ἢ Μινῶες. Ὅτε ἐπληροφορήθην, πῶς εὐρέθησαν ἀρχαῖα ὀρυχεῖα οὐρανίου τῶν Κρητῶν εἰς Βρεταννίαν καὶ εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Λιμνῶν τῆς Βορ. Ἀμερικῆς, ἀντελήφθην, ὅτι: Μινῶες = Mines (ὀρυχεῖα) καὶ Minerals (ὀρυκτά). Τὰ προϊστορικὰ τοπωνύμια εἰς Φιλιππίνες, ὅπου ἀκόμη ὑπάρχουν ὀρυκτά, ἐξηγοῦνται Mindanao = Mina Danao = Μινῶα Δαναοῦ, Mindoro = Mina Doro = Μινῶα Δώρου ὡς καὶ νῆσος Basilan. Ποίαν σχέσιν ἔχουν οἱ Ἑβραιοὶ/Χαναανῖτες, μὲ τὶς ρηγές τους ρίζες καὶ τὸν ἄγνωστον πολιτισμόν;

Ἀλλὰ καὶ οἱ θεοὶ τῆς Βορείου Εὐρώπης εἶναι ἑλληνογενεῖς, ὡς ἡ τῶν Φινλανδῶν Γῆ Μητέρα = il Mataar = Ἡ Μάταρ - Μητήρ, ὁ Θῶρ (θεὸς τῶν Κελτῶν) τῶν κεραυνῶν (Αἰθῆρ, πρβλ. Αἶθρα), ὁ προϊστορικὸς Βρεττανὸς Uther = Αἰθῆρ κ.λπ.

Κατὰ Τάκτιον (Ρωμαῖον ἱστορικόν) «οἱ Βόρειοι Γερμανοὶ θεὸν εἶχον τὸν Ἡρακλέα», εἰς δὲ τὴν πόλιν «Ἀσκιπύργιον τῆς Βορείου Γερμανίας οἱ τάφοι ἦσαν πέτρινοι καὶ ἔφερον ἑλληνικὰ ὀνόματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων Ὀδυσσεὺς καὶ Λαέρτης». Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ εἰς τὸ *De bello Gallico*, liber 1, 20, γράφει: "*In castris Helvetiorum tabulae reportae sunt litteris Graecis confestae et ad Caesarem relatae, quibus in tabulis nominatim ratio confecta erat, qui numerus domo exissee eorum, qui arma ferre possent, et item separatim pueri, senes mulierisque*". [Δηλ.: Εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἑλβετῶν εὐρέθησαν καὶ προσήχθησαν στὸν Καῖσαρα ἀρχεῖα γραμμένα εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσα (μ' ἑλληνικὰ γράμματα), διὰ τῶν ὁποίων διεγράφετο μία ὀνομαστικὴ καταχώρησις, πού ἐδείκνυε τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν πού εἶχαν φύγει ἐκτὸς πατρίδος, ποῖοι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ φέρουν ὅπλα, ὡς ἐπίσης κεχωρισμένως τὰ παιδιά, τοὺς γέροντας καὶ τὶς γυναῖκες]. Εἰς τὸ αὐτὸ ἔργο παρέχει καὶ ἄλλες συγκλονιστικὰς πληροφορίες ὁ Καῖσαρ (*De bello Gallico*, liber VI) γράφει: "*In omni Gallia eorum hominum, qui aliquo sunt numero atque honore, genera sunt duo... Sed de his duobus generibus aletrum est druidum alterum equitum*" [Δηλ.: ὑπάρχουν εἰς ὅλην τὴν Γαλατίαν δύο τάξεις προσώπων καθωρισμένης σπουδαιότητος καὶ τιμῆς. Εἰς αὐτὲς τὶς τάξεις, πού ἀνεφέρθησαν ἀνωτέρω, ἡ μία ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς Δρυῖδες, ἡ ἄλλη ἀπὸ τοὺς Ἰππότες]. Εἰς τὸ liber VI, 14 τοῦ ἰδίου ἔργου ὁ Καῖσαρ λέγει: "*Magnum numerum versuum ediscere dicuntur. Itaque annos nonnulli vicenos in disciplina permanent. Neque fas esse existimant ea litteris mandare, cum in reliquis fere rebus, publicis privatisque rationibus Graecis litteris utantur...*" [Δηλ.: Ἀναφέρεται, ὅτι εἰς τὰ σχολεῖα τῶν Δρυῖδων διδάσκεται ἀπὸ στήθους μέγας ἀριθμὸς στίχων. Διὰ τοῦτο μερικοὶ μένουν 20 ἔτη ὑπὸ ἐκπαίδευσιν (πειθαρχίαν). Καὶ δὲν θεωροῦν πρέπον νὰ καταγράφουν αὐτὲς τὶς ὁμιλίαις, ἂν καὶ σχεδὸν δι' ὅλες τὶς ὑποθέσεις καὶ εἰς τὶς δημόσιες

και μυστικές εκθέσεις χρησιμοποιούν ελληνικήν γλώσσαν (ελληνικά γράμματα)]. Αυτὲς τὶς μαρτυρίες, με πολλὰς ἄλλες ἀνάλογες ἄφησαν καὶ ὁ Καῖσαρ καὶ ἄλλοι Ρωμαῖοι κατακτηταὶ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὴν Εὐρωπαϊκὴν δύσιν (Γαλλία, Μεγ. Βρεταννία κ.λπ.) ὑπάρχουν οἱ Δρυῖδαι, εἰς τὴν Ἀσιατικὴν δύσιν, ἰδιαίτερα εἰς τὴν περιοχὴν Ἰνδίας-Πακιστάν (κοιλὰδα τοῦ Ἰνδοῦ), ὑπῆρχον οἱ Δραβίδαι, πρῶτοι κάτοικοι τῆς κοιλὰδος τοῦ Ἰνδοῦ, με διαδόχους τοὺς Ταμίλ (γνωστοὺς σήμερον ἀπὸ τὸ χωριστικὸν τοῦς κίνημα στὴν Σρι Λάνκα — Κεϋλάνη). Ὑπεστήριζα ἀπὸ παλαιά, πὼς Δρυῖδαι καὶ Δραβίδαι εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτό, λέξις παραφρασμένη, γνωστοῦ τοῦ ἀμέσου συνδέσμου τῶν με τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνας.

Ἀλλὰ ὁ κ. Bernal ἰσχυρίζεται, πὼς ἡ Χαναανίτικη γλῶσσα ὑπῆρξε πρὸ τῆς ἐλληνικῆς καὶ μετὰ τὴν Κοπτικὴ-Αἰγυπτιακὴ. *Κόπτης* προέρχεται ἀπὸ τὴν λέξιν *Kefti - Kefew*, πού ἐσήμαινε Κρής - Kefti - Kefew - Κόπτης. Εἰς σ. 51, πλὴν τῆς λ. *Θῆβαι*, πού ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι Χαναανίτικη καὶ προήλθε ἀπὸ Αἰγυπτιακὴ, ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὅτι ἡ λέξις *Ἀθηνᾶ* προήλθεν ἀπὸ τὴν Αἰγυπτιακὴ θεότητα Ντ ἢ Neit, προσθέτων ὅτι ἀμφότεραι ἦσαν παρθένοι πολεμικῆς, τῆς ὑφαντικῆς καὶ τῆς σοφίας. Ἡ λατρεία τῆς Neit ἐπικεντροῦτο εἰς τὴν Σάιν, γνωστὴν ἀποικίαν Ἀθηναίων προϊστορικῶς, ὡς μαρτυροῦν καὶ οἱ Διόδωρος καὶ Πλάτων, πού εἰς *«Τίμαιον»*, πλὴν τῆς πληροφορίας περὶ τῆς πρὸ 9.600 ἐτῶν μεταδόσεως τοῦ πολιτισμοῦ εἰς Αἰγυπτίους, ὑπὸ Ἑλλήνων, δοθείσας ὑπὸ τοῦ Αἰγυπτίου ἀρχιερέως πρὸς τὸν Σόλωνα, ὁμιλεῖ περὶ ἀποικισμοῦ τῆς Σαίδος ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων.

Καὶ ὁ Διόδωρος ἐκ τῶν ἀρχαίων πηγῶν διεφύλαξε τὴν γνῶσιν, πὼς τοὺς Αἰγυπτίους ὁ Ἀκτίς, υἱὸς τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Ρόδου, ἐδίδαξε τὴν ἀστρονομίαν (ἀστρολογία ἐκαλεῖτο τότε), καὶ ἔκτισεν, τιμῶν τὸν Ἥλιον, τὴν ἀρχαιοτέραν πόλιν, Ἥλιούπολιν. Ὁ πρῶτος βασιλεὺς (Φαραώ) μετὰ τοὺς θεοὺς ὠνομάζιτο Μένως (Μίνως). Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἔκτισε πυραμίδα τετράπλευρον καὶ κατεσκεύασε λαβύρινθον. Αὐτὸς ἦτο ἓνας τῶν Μινῶων. Τὰ ὀνόματα ἐλλήνων ἡρώων δὲν ἀφεώρων ἓναν, ἀλλὰ πληθὺν ἡρώων, διαχρονικῶν, μετὰ αὐτὰς ιδιότητες. Δὲν ὑπῆρξεν ἓνας Ἡρακλῆς, ἱστορικῶς καταγράφονται τρεῖς τοῦλάχιστον, τὸ αὐτὸ καὶ Διόνυσοι τρεῖς καταγράφονται, καὶ Ὀρφεῖς τρεῖς. Πράγματι ὅμως ἦσαν τρεῖς, ἀλλὰ πολλαπλάσιοι. Δὲν ὑπῆρξεν ἓνας Ἰάσων, Περσεύς, Θησεύς Μίνως, ἀλλὰ πολλοὶ Ἰάσωνες, Περσεῖς, Θησεῖς, Μίνωες κ.λπ. εἰς διαφόρους ἐποχάς. Ἡ παρουσία εἰς Αἴγυπτον τοῦ Μίνωος δὲν ξενίζει, διότι αὕτη ὑπῆρξε πῆλον δράσεως Κρητῶν - Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς, ἀφοῦ ὁ πρῶτος βασιλεὺς μετὰ τοὺς θεοὺς εἰς Αἴγυπτον ἦτο ὁ Ἕλλην Μένες ἢ Μίνως, πού ἔκτισε τὴν πρώτην γνωστὴν ἱστορικῶς πυραμίδα. Παραλλήλως λέγομεν, ὅτι ἡ πυραμὶς τοῦ Χέοπος εἶναι ἔργον ἐλλήνων ἀρχιτεκτόνων, ὡς πρωτοπόροι Ἕλληνες ἐρευνῆται διεπίστωσαν (Θ. Μανιάς, Ἱππ. Δάκογλου κ.ἄ.). Εἶδαν, ἀπὸ ἐρευνῆς αἱ μετρήσεις, ὅτι ἡ βάσις τῆς ἐκ γρανίτου ἐλειάνθη μετὰ τριβεῖα καὶ τροχοῦς, ὅτ δὲν ὑπῆρξεν ἔργον χιλιάδων δούλων, ἀλλὰ δεκάδων ἢ ἑκατοντάδων ἐλευθέρων μυστῶν - τεχνολόγων, πού ἀρχαιολόγοι ἀνεκάλυψαν προσφάτως ἐνδιαιτήματάτων πλήρη ἀνέσεων. Αὕτη ἡ πυραμὶς ἦτο καὶ ὑδραυλικὸν τηλεσκοπίον ὁρῶν τὸν Σίριον. Ἡ λέξις *Χέοψ* ἴσως ἀποδίδεται ἐκ τῶν λέξεων *χάος + ὅπωπεν* = αὐτὸς οὗ εἶδεν τὸ χάος. Δι' αὐτῶν λύεται ἡ ἀπορία τοῦ κ. Bernal καὶ συνεργῶν, διὰ ὁμοιότητος πολλῶν ἐλληνικῶν λέξεων καὶ αἰγυπτιακῶν, ἀφοῦ ἀπεδείχθη ὁ αἰγυπτιακὸς πο-

λιτισμός παράγωγος του Ἑλληνικοῦ. Ἡ Αἴγυπτος δὲν ἦτο *terra incognita*, ἀλλὰ ἑλληνικὸν πεδὶον δράσεως. Προϊστορικῶς ἐξεστράτευσαν οἱ Ἕλληνες καὶ εἰς Αἴγυπτον, ἀλλὰ καὶ Αἰθιοπίαν καὶ Λιβύην = Ἀφρικὴν (γνωστὰι στήλῃ Ἡρακλέους εἰς Ἀφρικὴν ἐναντι Γιβλαρτάρ καὶ ἄλλαι ἀλλαχοῦ αὐτῆς, πάλῃ μὲ Ἀνταῖον, Ἀργῶς, λίμνη Τριτωνίς, θάνατος ὑπὲρ τὴν Λιβύην, ὑπεράνω τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ Ἀργοναυτοῦ Κάνθου τοῦ Ἀβαντιάδου — ὁρᾶτε «Ὀρφικά/ Ἀργοναυτικά», ἔκδ. Ἰ. Πασσᾶ στίχ. 141-144). Μένων ὁ Αἰθίοψ γενάρχης Αἰθιόπων, ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς. Μετέσχε τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Τρώων. Πολλάκις συμπολεμοῦν μὲ τοὺς Φαραῶ ἐκστρατευτικὰ ἑλληνικὰ σώματα. Ὑπάρχει μακρὰ ἐποχὴ, ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, μακεδονικῆς τῆς Αἰγύπτου διακυβερνήσεως. Ἀπειρες ἀποδείξεις ἔχομεν τῆς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐκπολιτίσεως τῶν Αἰγυπτίων ἐνδεικτικῶς ἀναφέρονται:

1) Τὸν πρῶτον μετὰ τοὺς θεοὺς βασιλέα Menes = Μίνως, ποὺ παρὰ τὴν Μοίριδα ἔκτισε τὸν τάφον του καὶ ἐκάλυψε μὲ πυραμίδα τετράπλευρον, κατεσκεύασε δὲ καὶ λαβύρινθον.

2) Ὁ Ἀκτὶς μετέδωκε τὴν γνῶσιν τῆς ἀστρολογίας εἰς τοὺς Αἰγυπτίους πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ ἵδρυσεν τὴν Ἡλιούπολιν πρὸς τιμὴν τοῦ πατρὸς του Ἡλίου. Οἱ Αἰγύπτιοι, ἐπωφεληθέντες τοῦ κατακλυσμοῦ, ἀπολεσθέντων τῶν ἀνθρώπων καὶ καταστραφέντων τῶν γραπτῶν μνημείων, τὴν ἀστρολογίαν παρουσίασαν ὡς ἰδικὴν των.

3) Ὁ ἀρχιερεὺς τῆς πόλεως Σαῖς (Πόρτ Σάιντ σήμερον) εἶπε στὸν Σόλωνα τὴν περίφημον φράσιν «αἰεὶ παῖδές ἐστε» καὶ ἀπεκάλυψε ὅτι 9600 ἔτη ἐνωρίτερον, περίπου 11.600 ἔτη π.Χ., οἱ Ἕλληνες ἔδωσαν τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν λόγον εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, ὡς ἀνέγραφον τὰ ἀρχεῖα ποὺ ἐτήρει τὸ ἱερατεῖον.

4) Ἡ πόλις Σαῖς ἦτο ἀποικία τῶν Ἀθηναίων προϊστορικῇ.

5) Ὁ Ὀρφεὺς εἰς Ὀρφικά (Ἀργοναυτικά, ἔκδ. Ἰ. Πασσᾶ στίχ. 44) λέγει: «Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα» (δηλ.: εἰς Αἴγυπτον ξεγέννησα (μετέδωκα) τὸν ἱερὸν λόγον].

6) Πάλιν εἰς Ὀρφικά (στίχ. 103) λέγει (Ὀρφεύς): «Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἄνα θέσφατα φαίνων».

7) Εἰς Αἴγυπτον πλεῖσται πόλεις φέρουν ἑλληνικὰ ὀνόματα, ὡς Ἡλιούπολις, Θῆβαι, Μέμφις (μέμφομαι), Διόσπολις, Πανόπολις, Ἑρμούπολις κ.λπ.

8) Ἰκτὸς τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρχε τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς Ἀμμωνος. Ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος εἰς τὰ «Ἡθικά» του, Ἀμμων σημαίνει ὁ τῆς ἄμμου.

9) Οἱ 2 ἀνθρωπόμορφοι θεοὶ τῆς Αἰγύπτου Ἴσις καὶ Ὅσιρις, γράφει ὁ Πλούταρχος ἐν «Περὶ Ἰσιδος καὶ Ὀσίριδος», εἶναι Ἕλληνες θεοί. Ὅσιρις προέρχεται ἐκ τῶ ὄσιος + ἱερός καὶ Ἴσις ἐκ τῆς ὀσίας. Ἀποκαλύπτει, πῶς Ὅσιρις εἶναι ἀναγραμματισμὸς τοῦ Σίριος, ἄλλως ὀνομαζομένου ἀστερισμοῦ τοῦ Κυνός, ἐξ οὗ ἡ ἔξφρασις «κυνικὰ καύματα». Ὁ Σίριος μεγίστην σημασίαν εἶχε διὰ τοὺς Ἕλληνας, ὡς προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ διαλόγου «Κρατύλος» τοῦ Πλάτωνος, ὅπου ὁ Σωκράτης ὀρκίζεται δὲς, λέγων «νῆ τὸν Δία» (= μὰ τὸν Δία) καὶ «νῆ τὸν Κύναν» (μὰ τὸν σῦλλο), ἐξισῶν τὸν Δία μὲ τὸν Κύναν (Σίριον).

Στὴν σελ. 427 ἀποκαλύπτει ὁ κ. Bernal, ὅτι «ἡ ἐπανάστασις τῶν Σημιτῶν (Σημιτισμοῦ) ὑπῆρξεν ἐπιτεχεστέρα ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς σημείου τοῦ Ἀρείου προτύπου, τοῦ ἀφαβήτου... Ἐπιπλέον ἐπὶ τοῦ ἀλφαβήτου ἡ πρόκλησις προήλθεν ἀπὸ

τὸ ἴδιο τὸ Ἰσραήλ...». Δὲν ἔχομεν χρείαν ἄλλης μαρτυρίας. Στὶς μακροσκελεῖς του ἀναλυσεῖς καὶ ἀναπτύξεις τῶν δῆθεν εὐρημάτων καὶ ἰσχυρισμῶν Ἰουδαίων ἱστοριοδιφῶν, ἀναλόγων τῶν 105 ἄνω, εἶναι καταφανὴς ἡ προσπάθεια, ἀφ' ἐνὸς νὰ καλυφθῇ ἡ ἀτέλεια τοῦ Φοινικικοῦ ἀλφαβήτου διὰ τῆς ἐμφανίσεως δῆθεν προγενεστέρων αὐτοῦ Χαανιτικῶν κ.λπ. μὲ περισσότερα γράμματα ἀπὸ 22 ἕως 30 ἀναβιβαζόμενα καὶ διὰ τῆς ἀποσιωπήσεως ἐκ τῶν παλαιοτάτων ἑλληνικῶν γραφῶν τῆς γραμμικῆς Β καὶ τῆς γραμμικῆς Α καὶ τῆς σφηνοειδοῦς τῶν Χετταίων (Ἑτεόκρητες = ἔτεοὶ Κρήτες δηλ. αὐτόχθονες Κρήτες, Ἑτέοι - Χετταῖοι), τῶν δύο τελευταίων δι' εὐνοήτους λόγους. Ἐδῶ σημειοῦμεν, ὅτι ἐπὶ εὐρεθείσης πινακίδος τῆς γραμμικῆς Β ἀναγράφονται οἱ λέξεις *κούρουσο* καὶ *κούσουρο*, ὅπου *κούσουρο* = *κούτσουρο* (ἀπαράλλακτη ἡ λέξις μετὰ πάροδον χιλιετιῶν) καὶ *κούρουσο* = χρυσό, ἐξ ἧς οἱ λέξεις τῆς νεοελληνικῆς *κουρούσης* (= χρυσοχόος), *γρόσι* (τουρκιστὶ *kurus*) κ.λπ. Ἀναφέρομεν ἐπίσης, ὅτι τὸ δημοσίευμα τοῦ Γάλλου Πῶλ Φῶρ (πλέον τῆς 20ετίας ἔκαμεν ἀνασκαφὰς εἰς Ἑλλάδα) εἰς τὸ περιοδικὸν τῶν Η.Π.Α. "*Nestor*" (προϊστοριολογικόν), τὸ 1989, ποὺ ἀνέγνωνσε πινακίδα τῆς Ἰθάκης χρονολογίας 2700 π.Χ. μὲ ἀφιερωματικὴν ἐπιγραφὴν γραμμένην στὴν γραμμικὴν Α, ποὺ ἀπεκρυπτογραφήθη ὡς ἑλληνικὸν κείμενον περιλαμβάνον λέξεις ὡς: *«νύμφη»*, *«ἔσωσε»*, *«χίμαρρος»* (= κατσιακάκι), *«Ρέα»*, *«ἄνασσα»* κ.ἄ. καὶ σήμερον χρησιμοποιούμενες. Συνεπῶς τὸ 2700 π.Χ., ἤτοι 2700 + 2000 = ἐπὶ 4.700 ἔτη ἀπὸ σήμερον ὁμιλοῦμεν ἑλληνικὰ ὡς οἱ πρόγονοί μας, ἔχοντες ἰδίᾳ λέξεις ποὺ ἔγραφον.

Ἡ παραχάραξις τῆς ἀληθείας εἶναι τόσον μεγάλη ἀπὸ τοὺς 105 ἠνωμένους συρραφεῖς, ὥστε εἰς τὴν σελ. 71 ἰσχυρίζονται: *«ἂν καὶ ὁ Ὀρφεὺς δυνατόν νὰ εἶναι πολὺ ἀρχαῖος, ὁ Ὀρφισμὸς ἰδρῦθῇ τὸν βον αἰῶνα στενῶς συνδεόμενος μὲ τὸν Πυθαγορισμό»*... Εἶναι προφανὴς ἡ χρησιμότης εἰς τοὺς 105 πλαστογράφους αὐτῆς τῆς παραχαράξεως, δεδομένου, ἐκ τῶν ἀστρονομικῶν-μαθηματικῶν ἐρευνῶν τῶν Χασάπη - Πασσᾶ, ὅτι τὰ Ὀρφικὰ κείμενα ἔχουν ἡλικίαν τουλάχιστον 12.000 ἐτῶν, τὴν ὁποίαν δολίως συρρικνώνουν εἰς 2.600 ἔτη ἀπὸ σήμερον. Ἀντιστρέφοντες οἱ 105 συρραφεῖς τὴν πραγματικότητα καὶ τὶς σημιτικὰς ἢ αἰγυπτιακὰς λέξεις, ποὺ ἔχουν τὴν προέλευσίν τους ἀπὸ τὴν μητέρα ὅλων ἑλληνικῇ γλῶσσᾳ, τὶς φέρουν προϋπάρχουσες τῶν ἑλληνικῶν. Ἰσχυρίζονται χαρακτηριστικῶς ὅτι π.χ. ἐκ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ὠνομάσθη ὁ Ἰάρδανος εἰς Κρήτην καὶ εἰς Πελοπόννησον, ἐνῶ τὸ ἀντίθετον συνέβη, τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ παλαιοτέρου ὄντος, ὡς κατεδείξαμεν. Σημιτικῆς ἐτυμολογίας φέρουν καὶ τὶς λέξεις *Σάμος*, *Σαμοθράκη*, *Σαμικόν*. Ἀλλὰ *σάμος* εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἔχει τὶς σημασίαις ὄχθος ἀμώδης, ὕψωμα (λεξικὸν Γιάνναρη) καὶ ἀποδίδεται ἐπακριβῶς εἰς τοὺς τόπους. Ὅλαι: *Σάμος*, *Σαμοθάκη*, *Σάμη* κοινὰ χαρακτηριστικὰ ἔχουν τὸ ἀμώδες τῶν ἀκτῶν. Ἀντιληπτὸν γίνεται, πῶς οἱ 105 εὐκόλως ἀποκρούονται γενικῶς καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην λεπτομέρειαν καὶ ἰσχυρισμὸν των διὰ τοῦ ὀπλοστασίου τῆς ἑλληνικῆς γνώσεως, διαφανείσης ἀναγλύφου τῆς ἐχθρότητός των πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Ἀπευθυνόμενοι πρὸς ἡμιμαθεῖς ἢ ἀμαθεῖς ἐπιχειροῦν πλὺσιν τῶν ἐγκεφάλων κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην των συνήθειαν. Τὸ πάθος ὅμως τόσον τοὺς ἐτύφλωσεν, ὥστε ν' ἀποπειραθοῦν νὰ χρωματίσουν τὴν Ἀθηνᾶ μαύρην. Τὴν Ἀθηνᾶ ἐξέλαβον ὡς ἄγαλμα, ποὺ ἠδύναντο νὰ μεταχρωματίσουν κατὰ τὸ δοκοῦν καὶ συμφέ-

ρον αὐτούς, ἀπὸ λευκὴν ἑλληνίδα, οἱ ἀφελεῖς, εἰς μαύρην ἀφροασιάτισα, ποὺ τοὺς ἀρμόζει καὶ γειτνιάζουν. Μάταιον ὅμως τὸ ἐγχείρημα τῶν 105 συνεταίρων, διότι, ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησαν ν' ἀντλήσουν καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοελληνικῶν κειμένων, ἢ ὑλιστικὴ δομὴ τοῦ ἐγκεφάλου τοὺς δὲν τοὺς ἐπέτρεψε νὰ κατανοήσουν αὐτὸ ποὺ καὶ ὁ ἀφελέστερος Ἑλλήν κατανοεῖ. Ἡ Ἀθηνᾶ ἐκπροσωπεῖ τὸν αἰθέρα, τὸ ἀγνόν, ἄσπilon, παρθένον, φύσει ἄφθορον (Διόδ. Σικελιώτης τ. I 12.7-8 σ. 42). Ἀλλὰ ἡ Ἀθηνᾶ ἐγεννήθη ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διός. Μήπως ἡ κεφαλὴ τοῦ Διὸς ἦτο μήτρα; Ὅχι βέβαια. Ἀλλὰ γεννᾷ τὴν σκέψιν, τὴν σοφίαν. Ἡ Ἀθηνᾶ συμβολίζει τὸ γέννημα τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἢ Ζηνός, τὴν σοφίαν τοῦ θεοῦ. Ταυτίζεται δηλαδὴ Ζεὺς καὶ Ἀθηνᾶ, ὡς ἀποκαλύπτουν τὰ χωρία «Τὸν Δία εἰς τὴν αἰθέριον δύναμιν ἀλληγορούμενον» (Πλουτάρχου fr. 157 Z, XV σ. 284) καὶ «ὁ Ζεὺς καὶ Αἰθὴρ λέγεται» («Ὅρφικὰ» σ. 337 fr. XXVIII Io. Diac. Allegor. in Hesiod σ. 305.2). Ἡ σοφία τοῦ θεοῦ δὲν εἶναι λευκὴ ἢ μαύρη, δὲν χρωματίζεται ἀπὸ πλαστογράφους φθηνοὺς καὶ καταγέλαστους.

ΠΕΝΤΕ ΤΟΜΟΙ — ΔΕΙΚΤΗΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΜΕΛΛΟΝ

Οἱ πέντε τελευταῖοι τόμοι τοῦ «Δαυλοῦ» 5ος (1986), 6ος (1987), 7ος (1988), 8ος (1989) καὶ 9ος (1990) περιέχουν ὁλόκληρη τὴν σειρὰ τῶν ριζοσπαστικῶν σὲ παγκόσμια κλίμακα ἐρευνῶν γιὰ τὴν γένεση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γραφῆς, γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση τῶν ἄγνωστων κωδικῶν σημασιῶν τοῦ Ἀλφαβήτου, γιὰ τὴν ἀνίχνευση τοῦ μεγάλου προκλασσικοῦ πολιτισμοῦ ποὺ ἀναπτύχθηκε στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, γιὰ τὴν ἐξάπλωση τοῦ πολιτισμοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς γλώσσας του στὸν Κόσμο καὶ γιὰ τὴν ἀνακάλυψη μιᾶς ἄγνωστης ἐπίσης πλευρᾶς τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, τῆς μαθηματικῆς.

• Στους ἴδιους τόμους ἀποκαλύπτονται οἱ διαστρεβλώσεις τῆς ἱστορίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπουλὴ ἐχθρότης τοῦ σύγχρονου Σκοταδισμού ἐναντίον τῆς ἐρευνητικῆς προσπάθειας τοῦ «Δαυλοῦ».

Προμηθευθῆτε τοὺς 5 τελευταίους ἐτήσιους δεμένους τόμους μας, γιὰ νὰ ἔχετε στὴ βιβλιοθήκῃ σας ἕναν ἐλεύθερο ὁδηγὸ γιὰ τὴν ἔλλογη προσέγγιση τῆς ἀλήθειας.

Εἰδικὴ προσφορά: Δραχμὲς 25.000

Διατίθενται στὰ Γραφεῖα τοῦ «Δαυλοῦ» ἢ ἀποστέλλονται ταχυδρομικῶς κατόπιν τηλεφωνήματος (3223957 ἢ 9841655).

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ «ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ» ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

‘Ο ‘Επιστημονιστής

‘Ο ἐπιστημονιστής εἶναι ὁ καθαυτοῦ «χαρκτηῖρας χωρὶς χαρακτηῖρα», γι’ αὐτὸ καὶ οἱ μέχρι τοῦδε χαρακτηρογράφοι δὲν σκέφτηκαν ν’ ἀσχοληθοῦν μ’ αὐτόν. Μάταια θ’ ἀναζητήσει κανεὶς ὁμοιότητές του μὲ τὸν «‘Οψιμαθῆ» τοῦ Θεοφράστου, τὸν «Σχολαστικόν» τοῦ Ἱεροκλέους, τὸν «Λογιώτατον» τοῦ Λασκαράτου, τὸν «Φελλό» τοῦ Ψαθᾶ· διότι οἱ τύποι αὐτοὶ μπορεῖ νὰ ἦσαν —καὶ νὰ εἶναι, ἂν ὑπάρχουν ἀκόμη— ὑποκριτές, φανατικοὶ καὶ «ψῶνια», ὅμως σὲ καμμιά περίπτωση δὲν θὰ μπορούσε νὰ τοὺς χαρακτηρίσει κανεὶς ἐπικίνδυνους γιὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο, ὅπως τὸν ἐπιστημονιστὴ. Ἡ κύρια διαφορὰ τοῦ τελευταίου μὲ τοὺς πρώτους εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι ἐνεργοῦν ὡς ἄτομα, ἐνῶ αὐτὸς εἶναι πάντοτε πληρωμένο ὄργανο τῆς ‘Εξ-ουσίας.

‘Ο ἐπιστημονιστής ἀνάγει τὴν καταγωγή του στοὺς μυθικοὺς Τελχῖνες, πού, ὡς γνωστόν, ἐγνώριζαν ὅλες τὶς τέχνες, πλὴν ὅμως ὅλες τὶς τέχνες τὶς ἐγνώριζαν κακῶς. Μὴ ὄντας ἱκανὸς ὁ τύπος νὰ εὐδοκιμήσῃ σὲ καμμιά ἐπιστήμη ἢ τέχνη, μισεῖ καὶ τὶς μὲν καὶ τὶς δέ, καταφεύγει δὲ στὴν ‘Εξ-ουσία, «προσλαμβάνεται» ἀπ’ αὐτὴν καὶ γίνεται ὁ πολιτικὸς τῆς ἐπιστήμης ἢ ὁ ἐπιστήμονας τῆς πολιτικῆς, ὅπως τὸν ἐννοοῦμε σήμερα.

‘Ο ἐπιστημονιστής ἀποτελεῖ ἓνα εἶδος διονυσιοκόλακος, ἔκτυπο τῶν θλιβερῶν ἐκείνων θεατρίνων ψευδοφιλόσοφων, πού εὐτέλισαν τὴν φιλοσοφία καὶ τὴν τέχνη καὶ κλόνισαν τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ κόσμου στὸν μορφωμένο ἄνθρωπο. Κι ὅπως ἐκεῖνοι προσέφεραν τὴν στοματικὴ τους κοιλότητα ὡς πτυελοδοχεῖο στὸν τύραννο, θαύμαζαν δὲ καὶ ἐγκωμίαζαν τὴν ἀρωματικότητα τῶν πτυέλων τοῦ δεσπότη τους, ἔτσι κι ὁ ἐπιστημονιστής καταβροχθίζει μὲ χονδροειδῆ ὄρεξη καὶ ἀναπαράγει τὰ λογοκρατικὰ δόγματα, πού τοῦ «πετᾶνε ἀμάσητα» οἱ ἐξουσιαστές τῆς Διεθνούς ‘Ισχύος.

‘Ο ἐπιστημονιστής διακατέχεται ἀπὸ τὸ αἶσθημα τῆς μειονεξίας, ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ resentment (= ἄρνητισμός)· γι’ αὐτὸ διάκειται ἐχθρικῶς πρὸς κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο, φιλόσοφο ἢ καλλιτέχνη, τοὺς ὁποίους προσπαθεῖ νὰ μειώσῃ παντοιοτρόπως καὶ νὰ τοὺς υποβιβάσῃ στὸ δικό του ἐπίπεδο. Τὰ μέσα πού μετέρχεται δὲν εἶναι ἄλλα ἀπ’ τὴν συκοφαντία καὶ τὴν σπίλωση, τὴν ἐλεεινολογία καὶ τὸν κακομοιρισμὸ, τὴν διαβολὴ καὶ τὸν σατανισμὸ κ.ο.κ.

‘Ο ἐπιστημονιστής δὲν μισεῖ μόνο τὰ μεγάλα ἄτομα, ἀλλὰ καὶ τὶς μεγάλες ιδέες καὶ ἀξίες, τὶς ὁποῖες καταδικάζει ὡς ἀπάνθρωπες καὶ ὀλοκληρωτικές, δημιουργήματα κι ἐφευρέσεις τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῶν λαῶν... ‘Αντ’ αὐτῶν ὑμνολογεῖ καὶ κηρύττει τὰ λογοκρατικὰ δόγματα, τοὺς ἠθικοὺς κανόνες τῆς ἀγέλης, τὰ παρακμιακὰ συνθήματα. Ἡ ἰσότητα ἀνθρώπων καὶ λαῶν, ὁ οἶκτος τῶν ἀναξιοπαθούντων, ὁ εὐδαιμονισμὸς κι ὅ,τι ἄλλο ἐνσαρκώνει τὴν παρακμὴ καὶ τὴν στασιμότητα ἀποτελοῦν τὸ εὐαγγέλιό του.

‘Ο ἐπιστημονιστής διαθέτει μεγάλη «ὀργανωτικὴ» ἱκανότητα· γνωρίζει νὰ ὀργανίξῃ καὶ νὰ ὀργανίζεται, κάτι πού ἐκπηγάζει ἀπ’ τὴν φυσικὴ αἴσθησι τῆς ἀδυναμίας του καὶ τὴν σύμφυτη θέλησή του γιὰ δύναμη. Γι’ αὐτὸ καὶ ἀποτελεῖ ἰδρυτικὸ καὶ διοικητικὸ μέλος ὅλων τῶν σωματείων, ὀργανώσεων, συλλόγων, λεσχῶν κ.ο.κ.

Ὁ ἐπιστημονιστής, ἐξυπακούεται, εἶναι πολυπράγμων καὶ πολυμαθής. Συνεργάζεται μ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικά, δίνει διαλέξεις, συμμετέχει στὰ συμβούλια τῶν σωματείων, πρωτοστατεῖ στὰ συλλαλητήρια καὶ τὶς σχετικὲς ἐκδηλώσεις. Μὲ μιὰ τσάντα στὸ χέρι τρέχει καθιδρός ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο κι ἀπὸ αἶθουσα σὲ αἶθουσα, προκειμένου νὰ τακτοποιήσῃ τὶς ὑποθέσεις του ἢ γιὰ νὰ δηλώσῃ ἀπλῶς... παρουσία. Δὲν πρόκειται ὅμως περὶ «ψώνιου», ὅπως θὰ ὑποθέσετε, ἀλλὰ περὶ ἀδίστακτου «σαλτιμπάγκου», ἀφοῦ τοὺς κόπους τοῦ αὐτοῦ τοὺς ἐξαργυρώνει καὶ μὲ τὸ παραπάνω: Μέσω αὐτῶν τῶν συλλόγων καὶ γιὰ τὶς δραστηριότητές τοῦ αὐτὸς ζητεῖ καὶ κατακτᾷ ὑψηλὲς θέσεις στὴν κρατικὴ μηχανή, κι ἀσκεῖ καταλυτικὴ καὶ ὀλέθρια ἐπίδραση στὴν ἐκπαιδευτικὴ πολιτικὴ τοῦ κράτους.

Ὁ ἐπιστημονιστής δὲν ἔχει ἰδεολογία καὶ ἀρχές, καθότι «-ιστής». Παρακολουθεῖ τὰ κοινωνικο-πολιτικὰ ρεύματα, κι ἀνάλογα μὲ τοὺς ἀνέμους ἀρμενίζει. Στὸν αἰῶνα μας — αἰῶνα παρακμῆς καὶ ἐκπτώσεων — ὁ τύπος μας εἶναι «προοδευτικὸς» καὶ «δημοκρατικὸς» πολίτης. Ἡ προοδευτικότητά τοῦ ὡσαύτως οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν πρόοδο τῆς ἐπιστήμης, πού τάχα ὑπηρετεῖ καὶ τοῦ ἔθνους, πού ὄντως τὸν σιτίζει. Γιὰ τὸν ἐπιστημονιστὴ ὅτι, ἔχει σημασία εἶναι ὁ εὐδαιμονισμὸς καὶ ἡ ἐξέλιξή του...

Μεταξὺ τῶν ἐπιστημονιστῶν ὑπάρχει ἀλληλεγγύη, ἀλληλοβοήθεια κι ἱεραρχία, ἔστω κι ἂν δηλώνουν ὁπαδοὶ τοῦ μυθικοῦ Προκρούστη, τῆς ἰσότητος ἀνθρώπων καὶ λαῶν. Ἀνάμεσά τους ὑπάρχουν μερικοὶ «*πιὸ ἴσοι*», σύμφωνα μὲ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ προσαρμόζονται καὶ νὰ εὐθυγραμμίζονται· πρόκειται γιὰ τοὺς «πατριάρχες» τῆς λογοκρατίας, τοὺς χρисμένους ἀπ' τὴν ἐξουσία. Ὁ καλὸς ἐπιστημονιστής μόνο αὐτοὺς μελετᾷ, μόνο αὐτοὺς εὐλαβεῖται. Στὶς διαλέξεις του, στὰ ἄρθρα του, στὰ «συγγράμματά» του τοὺς ἀναπαράγει μὲ πολὺ προσοχή, ἐνῶ ἀπορρίπτει ἀσυζητητὶ ὅλες τὶς ἄλλες θεωρίες, τὶς ὁποῖες, σημειωτέον, γνωρίζει μέσω συντοπτικῶν ἐγκεκριμένων ἐγχειριδίων.

Ὁ ἐπιστημονιστής γνωρίζει νὰ φυλάγεται· ἀρθρογραφεῖ μόνο στὸ φιλικὸ τοῦ τύπου καὶ δίνει διαλέξεις σὲ γνωστὰ ἀκροατήρια. Εἶναι βέβαιος, ὅτι κανεὶς δὲν πρόκειται ν' ἀμφισβητήσῃ τὰ ὅσα «θέματα» γράφει ἢ κηρύττει, καθότι κανένας σκεπτόμενος ἄνθρωπος δὲν τὸν παίρνει στὰ σοβαρά. Ἄν ὅμως, παρὰ ταῦτα, κάποιος τὸν ἀντικρούσῃ ἀπὸ ἀγανάκτηση, ὁ ἐπιστημονιστής καταφεύγει στὴ γνωστὴ μέθοδό του, ἥτοι τῆς συκοφαντίας καὶ τῆς σπίλωσης τοῦ ἀντιπάλου τοῦ καὶ στὴν ἀνάγκη ἐπιστρατεύει ἐναντίον τοῦ ὅλους τοὺς ὁμοίους τοῦ στοὺς συλλόγους καὶ τὰ συνδικάτα, ὅπου καταβάλλει συνδρομή... Ὅπως πάντως κι ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, ὁ ἐπιστημονιστής δὲν πρόκειται ν' ἀπαντήσῃ οὐσιαστικὰ στὸν «ἀντιδραστικὸ», «ὀλοκληρωτικὸ», κι «ἀντιεπιστημονικὸ» ἐκεῖνο ἐνοχλητικόν...

Ὁ ἐπιστημονιστής ἀποτελεῖ ἀρνητικὸ στοιχεῖο κι ἐπικίνδυνον γιὰ τὸ κοινωνικὸ σύνολο καὶ τὸν πολιτισμό. Σ' αὐτὸν βασίζεται ἡ Διεθνὴς Ἐξουσία καὶ μέσω αὐτοῦ περνáει στοὺς λαοὺς τὰ θέσφατά της. Αὐτὸς ἐυθύνεται γιὰ τὴν Ἀ-παιδεῖα καὶ Ἀ-γλωσσία τῶν Ἑλλήνων· αὐτὸς καὶ γιὰ τὸν ὑποβιβασμὸ τῆς ἀξίας τοῦ ὄντως μορφωμένου· αὐτὸς γιὰ τὴν εὐτέλεια τῶν ἀξιών. Διότι «*τὸν ἐπιστήμονα εἰς χρήματα τείνοντα ἢ τινα πρὸς ἰσχύν, ἢ καὶ πρὸς ἄλλην τινα σοφίαν ἄνευ νοῦ καὶ δίκης, βάνανσον τ' εἶναι καὶ ἀνελεύθερον καὶ οὐκ ἄξιον τὸ παράπαν ἐπιστήμονα καλεῖσθαι*», θά' λεγα, παραφράζοντας τὸν Πλάτωνα («*Νόμοι*» Α 644α).

Σαράντος Πάν

Η.Λ. ΤΣΑΤΣΟΜΟΙΡΟΣ

Ἡ χρονολόγησι τῆς ἑλληνικῆς προΐστορίας ἀπὸ τοπογραφικὰ καὶ ἀστρονομικὰ στοιχεῖα

Τὰ «Τρωϊκὰ» ἐντοπίζονται στὸ 3.826 π.Χ.

Ἡ Αἴγυπτος ἦταν τότε «ποταμόκολπος»

1. Ἐδιάβασα πρόσφατα μιὰ θαυμάσια ἐργασία τοῦ ἐ.ἀ. ταξιάρχου τῆς Γεωγραφικῆς Ὑπηρεσίας Στρατοῦ κ. Κων. Β. Κουτρουβέλη ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τοῦ «Δελτίου τῆς Γ.Υ.Σ.» ἀριθ. 131 τὸ 1987 μὲ τίτλο «Ἡ χρονολόγησις τῆς ἑλληνικῆς προΐστορίας ἀπὸ τοπογραφικὰ-ἀστρονομικὰ καὶ ἱστορικὰ στοιχεῖα». Ὁ ἐξαίρετος ἐρευνητὴς μὲ στοιχεῖα προσεγγίζοντα κατὰ ἀσφαλέστερο τρόπο τὴν χρονολόγησι τοῦ ἱστορικοῦ μας παρελθόντος τονίζει κατ' ἀρχὰς τὰ ἀκόλουθα: «Ἡ ἐπίτευξη τῆς μεγαλύτερης δυνατῆς ἀκρίβειας χρειάζεται κατὰ κύριο λόγο στοιχεῖα, πὺν νὰ μὴν ἀμφισβητοῦνται. Τέτοια στοιχεῖα, ὅπως εἶναι γνωστὸ, παρέχουν οἱ ἀριθμοὶ καὶ οἱ μαθηματικοὶ ὑπολογισμοί. Κατὰ συνέπεια εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναπτυχθῇ μία μέθοδος, πὺν νὰ βασίζεται στὰ μαθηματικὰ καὶ παράλληλα νὰ ἀποδεικνύεται ἡ πρακτικὴ τῆς πλευρᾶ ἀπὸ συγκεκριμένους παράγοντες. Τὶς ιδιότητες αὐτὰς νομίζω, ὅτι καλύπτουν οἱ δύο καινούργιες μέθοδοι χρονολόγησις τοῦ παρελθόντος, πὺν ἀναπτύσσονται πὺν κάτω». Ὁ συγγραφεὺς ἀναπτύσσει καὶ ἀποδεικνύει τὴν σπουδαιότητα συμβολῆς τῆς τοπογραφικῆς μεθόδου, ὡς ἐπίσης τῆς ἀστρονομικῆς ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη, τὰ Ὀρφικά, τὸν Ἡρόδοτο, τὸν Πausanias, τὸν Πλούταρχο, τὸν Στράβωνα, τὸν Θουκυδίδη κ.ἄ. (παρалаίποντας, δὲν γνωρίζω τοὺς λόγους, τὴν σημαντικωτάτη καὶ ἀρχαιοτάτη ὄλων «Θεογονία» δημοσιευθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου καὶ βεβαίως καὶ τὸν Ἡσίοδο).

Ἡ μελέτη ἐπιτρέπει πράγματι συμπεράσματα, τὰ ὅποια φωτίζουν μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος, καταρρίπτοντας τὶς αὐθαιρεσίες τῶν στρεβλωτῶν τῆς ἱστορίας τῶν κατοίκων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ λόγου καὶ τῆς χρονολογικῆς σειρᾶς τῶν πολιτισμῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ συγγραφεὺς ἀναπλάθει τὴν γεωφυσικὴ εἰκόνα μερικῶν περιοχῶν καὶ ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰ διασωθέντα κυρίως ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν στοιχεῖα προσκομίζει νέα συμπεράσματα, τὰ ὅποια προσεγγίζουν σὲ μεγάλο βαθμὸ τὴν ἀλήθειαν. Ἡ μέθοδος πὺν ἀκολουθεῖ εἶναι τῆς «συγκρίσεως» τοῦ τοπογραφικοῦ παρελθόντος, τὸ ὅποιο περιγράφουν τὰ Ὀμηρικὰ ἔπη, μὲ τὴν σημερινὴν γεωφυσικὴ τῶν εἰκόνων, ἀποδεικνύοντας κυρίως διὰ τῶν προσχώσεων σὲ περιοχὰς ὅπου ρέουν ἀκόμη μεγάλοι ποταμοί, π.χ. Νεῖλος, τὴν μεταβολὴ τὴν ἐπελθοῦσα μεταξὺ τῶν δύο ἐποχῶν (Ὀμηρικὴ περιγραφή — σημερινὴ εἰκόνα κάτω Αἰγύπτου), μεταβολὴ συντελεσθεῖσα ἐντὸς 5.826 ἐτῶν, ὅπως θὰ ἀντιληφθῇ ὁ ἀναγνώστης ἐκ τῆς λεπτομερέστερης ἀναλύσεως τῶν στοιχείων.

2. Ὁ συγγραφεὺς ἀναφερόμενος στὶς μεθόδους τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν γιὰ ἀπόλυτη χρονολόγησι ἀναφέρεται κυρίως στὴν γεωλογικὴ χρονολόγησι τῶν ἐπιπέδων στρωμάτων πηλοῦ καὶ ἄμμου, τὰ ὁποῖα ἐναποτίθενται στὶς περιοχὲς τοῦ πεδίου πλήμμυρας τοῦ κάτω ροῦ τῶν ποταμῶν. Ὁ καθηγητὴς Α. Ζώης γράφει σχετικὰ (*«Μαθήματα Ἀρχαιολογίας»*, σελὶς 28): «Ἀλλὰ τὰ νερὰ τῶν ποταμῶν δὲν σταματοῦν ποτὲ νὰ μεταφέρουν ὑλικά, ἐπομένως σὲ διάφορα σημεῖα τῶν ἀρχαίων ἀναβαθμῶν ἀποθέτονται νέα ὑλικά, σὲ διάφορα κάθε φορὰ ἐπίπεδα, γι' αὐτὸ τὰ ἄνδρα τῶν ποταμῶν παρουσιάζουν σύνθετη εἰκόνα, ἄλλοτε ἔχουν καθαρὴ στρωματογραφία κι' ἄλλοτε σύνθετη, μὲ νεώτερες ἀποθέσεις σὲ χαμηλὰ ἐπίπεδα καὶ ἀρχαιότερες σὲ ψηλά». Δὲν εἶναι βεβαίως δυνατόν νὰ ἀναπτυχθοῦν ἐντὸς ἐνὸς ἄρθρου οἱ ἀπόψεις καὶ τὰ ἐκδοθέντα μέχρι στιγμῆς συμπεράσματα τῆς Ἀρχαιολογίας μὲ τὴν μέθοδο τῆς συγκριτικῆς στρωματογραφίας καὶ τυπολογίας, οὔτε νομίζω ὅτι ἐνδιαφέρουν αὐτὰ τὸν ἀναγνώστη. Τὸ θέμα μας εἶναι συγκεκριμένο: εἶναι αὐτὸ τοῦ ποταμοῦ Νείλου, τὸ ὁποῖο ἐξετάζει ἐμπεριστατωμένα ὁ κ. Κ.Β. Κουτροβέλης. Ἐκ τῆς τοπογραφικῆς χρονολογήσεως καὶ γεωμορφολογικῆς μεταβολῆς βάσει τῶν ἱστορικῶν ἀποδείξεων σχηματίζονται, καθὼς λέγει, δύο τοπογραφικοὶ χάρτες, ὁ ἕνας τῆς τῶν ἱστορικῶν δεδομένων καὶ ὁ δεύτερος τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἀπὸ ὅπου προκύπτει τὸ χρονικὸ διάστημα μεταξὺ τῶν δύο γεωμορφολογικῶν μεταβολῶν. Βεβαίως ὁ συγγραφεὺς ταραίζει τὰ λιμνάζοντα νερά, ὅταν ἀποδείκνυη διὰ τῆς μεθόδου τοῦ τὴν χρονικὴ ἔκτασι τῆς πρόσφατης ἱστορίας (6.000 ἔτη) τῶν κατοίκων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου.

3. Δὲν θὰ κάνω χρῆσι τῶν πολλῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ὁ συγγραφεὺς ἀρύεται ἐκ τῶν Ἡροδότου, Μανέθωνος, Πλουτάρχου καὶ νεωτέρων συγγραφέων. Θὰ περιορισθῶ στὸν Ὅμηρο, διότι εἶναι σαφέστατο ὅτι διὰ τῆς μεθόδου τῶν γεωμορφολογικῶν μεταβολῶν προκύπτει ἕνα ἐκ τῶν πλέον σημαντικῶν στοιχείων τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας τῶν τελευταίων χιλιετιῶν, δηλαδὴ ἡ χρονολόγησι τῶν Τρωικῶν. Τὴν χρῆσι τῶν στοιχείων αὐτῶν θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ ὁ συγγραφεὺς νὰ τὴν συμπληρώσω μὲ τὸν δικό μου τρόπο. Ὁ Ὅμηρος στὴν *Ὀδύσεια* (ραψωδία Δ στ. 351-9) ὁμιλεῖ γιὰ τὸν υἱὸ τοῦ Ὀδυσσεύς Τηλέμαχο, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται τὸν Μενέλαο, γιὰ νὰ μάθῃ γιὰ τὴν τύχη τοῦ πατρός του μετὰ τὰ Τρωικά. Ὁ Μενέλαος ἀφηγεῖται στὸν Τηλέμαχο, πὼς οἱ θεοὶ τὸν κράτησαν στὸν Αἴγυπτο λόγῳ τῆς ἐλλείψεως οὐρίων ἀνέμων, θυμωμένοι διότι δὲν ἔκανε πρὸς αὐτοὺς θυσίες. Ἄς δοῦμε τοὺς στίχους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ὁδηγούμεθα σὲ ὑψίστης σημασίας συμπεράσματα: *«Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμαῶτα νέεσθαι ἔσχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελέεσσας ἑκατόμβας»* [στὸν (ποταμὸν) Αἴγυπτον ἐμένα μέχρι πρὸ ὀλίγου οἱ θεοὶ κρατοῦσαν, παρ' ὅλο πὺλ λαχταροῦσα νὰ γυρίσω ἐδῶ, διότι θέλησα νὰ τοὺς προσφέρω ἐλλιπεῖς ἑκατόμβες]. Καὶ ὁ Μενέλαος συνεχίζει νὰ ἀφηγεῖται τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀνεχώρησε ἀπὸ τὸ νησὶ «Φάρος», ἀφοῦ ὑποχρεώθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ καθαρθῇ στὰ νερὰ τοῦ Αἴγυπτου ποταμοῦ, στὰ ὁποῖα καὶ ὁ Ζεὺς κολύμβησε· καὶ ἐπίσης νὰ προσφέρῃ τὶς ἱερὲς ἑκατόμβες. Ἄς δοῦμε τὴν συνέχεια τῶν στίχων (354-359):

*«Νῆσος ἔπειτ' αἵ τίς ἐστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δὲ ἐκικλήσκουσιν,
τόσσον ἄνευθ' ὅσσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηὺς
ἦνυσεν, ἥ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὀπισθεν·*

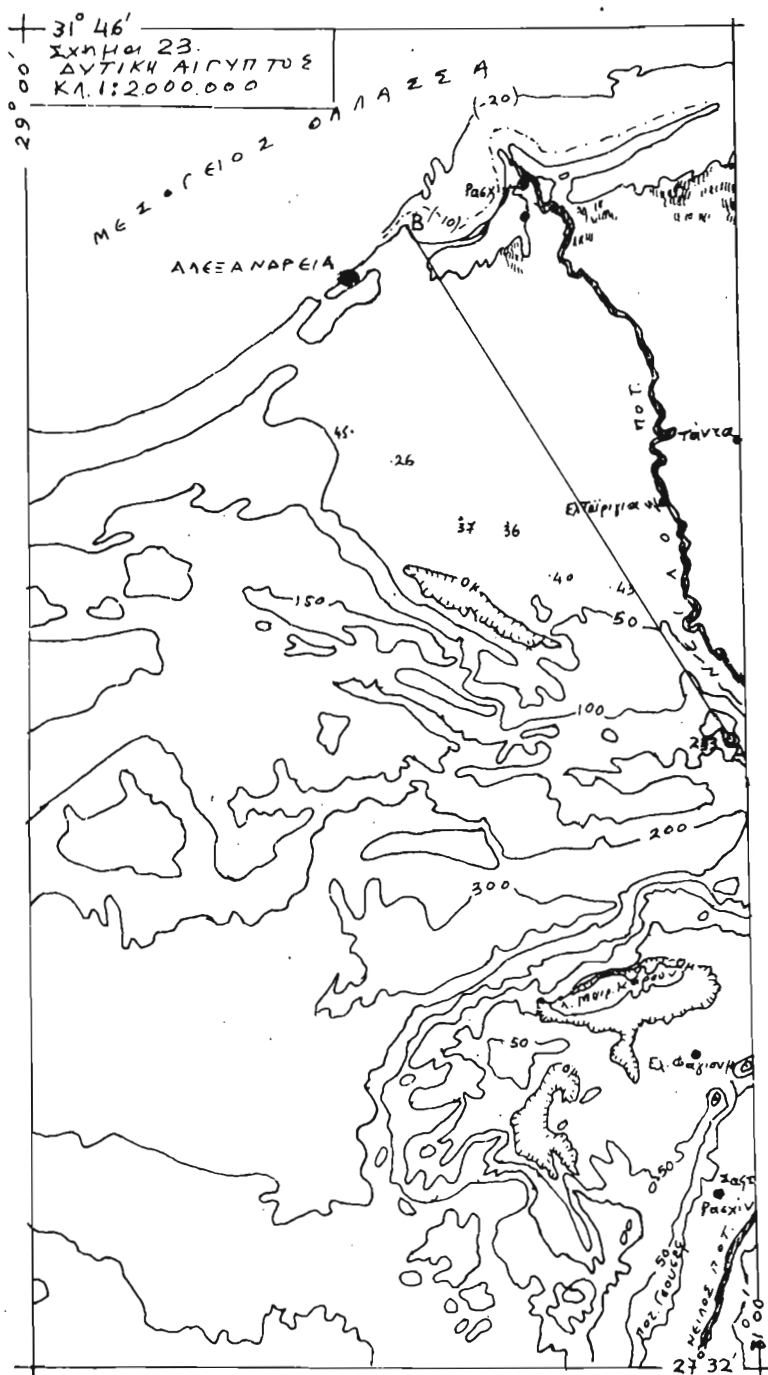
*ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
εἰς Πόντον βάλλουσι ἀφυσάμενοι μέλαν ὕδωρ».*

[Ὑπάρχει λοιπὸν ἓνα νησί στὴν πολυκύμαντη θάλασσα ἔμπροσθεν τοῦ Αἰγύπτου (ποταμοῦ), τὸ ὁποῖο ἀποκαλοῦν Φάρων, σὲ τόσο μακρυνὴν ἀπόστασι ὅση διατρέχει μέσα σὲ μίαν ἡμέρα (δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἕως τῆ δύσι του) ἓνα καλοδουλεμένο καράβι, ὅταν τὸ σπρώχνῃ δυνατὸς οὖριος ἄνεμος· ἐδῶ (σ' αὐτὸ τὸ νησί) ὑπάρχει λιμάνι καλὸ γιὰ ἄραγμα, ἀπ' ὅπου ἐξορμοῦν στὸν πόντον πλοῖα μὲ τὰ ἴδια χαρακτηριστικά, ἀφοῦ ἀντλήσουν (ἀπὸ τὸ κύτος) τὸ μαῦρο νερό].

Ὁ Μενέλαος συνεχίζοντας τὴν ἀφήγησί του λέγει: ὅτι ὁ Πρωτεύς, ὁ μυθικὸς γέρος ποῦ ζῇ στὰ βάθη τῆς θάλασσας καὶ εἶναι «ὑποτακτικὸς» τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ εἶπε: «Ἄν θέλῃς νὰ ἐπιστρέψῃς στὴν πατρίδα σου καὶ νὰ ξαναδῇς τοὺς ἀγαπημένους σου, τὸ ὁμορφοκτισμένο σου παλάτι καὶ τὰ πατρικά τὰ χρώματα, πρέπει πίσω στὸν Αἴγυπτο τὸν ποταμὸ στὸν ὁποῖο καὶ ὁ Ζεὺς ἐλουσθήκε [ἔπεσε, βούτηξε (ἴδε «Δαυλόν», τεύχος 51/1986)] νὰ ἐπιστρέψῃς καὶ ἐσὺ καὶ νὰ μπῇς στὰ νερά του... [«Αἰγύπτιοιο Διυπετέος ποταμοῖο/ αὐτὶς ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ' ἱεράς ἐκατόμβας ἀθανάτοισι θεοῖσι...»] καὶ νὰ προσφέρῃς πλούσιες ἱερὲς θυσίες στοὺς ἀθάνατους θεοὺς κι αὐτοὶ θὰ σοῦ δώσουν τὴν ἐπιστροφή ποῦ λαχταρᾷς» (Ὀδύσ. στίχ. 475-480).

Εἶναι συχνὸ φαινόμενο, στὰ Ὀμηρικὰ ἔπη οἱ ἀθάνατοι θεοὶ (βασιλεῖς), ποῦ σ' αὐτοὺς ὤφειλε ἡ ἀνθρωπότης τὸν πολιτισμό, νὰ θέλῃ ὁ ποιητὴς νὰ ἐξακολουθοῦν νὰ φροντίζουν καὶ νὰ κατευθύνουν τὴν ζωὴ τῶν θνητῶν ἀνθρώπων. Οἱ ἀνθρώποι ἄλλωστε, οἱ ὁποῖοι ἐπέζησαν μετὰ τὴν μεγάλη καταστροφή, τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνος, ὅταν ἐχάθησαν τὰ βάθρα τοῦ μεγάλου ἐπὶ Διὸς πολιτισμοῦ, ἀπώλεσαν τοὺς ὁδηγούς των, τὴν «Δίκην», τὴν «Εὐρυνόμην», τὴν «Θέμιδα», τὴν «Μῆτιν», τὴν «Μνημοσύνην». Ἀναζητοῦσαν τὴν ἐπάνοδό των σ' αὐτὰ διὰ τοῦ Δελφικοῦ κέντρου, τῶν Μουσείων λόγων καὶ ἀκόμη τῆς «Αἰδοῦς» καὶ τῆς «Νεμέσεως», ἐν ὀλίγοις ὅλων ἐκείνων τῶν παραγόντων ποῦ συντελοῦσαν στὴν παρουσία τῶν «Χαρίτων» στὴ ζωὴ των. Δυστυχῶς ἡ ἐπάνοδος δὲν ἐπετεύχθη, παρ' ὅλο ποῦ ἡ ἀνθρωπότης εἶχε κληρονομήσει καὶ διέθετε τώρα ἓνα τεράστιο ἐργαλεῖο πολιτισμοῦ, τὸν ἐλληνικὸ λόγον καὶ τὶς μυριάδες τῶν ἐννοιῶν καὶ λέξεων τῶν διατυπωμένων διὰ τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ἡ αἰτία βεβαίως πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ τόσο ἐντὸς τοῦ ἐλληνικοῦ χώρου ὅσο καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, μετὰ μάλιστα ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴ καὶ χριστιανικὴ κατάκτησι αὐτοῦ τοῦ χώρου. Ἡ μικρὴ αὐτὴ παρέκβαςι ὑπῆρξε ἀναγκαία, διότι δίδει τὴν ἐξήγησι τῆς παρουσίας τῶν *θεῶν* (= βασιλέων) στὰ Τρωικά, παρ' ὅλον ὅτι ἡ παρουσία των στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων εἶχε παύσει πρὸ πολλῶν χιλιετιῶν. [Σ' ἄλλα ἄρθρα τοῦ «Δαυλοῦ» ἔχω ἀναφερθῇ ἐκτενέστερα στὰ περὶ τῶν «θεῶν»]. Συνεχίζοντας τὴν ἀφήγησί του ὁ Μενέλαος λέγει (Δ στίχ. 576-582).

*«Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δῖαν,
ἐν δ' ἴστοις τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηυσὶν εἴσας·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτιοιο Διυπετέος ποταμοῖο
στήσα νέας, καὶ ἔρεξα τεληέσσας ἐκατόμβας».*

Γεωλογικός χάρτης της Αιγύπτου (αριστερά: δυτικό τμήμα, δεξιά: ά-
 νατολικό τμήμα) στηριζόμενος στον παγκόσμιο χάρτη κλίμακας
 1:1.000.000, σειράς 1301, φύλλο 36NH των ΗΠΑ. Οί ισοϋψείς καμπύλες

[Μὰ ὅταν φάνηκε ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ τὸ τέκνο τῆς πρωίας, τὰ πλοῖα ἐσύραμε πρωτίστως στὴν θάλασσα τὴν γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Διὸς καὶ μέσα στὰ πλοῖα ποὺ ἔχουν τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ βάλαμε ὅλα τὰ ξάρτια καὶ τὰ πανιά· ἀνέβηκαν κι αὐτοὶ καὶ κάθησαν κοντὰ στοὺς σκαρμούς στὴ σειρὰ τῶν κουπιῶν κι ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὴν ἀφρισμένη θάλασσα μὲ τὰ κουπιά. Ἀγκυροβόλησα πάλι τὰ καράβια στὸν ποταμὸ Αἴγυπτο, σ' αὐτὸν ποὺ καὶ ὁ Ζεὺς ἔπεσε (ἐλούσθη) καὶ ἐτέλεσα θυσίες μὲ ζῶα ποὺ δὲν εἶχανε κανένα ψεγάδι].

Σ' ἄλλο σημεῖο τῆς *Ὀδύσσειας*, ὅπου ἀφηγητὴς εἶναι μὲν ὁ Ὀδυσσεύς, ἀλλά, προκειμένου νὰ μὴν ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ τὸν Εὐμαιο τὸν χοιροβοσκὸ, λέγει πῶς εἶναι γιὸς τοῦ Ὑλακίδη Κάστορος ἀπὸ τὴν Κρήτη, ἀποκαλύπτει καὶ κατ' αὐτὴν τοῦ τὴν ἀφήγησι ὅτι (*Ὀδύσ.* Ξ 246-248):

*«Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
νῆας ἐὺ στείλαντα σὺν ἀντιθέοισιν ἐτάροισιν·
ἐννέα νῆας στήλα, θοῶς δ' ἑσαγείρατο λαός».*

[Στὸν Αἴγυπτο (ποταμὸ) μ' ἔσπρωχνε ἡ καρδιά μου νὰ ταξιδέψω μαζὶ μὲ τοὺς ισόθεους συντρόφους, ἀφοῦ ἐτοιμάσω τὰ καράβια. Ἐννέα λοιπὸν πλοῖα ἐτοίμασα καὶ γρήγορα ἐσυνάχθησαν οἱ ἀναγκαῖοι γιὰ τὰ πλοῖα ναῦτες].

Συνεχίζει δὲ τὴν ἀφήγησι λέγοντας (Ξ στίχ. 252-258):

*«.... ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
ἐπλέομεν Βορέη ἀνέμῳ ἀκραεῖ καλῷ
ῥηιδίως, ὥσεί τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὖν μοι
νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἄσκηθέες καὶ ἄνουσοι
ἡμεθα, τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνήται τ' ἴθυνον.
Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον εὐρρείτην ἰκόμεσθα,
στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας».*

[Ἀπὸ τὴν ἀπεραντὴ Κρήτη ἀρμενίζομε μὲ βορεινὸ ἄνεμο δυνατό καὶ πρῦμο, εὐκόλα, κατὰ τὸ ρεῦμα· οὐδὲν πλοῖο ἔπαθε κάποιο κακό, ἀλλὰ παραμείναμε χωρὶς καμμία βλάβη, γεροί. Αὐτὰ δὲ τόσον ὁ ἄνεμος ὅσον καὶ οἱ κυβερνήτες τὰ κατηύθυνον. Τὴν ἑμπτη μέρα φθάσαμε στὸν Αἴγυπτο ποταμὸ μὲ τ' ἄφθονα νερά· ἐκεῖ στὸν Αἴγυπτο ἄραξα τὰ ἐκατέρωθεν κυρτὰ (εὐέλικτα) καράβια].

4. Τόσο στὴν ἀφήγησι τοῦ Μενελάου ὅσο καὶ στὴν ἀφήγησι τοῦ Ὀδυσσεὺς ἔχουμε τίς ἐνδείξεις τῶν ἀποστάσεων νήσου Φάρου - ποταμοῦ Αἴγυπτου καὶ νήσου Κρήτης - ποταμοῦ Αἴγυπτου. Στὴν ἀφήγησι τοῦ Μενελάου μαθαίνουμε ὅτι ἦταν ἐπικίνδυνες στὴ ναυσίπλοια ἡ ἀπόστασι νήσου Φάρου - Αἴγυπτου ποταμοῦ [*«ἐπ' ἡεροειδέα πόντον Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε»*: στὸν μαῦρο πόντο, γιὰ ν' ἀφίχθῃς στὸν Αἴγυπτο, ἦταν ἓνας μακρὺς δρόμος καὶ δυσχερὴς, δύσκολος].

Καὶ πράγματι ἡ πλεῦσι ἐκ τῆς νήσου Φάρου πρὸς τὸν ποταμὸν Αἴγυπτο πρέπει νὰ ἐγίνετο μετὰ μεγίστης προσοχῆς ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τῶν φερτῶν ὑλῶν τοῦ ἀφθόνως (*εὐρρείτου*) ῥέοντος ποταμοῦ, ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τῶν ἀποθέσεων ποὺ προκαλοῦσαν ἀνωμαλίες στὰ ὕψη τοῦ βυθοῦ, οἱ ὁποῖες (κοιλότητες) συγκρατοῦσαν ὅσα κατέβαζε τὸ ποτάμι, καὶ αὐτὰ ἐσάπιζαν στὸ βάθος τῶν ὑποθαλάσσιων αὐτῶν κοιλοτήτων, μὲ συνέπεια νὰ γίνεται ὁ μὲν πόντος *«ἡεροειδής»* [μαῦρος], ἡ δὲ ὁδὸς πρὸς τὸν Αἴγυπτο ποταμὸ *«δολιχὴ καὶ ἀργαλέη»* [μακρὰ καὶ δυσχερὴς, δύσκολη].

Κατὰ τὴν ἀφήγησι τοῦ Μενελάου ἡ ἀπόστασι αὐτὴ Φάρου-Αἴγυπτου ποταμοῦ ἦταν «ὅσον τε πανημερίη γλαφυρὴ νηὺς/ ἤνυσεν, ἢ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείησιν ὀπισθεν/» [ὅση διατρέχει σὲ μιὰ μέρα (δηλαδή ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου ἕως τὴν δύσι) ἓνα καλοδουλεμένο καράβι, ὅταν τὸ σπρώχῃ δυνατὸς οὐριος ἄνεμος].

Κατὰ τὴν ἀφήγησι τοῦ Ὀδυσσέως ἡ ἀπόστασι Κρήτης-Αἴγυπτου ποταμοῦ ἐκαλύπτετο ἐντὸς πέντε ἡμερῶν: «πεμπαῖοι δ' Αἴγυπτον εὐρρείτην ἰκόμεθα». Ἐπειδὴ ἡ ἀπόστασι Κρήτης-Αἴγυπτου ποταμοῦ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διακοπῇ ἐνδιαμέσως παρὰ μόνο μὲ ἓνα σταθμό, τὴν νῆσο Φάρο, πρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τὸ ταξίδι Κρήτης-Φάρου-Αἴγυπτου ἦταν τεσσάρων μὲν ἡμερονυκτίων μέχρι τῆς νήσου Φάρου, δώδεκα δὲ ἀκόμη ὥρων μέχρι τοῦ Αἴγυπτου ποταμοῦ. Γιὰ τοῦτο τίθεται ἡ λέξι «πεμπαῖος», μὲ τὴν σημασία ὅτι ἡ ἀφίξι ἐγίνε κατὰ τὴν πέμπτη μέρα, χωρὶς νὰ διασαφηνίζεται ἐὰν πρόκειται περὶ 5 πλήρων ἢ 4 1/2 ἡμερονυκτίων. Ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου πρέπει νὰ δεχθούμε, ὅτι ἡ ἀφήγησι τοῦ Μενελάου εἶναι ὀρθή. Θὰ ἐξηγηθοῦν οἱ λόγοι ὑπὸ τοῦ συγγραφέως κ. Κ.Β. Κουτροβέλλη, στὸν ὁποῖον ἐπιστρέφω μετὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν Ὀμηρικῶν στίχων, οἱ ὁποῖοι ἀφοροῦν στὸ κρίσιμο θέμα μας.

5. Γράφει ὁ συγγραφεὺς: «Ἀπὸ τὰ παραπάνω στοιχεῖα προκύπτει, ὅτι τὸ ταξίδι μεταβάσεως ἀπὸ τὴν Κρήτη, καὶ μάλιστα γιὰ τὴν ἐποχὴ στὴν ὁποία ἀναφέρεται ὁ Ὅμηρος, ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Κνωσοῦ (νοτίως τοῦ σημερινοῦ Ἡρακλείου) μέχρι τὴν ἀκτὴ καὶ τὶς ἐκβολές τοῦ Αἴγυπτου (Νείλου) ποταμοῦ διαρκοῦσε τέσσερα ἡμερονύκτια καὶ μία ἡμέρα, ὅταν ὁ δυνατὸς καὶ πρῶτος ἄνεμος τοῦ βοριᾶ φούσκωσε τὰ πανιά τῶν “ταχύπλων” πλοίων. Γιὰ νὰ γνωρίζει ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, τόσο γιὰ τὸ ταξίδι ὅσο καὶ γιὰ τὸν χῶρο τῆς Αἴγυπτου, ἓνας ποιητὴς ἢ καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σημαίνει ὅτι τὸ ταξίδι αὐτὸ ἦταν κάτι τὸ πολὺ συνηθισμένο» [πρβλ. «εἰς ἄλλα δῖαν»: ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διὸς].

Τί σημαίνουν ὅμως ὅλα αὐτὰ στὴν γλῶσσα τῶν ναυτικῶν; Ὁ συγγραφεὺς λαμβάνει στοιχεῖα ἀπὸ τοὺς ναυτικοὺς πίνακες ποὺ ἀφοροῦν στὴν ὠριαία ταχύτητα ὠθήσεως τῶν ἱστιοφόρων βάσει τῆς ταχύτητος (μπωφόρ) τῶν ἀνέμων καὶ τοῦ κυματισμοῦ τῆς θάλασσας. Συντάκτης τῶν πινάκων αὐτῶν εἶναι ὁ Χ. Περγιαννάκης («Ναυτικὴ Μετεωρολογία», ἔκδ. Ἰδρ. Εὐγενίδου, 1974, σ. 162-3). Ἀπὸ τὸν πίνακα ὑπ' ἀριθμὸν 4 πληροφοροῦμεθα:

Ἀριθμὸς Μπωφόρ	Ταχύτης κινήσεως ἀνέμου ἀνὰ ὥρα	Ταχύτης ὠθήσεως ἱστιοφ. ἀνὰ ὥρα	Κυματισμὸς καὶ ἐνέργεια ἱστιοφόρων
3	7-10 μίλια ἢ 12-18 km	3-4 μίλια ἢ 5,5-7,5 km	Ἀποτελεσματικὸς ἄνεμος μὲ κυματισμὸ περίπου ἑνὸς μέτρου
4	11-16 μίλια ἢ 19-29 km	4-5 μίλια ἢ 7,5-9 km	Εἶναι λίαν ἀποτελεσματικὸς καὶ ὁ κυματισμὸς εἶναι ἓνα μέτρο
5	17-21 μιλ. 30-39 km	6-7 μίλια ἢ 11-13 km	Ὅμοίως, μὲ ὕψος κύματος περίπου 2 μέτρων

Ἀριθμὸς Μπωφόρ	Ταχύτης κινήσεως ἀνέμου ἀνὰ ὥρα	Ταχύτης ὠθήσεως ἱστιοφ. ἀνὰ ὥρα	Κυματισμὸς καὶ ἐνέργεια ἱστιοφόρων
6	22-27 μίλ. ἢ 32-49 km	Ἄνω τῶν 8 μίλ. ἢ 15 km	Ἀπαιτεῖται μεγάλη πεῖρα καὶ προσοχή, ἀλλιῶς τὰ ἱστιοφόρα πρέπει νὰ δέσουν λιμάνι

Πρέπει νὰ τονισθῇ ἐδῶ, ὅτι ἡ νῆσος Φάρος ἔχει συνεπεία τῶν προσχώσεων ἐνωθῇ μὲ τὴν ξηρὰ καὶ σήμερα ἀποτελεῖ μέρος τῆς πόλεως τῆς Ἀλεξανδρείας. Ἄρα θὰ μπορούσαμε, μὲ ὑπολογισμό προερχόμενο ἀπὸ τὸν «Παγκόσμιον Χάρτην» κλίμακος 1:5.000.000 (σειρᾶς 1.106 φύλλων 1, Ἀγγλίας) νὰ ἀνεύρωμε τὴν ἀπόστασι Κνωσοῦ-Ἀλεξανδρείας. Ἡ ἀπόστασι αὐτὴ εἶναι 685.000 μ., ὁπότε αὐτὴ διενύθη σὲ 4 ἡμερονύκτια × 24 ὥρες = 96 ὥρες ἄρα $685.000 : 96 \text{ ὥρες} = 7.135 \text{ μ./ῶραν}$ ἢ περίπου 5 μίλια τὴν ὥρα — κάτι πολὺ λογικὸ ὡς μέση ταχύτης τῶν πλοίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐὰν τώρα ἐκ τῆς νήσου Φάρου (Ἀλεξανδρείας) θεωρήσουμε ὅτι ἡ ἀναχώρησι ξεκινοῦσε ἀπὸ τὴν «*ἡριγένειαν καὶ ῥοδοδάκτυλον Ἥω*» καὶ ἡ ἀφιξι ἐγένετο κατὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου, μὲ ἀποδοχὴ ὅτι «*πανημερίη*» σημαίνει ἓνα δωδεκάωρο, τότε ἡ ἀπόστασι προκύπτει ἀπὸ τὴν μέση ταχύτητα τῶν 7.135 μ./ῶραν × ὥρες = 85.625 μ. Δηλαδή ἐκ τῆς νήσου Φάρου (Ἀλεξανδρείας) πλέοντας πρὸς τὴν ἐκβολὴν τοῦ Αἰγυπτίου ποταμοῦ διανύετο μία ἀπόστασι 85,5 χιλιομέτρων τουλάχιστον. Τί σημαίνει ὅμως αὐτό; Ἡ ἀπάντησι εἶναι ἡ ἀκόλουθη, ὅπως τὴν ἐξηγεῖ ὁ συγγραφεὺς:

«Ὁ ὑπολογισμὸς θὰ βασισθεῖ στὰ σημερινὰ γεωγραφικὰ καὶ τοπογραφικὰ στοιχεῖα τῆς κάτω Αἰγύπτου. Τὸ ἐμβαδὸν τῆς ἐπιφανείας τῆς κάτω Αἰγύπτου μετρούμενο σ' ἓνα χάρτη κλίμακος 1:1.000.000 (σειρᾶς 1301 φύλλο NH-36 τῶν ΗΠΑ) εἶναι: $E_1 = 22.336.260.000 \text{ τ.μ.}$ ἢ $22,4 \times 10^9 \text{ τ.μ.}$ Ἡ καθ' ὕψος μεταβολὴ τοῦ χώρου δὲν εἶναι ὁμοιόμορφος, διότι στὸ δυτικὸ μέρος παρουσιάζεται μιὰ καθ' ὕψος μεταβολὴ ἀπὸ 0 μ. μέχρι 40 μ., στὸ κέντρο ἀπὸ 0 μ. μέχρι 12 μ. (ἡ ὄχθη τοῦ Νείλου στὸ Κάιρο) καὶ στὸ ἀνατολικὸ τμήμα μιὰ μεταβολὴ ἀπὸ 0 μ. μέχρι 50 μ., ὅπως δείχνουν οἱ κατατομὲς τοῦ σχήματος 25, οἱ ὁποῖες ἀντιστοιχοῦν στὶς εὐθεῖες AB, ΓΔ καὶ EZ τῶν σχημάτων 23 καὶ 24. Παράλληλα τὸ βάθος τῆς θάλασσας ποὺ ἔχει προσχωθεῖ στὴν κατακόρυφο τῆς σημερινῆς ἀκτῆς στὸ ἴδιο σχῆμα καὶ στὶς ἴδιες κατατομὲς εἶναι 19 μ., 19 μ. καὶ 8 μ. Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ βγαίνει ὅτι:

Τὸ μέσον ὕψος $U_1 \mu = 17,00 \mu.$

Τὸ μέσον βάθος $B_1 \mu = 7,65 \mu.$

ὁπότε τὸ ἄθροισμα αὐτῶν εἶναι = 24,65 μ.

» Ἐνα ἄλλο στοιχεῖο —συνεχίζει ὁ συγγραφεὺς— εἶναι ἡ ἐτησίᾳ παραγωγὴ τῶν φερτῶν στερεῶν ὑλικῶν ποὺ σύμφωνα μὲ τὰ στοιχεῖα τοῦ Δρος Πρ. Ἀργυροπούλου («Γενικὴ διερεύνησι τοῦ προβλήματος τῆς διαβρώσεως τῶν ἐδαφῶν καὶ τῆς μεταφορᾶς τῶν φερτῶν ὑλῶν», «Τεχνικὰ Χρονικά», 407-8 σ. 4) εἶναι $\Phi_{\text{ευ}} = 95.000.000 \text{ κυβικὰ μέτρα ἐτησίως}$, ὁπότε ἐκ τοῦ τύπου (49) ἔχουμε:

$$O_1 = 22,4 \times 10^9 \text{ τ.μ.} \times 24,65 = 552,160 \times 10^9 \text{ κ.μ.}$$

$$\text{και } \epsilon\kappa \text{ το\upsilon τύπου (6), } \chi\delta = \frac{O_1}{\Phi_{\text{ευ}}} \text{ } \epsilon\chi\omicron\mu\epsilon \text{ } 552,160 \times 10^9 \text{ κ.μ.} : 95 \times 10^9 \text{ κ.μ.} = 5,812 \text{ } \epsilon\tau\eta.$$

Ἐὰν ἐξ αὐτῶν ἀφαιρέσουμε τὰ 1986 μ.Χ. (ἔτος κατὰ τὸ ὁποῖο ἔγιναν οἱ ὑπολογισμοί), ἔχομε 3826 χρόνια πρὸ Χριστοῦ.

Ἄρα ἡ ἐπίχωσι —θὰ συμπληρώσω ἐγὼ— τοῦ τότε «*ἡεροιδοῦς πόντου*», ὥστε νὰ μεταβληθῇ στὴν σημερινή του μορφή μὲ τὴν ἐνσωμάτωσι στὴν κάτω Αἴγυπτο τῆς νήσου Φάρου, ξεκίνησε τὸ 3.826 π.Χ.

6. Πρῶτο ἐπομένως συμπέρασμα εἶναι, ὅτι τότε ποὺ ὁ Μενέλαος καὶ ἀμέσως μετὰ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπισκέπτονται τὸν Αἴγυπτο ποταμό, οἱ ἐκβολές του εὐρίσκονται 85,5 χιλ. μακριὰ (νότια) ἀπὸ τὴν σημερινή θέσι τῆς πόλεως τῆς Ἀλεξανδρείας ἢ τῆς νήσου Φάρου. «*Μέχρι τότε, —συνεχίζει ὁ συγγραφεὺς Κ.Β. Κουτροβέλης— ἡ θάλασσα τῆς Μεσογείου ἔφθανε ἢ καὶ ὑπερέβαινε τὴν θέση τῆς σημερινῆς πρωτεύουσας τῆς Αἰγύπτου, τοῦ Καΐρου, καὶ τὴν θέση ποὺ βρίσκεται ἀκόμη καὶ σήμερα ἡ μεγάλη πυραμίδα τοῦ Χέοπα*».

Δὲν θὰ προχωρήσω στοὺς ἄλλους ὑπολογισμοὺς τοῦ ἐξαίρετου ἐρευνητοῦ ἐπιδιώκοντος νὰ καθορίσῃ ἐπακριβῶς τὴν προσχωματικὴ ἔκτασι, ὥστε νὰ φθάσουμε στὴν σημερινή τοπογραφικὴ μορφολογία τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου. Διότι ἐπιθυμῶ νὰ σταθῶ μόνο σ' αὐτὰ ποὺ παρεδόθησαν ὡς πληροφορίες παρὰ τοῦ Ὀμήρου καὶ παρ' οὐδενὸς ἄλλου. Καὶ γιὰ ἐμένα ἡ Ὀμηρικὴ αὐτὴ πληροφορία ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἱστορία τῶν Τρωικῶν πρέπει νὰ μετακινηθῇ περίπου στὸ 3900 π.Χ., ὁπότε πρέπει νὰ ἀναθεωρηθοῦν ὅλες οἱ χρονολογήσεις τῶν γεγονότων τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας, ποὺ οἱ αὐθαιρετοῦντες πλαστογράφοι τῆς ἱστορίας τῶν κατοίκων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου συρρίκνωσαν στὰ 1500 (!) ἔτη, ἐπὶ τῷ σκοπῷ (α) νὰ ἀνατρέψουν διὰ τῆς συρρικνώσεως τὸν πραγματικὸν χρόνον ἐμφανίσεως τῶν πολιτισμῶν, (β) νὰ ὑποβιάσουν τὴν προέχουσα θέσι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, ἢ ὁποία δὲν ἐφευρέθη βεβαίως ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου, ὅπως ὠρισμένοι ἠλιθίως ὑπεστήριξαν, ἀλλὰ προϋπήρχεν αὐτοῦ, καὶ μάλιστα ἐπὶ πολλὰς χιλιετίες, γιὰ νὰ ἔχῃ ἀποκτήσῃ αὐτὴν τὴν μοναδικὴ μέχρι σήμερα ἀνάπτυξι λέξεων καὶ ἐννοιῶν, (γ) νὰ συνεχίσουν τὴν ἀθλιότητα τῆς ἀναιτιώδους σχέσεως «σημαίνοντος καὶ σημαίνονου» (λέξεως καὶ πράγματος) καὶ ἐμφανισθοῦν στὴν ἱστορικὴ σκηνὴ οἱ ἀνύπαρκτοι λαοὶ τῶν Ἰνδοευρωπαίων, Σουμερίων κ.ἄ. ὡς δῆθεν προηγηθέντες σὲ πολιτισμὸ τῶν κατοίκων τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου· καὶ τέλος (δ) νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν σχέσι γλώσσας-γραφῆς, ὥστε νὰ φθάσουν στὰ τραγελαφικὰ των συμπεράσματα περὶ Φοινίκων-Οὐγκαριτῶν-Μωϋσέως καὶ ἄλλων, ποὺ θὰ ἐπιχειροῦν διαρκῶς νὰ μᾶς παραθέτουν αὐθαιρετοῦντες.

7. Ὁ «Δαυλὸς» βεβαίως τοὺς ἐτοιμάζει ἐκπλήξεις· καὶ ὅση βιβλιοδιάρροια κι ἂν ἔχῃ διατεθῇ πρὸς εὐδῶσι τῶν σκοπῶν τῶν πλαστογράφων τῆς ἱστορίας τῶν πολιτισμῶν, δὲν θὰ τοὺς διασώσῃ. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὅμως θὰ ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ τὸν ἐπίτιμο πρόεδρο τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους καὶ νῦν πρόεδρο τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Φιλολόγων κ. Παν. Κ. Γεωργοῦντζο (ὁ ὁποῖος ἀπέστειλε στὸν «Δαυλό», τ. 107, ἐπιστολὴ διαμαρτυρίας γιὰ τὴν μὴ ἀντιμετώπισι ὑπὸ τῶν «ειδικῶν» τῶν πορισμάτων τῆς ἔρευνας τοῦ κ. Πῶλ Φῶρ γιὰ

τις ελληνικές επιγραφές της 'Ιθάκης): 'Από την εμφάνισι τοῦ βιβλίου (άνατυπο) τοῦ κ. Κ.Β. Κουτρουβέλη ἔχουν παρέλθει τέσσερα συναπτά ἔτη· μήπως γνωρίζη, ἐὰν ὑπῆρξε «κάποια ἀντίδρασις τῶν εἰδικῶν καθηγητῶν μας»; Θὰ ἐπαναλάβω δὲ καὶ ἐγώ, σεβαστέ μου κ. Γεωργοῦντζο: «καὶ ὅμως διὰ τὴν ἰδικήν μας ἱστορίαν (ἡ μελέτη αὐτὴ τοῦ κ. Κουτρουβέλη) εἶναι συγκλονιστικὴ». Δὲν ἀναμένω βεβαίως νὰ συγκινηθοῦν οἱ «πνευματικοὶ ταγοί», ὥστε νὰ βρεθῇ ἐπὶ τέλους ἡ διέξοδος καὶ στὸ θέμα τῆς παιδείας. Διότι, πῶς νὰ τὸ κάνουμε, ὅταν ὁ σκοταδισμὸς ἀποτελῇ παιδευτικὸ μέσο, τότε τί μπορούμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τοὺς νέους ἄλλο ἐκτὸς τῶν... καταλήψεων;

Κλείνοντας θὰ ἤθελα νὰ ἐρωτήσω τοὺς «εἰδικοὺς καθηγητάς μας», μήπως γνωρίζουν, γιατί ὁ "Ὀμηρος ἀγνοεῖ τὸ ὄνομα «Σμύρνη» ἢ τὸ ὄνομα «Θεσσαλία»; Ἔτσι, γιὰ νὰ καταγράψουμε τὴ σιωπὴ τους!

ΝΟΤΑ ΚΥΜΟΘΟΗ

Ἑρρῖκος Σλήμαν

Σὲ βλέπω καθημερινὰ στὸ Μουσολεῖο σου ὀρθό,
ν' ἀτενίζεις τὴν Ἀκρόπολη τῶν Ἀθηνῶν
καὶ τὸ Μνημεῖο τοῦ Φιλοπάππου.
Δὲν σὲ τρομάζει ὁ ἀγέρας τῆς φθορᾶς.
Κατηγορίζεις στὸ ναό σου καὶ στοχάζεσαι τὴν Τροία
μπροστὰ στίς πόρτες ἀπ' τὸ Ἰλίου Μέλαθρο,
κυττάζοντας τοὺς διαβάτες πὺ φεύγουν βιαστικοί.

Μετά, περνώντας τὸ μπράτσο σου στοργικὰ
στὶς πλάτες τοῦ Ἀγαμέμνονα
καὶ πλέκοντας τ' ἄλλο χέρι σου στὰ δάχτυλα τῆς Σοφίας,
περίπατο πηγαίνετε στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας.

Δὲν σᾶς γνωρίζουν οἱ περαστικοί,
κι ἐσεῖς τοὺς προσπερνᾶτε.
Τότε σκύβουνε χαμηλὰ τ' ἀρχοντικὰ τοῦ Τσίλλερ
κι ἔρχονται κι αὐτὰ τοῦ Δαῖρπφελδ
νὰ σᾶς καλωσορίσουν.

Ἐκεῖ στέκονται οἱ μνῆμες καὶ θαυμάζουν
τὴν ὁμορφιά, πὺ οἱ νιότεροι ἀναστηλώνουν.
Αἰωνία ἡ μνήμη σου, Ἑρρῖκο Σλήμαν.
Ἡ Ἑλλάδα σὲ τιμᾷ καὶ σὲ θυμᾶται.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΜΑΞΙΜΟΥ Τὸ ξερονήσι ἢ Πάτμος

Χρόνια δύσκολα αὐτὰ ἐδῶ γιὰ τὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία. Οἱ Σελτζουκίδες Τούρκοι, πὺ ἐμφανίσθηκαν στὰ χρόνια τοῦ Κωνσταντίνου Θ' τοῦ Μονομάχου, 1042-1055, ὅλο καὶ προχωροῦσαν στὴ Μικρὰ Ἀσία.

Λαὸς ποιμενικός, οὔτε δρόμοι πιά οὔτε ὑδραγωγεῖα, καταστροφή. Ἡ γῆ, ἢ προσοδοφόρα, ἢ εὐλογημένη μικρασιατικὴ γῆ, νεκρή, ὅσο αὐτοὶ προχωροῦσαν. Καὶ ὁλοένα ἔχανε ἡ Αὐτοκρατορία. Τὸν σιτοβολῶνα τῆς ἔχανε. Τοὺς μαστοὺς τῆς. Τὶς χῶρες ὅπου γεροὺς μαχητές, ρωμαλέους στρατολογοῦσε. Καὶ ἀναγκαζόταν ὅλο καὶ περισσότερο νὰ καταφεύγει στοὺς μισθοφόρους: Τούρκους, Ἀλβανούς, Ρώσους, Βουλγάρους, Γερμανούς, Φράγκους.

Στὰ τέλη τοῦ ἐνδεκάτου αἰῶνα, χρόνια τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, εἶχαν καταλάβει οἱ Σελτζουκίδες ὅλη τὴ δυτικὴ ἔκταση τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Χώματα πανάρχαια ἑλληνικὰ αὐτὰ ἐδῶ!

Καὶ χάνονταν!

Οἱ Σελτζουκίδες ἔφθασαν στὸ ὄρος Λάτμος. Ὑψηλότατο καὶ ἀπόκρημνο. Φαράγγια, γκρεμοί, σπήλαια. Σ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ εἶχε πάρει τὸν παροιμιώδη ὕπνο τοῦ Ὁ Ἐνδυμίων. Γιὸς τοῦ Δία αὐτός!

Μὰ στὸ ὄρος Λάτμος μονὲς ὀνομαστὲς ἤκμαζαν τώρα, φροντιστήρια θεολογικά, ἡσυχαστήρια. Ἐκεῖ ἐμόναζε ὁ ὅσιος Χριστόδουλος. Καὶ ἀλαφιασμένοι ἔφευγαν οἱ μοναχοί, καὶ ὁ καθένας κάτι νὰ σώσει ἀπὸ τὰ τόσα κειμήλια — δισκοπότηρα, μίτρες, εὐαγγέλια, ψαλτήρια — καὶ ἄλλοι μοναχοὶ αἰχμαλωτίσθηκαν, καὶ ἄλλοι χάθηκαν, καὶ ἔφθασαν, ὅσοι ἔφθασαν, στὴν παραλία, καὶ ἓνα πλεούμενο τοὺς ἔφερε στὴν κοντινὴ ξηρά. Στὸ νησί Κῶ. Τὸ κυριό-

τερο κειμήλιο τὸ εἶχαν σώσει. Τὴν κάρα τοῦ ἁγίου Θωμᾶ, μὲ τὸ σκευοφυλάκιό τῆς.

Στὸ νησί Κῶ ἄρχισε ὁ ὅσιος νὰ δρᾷ. Μὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ βρεθεῖ στὴν Πάτμο.

Ξερωνήσι ἢ Πάτμος. Ἄγονο. Ἄνυδρο. Ἀκατοίκητο.

Μὰ ὄχι ἄγνωστο. Στὰ χρόνια μάλιστα τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορα Δομιτιανοῦ, 81-96 μ.Χ., ἔμενε ἐξόριστος ὁ μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Ἐκεῖ ἔγραψε τὴν Ἀποκάλυψη. Καὶ ὅπως ὁ ἴδιος ἀναφέρει,

«... ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου ὡς σάλπιγγος λεγούσης, ὁ βλέπεις, γράψον εἰς βιβλίον».

Ἀκριβῶς λοιπόν, ἐπειδὴ τὸ νησί καὶ ξεχασμένο ἦταν πιά καὶ σχεδὸν ἀκατοίκητο, ἐδῶ εἶναι πὺ θὰ μπορούσαν ἀπερίσπαστοι νὰ ἐγκατασταθοῦν οἱ περὶ τὸν ὅσιο Χριστόδουλο καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁλόψυχα νὰ ἀφοσιωθοῦν στὰ θεῖα. Καὶ ζήτησε ὁ ὅσιος Χριστόδουλος ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα Ἀλέξιο Κομνηνόν, νὰ τοῦ τὸ παραχωρήσει.

Μὲ χρυσόβουλλο πὺ ἐξεδόθη τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1088 ἔγινε ἡ παραχώρηση, «ὡς δῶρον ἀναφαίρετον καὶ ἐκκοπῆναι τῇ Πάτμῳ δημόσια τέλη, ὅσα καὶ οἷά εἰσιν».

Μὰ ξεσηκώθηκαν τότε στὴν Αὐτοκρατορία κατὰ τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ οἱ ἀντιφρονούντες.

Πῶς χαρίζει φόρους, ἀφοῦ τόση ἀνάγκη εἶχε ἀπὸ χρήματα ἢ χώρα;

Κατήφορος στὴν οἰκονομία τῆς Αὐτοκρατορίας. Οἱ πόλεμοι εἶχαν ἀλλάξει τοὺς ἐμπορικοὺς δρόμους. Ἐτσι, οἱ εἰσπράξεις ἀπὸ δασμοὺς γιὰ εἰσαγόμενα καὶ ἐξαγόμενα ἐμπορεύματα εἶχαν κατὰ πολὺ ἐλαττωθεῖ, δὲν ἦταν πιά ἡ

Αυτοκρατορία τὸ ἐμπορικὸ κέντρο τοῦ κόσμου, ἂν καὶ λαμπρὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ φαντάζει ἢ ἐπιφάνεια.

Ὁ Ἀλέξιος ὥστόσο ἀπήλλαξε καὶ μοναστήρια τοῦ Ἀθω ἀπὸ τοὺς φόρους.

Στὴν Πάτμο, σὲ ὑψηλότατο λόφο, ὅπου δύσκολα θὰ ἔφθανε κανεὶς — δύσβατα μονοπάτια, γκρεμοί, χαράδρες, κουφάλες — ἐκεῖ ἵδρυσε ὁ ὅσιος Χριστόδουλος τὴ μονὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἐκεῖ θὰ ἔμενε μὲ τοὺς μοναχοὺς του, ἀπερίσπαστοι στὸν μοναχικὸ τοῦ βίου. Φρόντισε γιὰ κελλιὰ, γιὰ δεξαμενὴ νὰ δέχεται τὰ νερά τῆς βροχῆς, φρόντισε γιὰ τὸ κάθε τι.

Καὶ ἐγκαταστάθηκαν. Ἰδρυσε καὶ ἐδῶ σπουδαῖα μοναχικὰ φροντιστήρια.

«... καὶ ἀπηγόρευσε ὁ Ἀλέξιος τὴν ἐγκατάστασιν γυναικῶν ἐκεῖ, ὅπως καὶ τὴν στάθμευσιν στρατιωτῶν μισθοφόρων», πληροφορεῖ ὁ καθηγητὴς Κ. Ἀμαντος.

Κατὰ τὸν Στῆβεν Ράνσιμαν:

«... ὁ ἅγιος δὲν μποροῦσε νὰ πείσει τοὺς μοναχοὺς του νὰ ζήσουν ἡσυχά, μόνον τοὺς στὴν Πάτμο, καὶ χρειάσθηκε νὰ τὸν συμβουλέψει ὁ Ἀλέξιος Ἀ΄ νὰ ἐπιτρέψει σὲ λίγες οἰκογένειες λαϊκῶν νὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ, γιὰ νὰ μετριασθεῖ ἡ τραχύτητα τῆς ζωῆς».

Καὶ ἀκόμα ὁ Ράνσιμαν: «Τὰ βιβλία τῆς μονῆς ἦταν κυρίως θεολογικά. Ἀπὸ τὰ τριακόσια τριάντα, τὰ ἑκατὸν εἰκοσιεννέα ἦταν λειτουργικά καὶ μόνο δεκαπέντε λαϊκά».

Ἡρεμα δὲν ἔληξε ὁ βίος τοῦ ὁσίου. Ἐπιδρομὴ Ἀράβων στὴν Πάτμο. Καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ ἐγκαταλείψει καὶ πάλι ὅ,τι ἀγαποῦσε, ὅ,τι εἶχε ἰδρύσει καὶ νὰ προσφύγει στὴν Εὐβοία. Ἐκεῖ τὸν βρῆκε ὁ θάνατος. 1101 μ.Χ.

Στὴν Πάτμο, χρόνια πολὺ δύσκολα, ἐξακολουθοῦσαν μοναχοὶ καὶ μαθητὲς νὰ μοχθοῦν, νὰ προσπαθοῦν νὰ συνε-

χισθεῖ τὸ ἔργο τοῦ ὁσίου, κατὰ τὸ δυνατό.

Κατὰ τὴν Δ΄ Σταυροφορία, ὅταν οἱ Ἑνετοὶ καὶ λοιποὶ Δυτικοὶ κατέλαβαν καὶ κατακρεοῦργησαν τὴν Αυτοκρατορία, δὲν κατάστρεψαν τὰ ἱερὰ τῆς Πάτμου. Δὲν ἔδειξαν καὶ ἐδῶ τὴ θηρωδία τους.

Στὰ μετέπειτα χρόνια, ὅταν οἱ Τοῦρκοι κατέλαβαν τὴν Κωνσταντινούπολη, δὲν ἦταν λίγοι αὐτοὶ ποὺ ἔσπευσαν στὴ μονὴ τῆς Πάτμου νὰ σωθοῦν. Ἀγνοοῦν ὅμως τὸ νησί, δύσκολη, δυσκολότατη ἡ διατροφή τὸσων προσφύγων. Καὶ στράφηκαν πρὸς τὴ θάλασσα. Στὴ ναυτιλία. Τὸ ἐμπόριο. Ἔτσι ἦρθε στὸ νησί εὐμάρεια, ἦρθε καὶ κάποιος πλοῦτος. Καὶ δὲν ἔπαυσαν ἐπὶ χρόνια νὰ ἔρχονται ἄνθρωποι κυνηγούμενοι, προχωροῦσαν οἱ Τοῦρκοι, στὴν Κρήτη ἐπανάσταση. 1669 μ.Χ.

Ἡ Πάτμος τώρα, μὲ τὸν πλοῦτο της, ἔγινε στόχος γιὰ τοὺς πειρατές. Χρόνια τῆς πειρατείας. Μουσουλμᾶνοι οἱ περισσότεροι, ἀλλὰ καὶ Χριστιανοί, ὀρθόδοξοι καὶ μὴ ὀρθόδοξοι. Καὶ ἂν ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὰ χρόνια τοῦ Μοροζίνη, θὰ δοῦμε τοὺς πολεμιστὲς του ἀντάμα μὲ ἄλλους, πειρατές, νὰ λεηλατοῦν τὸ νησί.

Βέβαια τὸ Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινούπολης δὲν ἐγκατέλειψε τὴν Πάτμο. Ἀλλὰ ἡ ἀρωγὴ ἐφικτὴ δὲν ἦταν πάντα.

Ταλαιπωρημένοι, συχνὰ ἀφημένοι στὴν τύχη τοὺς οἱ ὅσοι καὶ ὅποιοι κατοικοῦσαν στὴν Πάτμο. Ἔτσι ἀναγκάζονταν νὰ ζητοῦν βοήθεια ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε πάπα. «Καὶ οἱ πάπαι ἤρχισαν νὰ δεικνύουν μέγιστον ἐνδιαφέρον». Ἀδραξε τὴν εὐκαιρία ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία. Ἀφεση ἁμαρτιῶν ὑποσχόταν στοὺς Δυτικοὺς πειρατές, ἂν δὲν ἐνοχλοῦσαν τὴν Πάτμο. Νὰ ἕνας εὐσχημος τρόπος νὰ εἰσχωρήσει στὰ τοῦ

νησιού, ακολουθώντας τους σκοπούς της.

Στά χρόνια της 'Ελληνικής 'Επανάστασης τὸ νησί ἐξαγόραζε μιὰν ἀμφίβολη ἡσυχία, λύτρα πλήρωνε στοὺς Τούρκους.

Καὶ ἄς φθάσουμε στὰ χρόνια τὰ σύγχρονα.

Ἡ Πάτμος δὲν εἶναι σήμερα ἀκατοίκητη. Οὔτε τόσο ἄνυδρη. Οὔτε τόσο ἄγονη. Χαρούμενες, καταπράσινες μεριές ξεπετάγονται ἀνάμεσα στοὺς ξερόβραχους. Ὡστόσο ἔχει ἀρκετὰ διατηρήσει τὸ νησί τὴν ἀρχικὴ του ὁμορφιά, τὴν τόσο ἐξωτικὴ. Δὲν ἔχει συγχρονισθεῖ ἡ ὄψη του.

Οἱ λιγοστοὶ κάτοικοι καλλιεργοῦν τὰ ἀναγκαιοῦντα, δημητριακὰ, τὸ ἀμπελάκι, τὸ κρασάκι τους, τὰ λαχανικά τους. Οἱ γυναῖκες ἐπιδέξια πλέκουν, κεντοῦν, κεντῆστρες θαυμαστές.

Ψάρια-ψαράκια στὴ θάλασσα, ὀλόγυρα στὸ νησί, θέαμα ξεχασμένο γιὰ πολλὰ ἀπὸ τὶς παραλίες μας.

Στὴν Πάτμο σώζεται ἡ σπηλιά, ὅ-

που ἔμενε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος.

Σώζεται ἡ μονὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ποὺ τὴν ἱδρυσε ὁ ὅσιος Χριστόδουλος.

Σώζεται τὸ χρυσόβουλλο τοῦ Ἀλεξίου Κομνηνοῦ, στὴ Βιβλιοθήκη τῆς μονῆς φυλάγεται, κεμήλιο ἐθνικό.

Καὶ ἰδιαίτερα λατρεύεται ὁ ὅσιος Χριστόδουλος.

Οἱ πιστοὶ βεβαιώνουν, ὅτι καὶ τὴ φωνὴ τοῦ ἁγίου θὰ μπορούσες νὰ ἀκούσεις.

Ἀκούγεται.

Ἔρχεται ἡ φωνὴ ἀπὸ κάποια σκισμάδα βράχου. Καὶ φθάνει ἡ σκισμάδα αὐτὴ μέχρι τὴν ἀκατάπαυστα παφλάζουσα θάλασσα.

Ἀκούγεται ἡ φωνή.

Θὰ τὴν ἀκούσεις.

Μὰ πρέπει ὀλόψυχα νὰ τὸ θελήσεις.

Νὰ τὸ πιστεύεις, ὅτι θὰ τὴν ἀκούσεις.

ΙΩΣΗΦ ΑΡΓΥΡΙΟΥ

Μάρις

Μ-ήτηρ καὶ Μ-άρις καὶ Μ-αῖα...

μία μουσικὴ τῶν λέξεων ἀρχαία.

Χορδὴ ἑλληνικὴ στὰ βάθη τῆς ψυχῆς.

χορδὴ τοῦ ἔρωτα, χορδὴ τῆς ζωῆς.

Ἔπαιζες, Μάρις, θάλασσα ἀρχέγονη,

μὲ τοὺς βράχους καὶ τὸ φῶς

ύαλουργώντας παράξενα λεπτὰ στολίδια

στὰ μάτια τῶν πρώτων Ἑλλήνων

καὶ θρέφοντας στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά τους

καὶ στὴν πολὺκόλλη ἐκείνη φαντασία τους

σοδεῖα πλούσια ἡρώων καὶ θεῶν, νηρηϊδων καὶ δαιμόνων.

ΑΚΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ

Ἡ λαϊλαψὺ πού πλησιάζει

1. Ἡ λαϊλαψὺ τῶν λαῶν πλησιάζει. Αὐτὴ εἶναι ἡ τωρινὴ διαπίστωσι ὅσων μποροῦν νὰ μελετοῦν τὰ ἱστορικὰ συμβάντα χωρὶς τὶς παραμορφώσεις τῶν δογματικῶν ἐξουσιαστῶν καὶ τῶν παρατρεχάμενών τους. Ἡ πρόβλεψι δὲν εἶναι ἐπιφοίτησι «ἀγίου» πνεύματος· εἶναι καὶ θὰ μείνῃ ὡς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς γνώσεως τῶν περασμένων καὶ τῶν παρόντων. Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ὀρθῆς ἀναλύσεως. Οἱ ἐπὶ δύο χιλιετίες τουλάχιστον ὀργιάσαντες ἐξουσιαστὲς εἰς βάρος τοῦ Οἰκουμενικοῦ λόγου, τοῦ Οἰκουμενικοῦ συμφέροντος (εὐρυνόμης-δίκης), οἱ ἀναβιβάσαντες τοὺς δογματικοὺς τοὺς Θεοὺς στὰ βάθρα τῆς Αἰδοῦς καὶ τῆς Νεμέσεως, οἱ πλαστογράφοι τῆς ἱστορίας τῶν λαῶν καὶ τῶν πολιτισμῶν, οἱ κήρυκες τῆς ἀναιτιώδους σχέσεως (γὰρ τὸν σχηματισμὸ τοῦ κατ' ἐξοχὴν λογικοῦ ὀργάνου, τῆς ὁμιλίας), δηλ. τῶν λέξεων μὲ τὰ πράγματα καὶ τοῦ λόγου, τῶν ἐννοιῶν μὲ τὸ ἀλφάβητο καὶ ἐπομένως τοῦ ἐξελιγμένου λόγου μὲ τὸ ὕψος τῶν πολιτισμῶν, οἱ αὐτοανακηρυχθέντες «προστάτες» (μὲ τὴν ἐννοία τῶν νονῶν τῆς μαφίας) τῶν λαῶν, κήρυκες ὅλων τῶν δογμάτων, βλέπουν νὰ πλησιάζῃ ἡ ὥρα τῆς συντριβῆς των· καὶ ὁ κίνδυνος ἐκ τῶν σφαδαζόντων ἐκτρωμάτων εἶναι μέγας...

2. Ἡ ἀρχὴ τῆς συντριβῆς ἤδη παρουσιάζεται μὲ τὶς ἐπιδρομὰς τῶν πεινασμένων λαῶν, οἱ ὅποιοι περνοῦν τὰ σύνορα ἐπαιτοῦντες ἢ λεηλατοῦντες στὸ πέρασμά τους ὅ,τι βροῦν. Αὐτὰ βεβαίως τὰ περάσματα δὲν θὰ συντελεσθοῦν χωρὶς συγκρούσεις, καὶ μάλιστα αἱματηρές, καὶ γι' αὐτὸ οἱ «λαοὶ τῆς ὑπερκατανάλωσης» πρέπει ἔγκαιρα νὰ σκεφθοῦν τὸ πρέπον, πού δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ ἡ δωρεὰν βοήθεια καὶ τὸ ἄδειασμα τῶν ἀποθηκῶν ὅπως καὶ ἡ κατάργησι τῆς «πολιτικῆς» τῆς καταστροφῆς τῶν τροφίμων χάριν τῶν τιμῶν καὶ τῶν τόσων ἄλλων ἐπινοήσεων τῶν ἐξουσιαστῶν δυτικοῦ τύπου, ἐλαστικωτέρων, ὅπως οἱ ὄφεις ἔναντι τῶν κροκοδείλων, τοῦ ἀνατολικοῦ τύπου, πού ἐσάπισαν μέσα στὸ τέλμα τῆς καταργήσεως τοῦ νοήμονος καὶ ἐλευθέρου ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀντικαταστάσεώς του διὰ τῶν κομματικῶν τους ρομπότ.

3. Εὐρισκόμεθα σ' ἓναν γεωγραφικὸ χῶρο, πού ἀνεδύθη πρῶτος ἐκ τῆς πανθάλασσης, ἡ ὁποία ἐκάλυπτε ὅλη τὴν γῆ πρὸ 145.000.000 ἐτῶν. Αὐτὴ ἡ μοναδικότητα παρέμεινε ἐπὶ 110.000.000 ἔτη, καὶ τότε μόνο ἀναδύθηκαν ἐκ τῶν ὑδάτων τὰ Πυρηναῖα, οἱ Ἄλπεις καὶ τὰ Ἱμαλαία. Σ' αὐτὸν τὸν πρῶτο σ' ὅλη τὴ γῆ χῶρο τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Πελαγονικῆς ὁροσειρᾶς γεννήθηκε ὁ Ἑλληνικὸς λόγος. Αὐτὸς ὁ Ὀλύμπιος λόγος-φῶς συνέλαβε πρῶτος τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπηρετήσῃ ὅλα τὰ πλάσματα τῆς δημιουργίας· καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς αἰτιώδους σχέσεως, δηλαδὴ τῆς ὑποχρέωσεως νὰ γίνῃ ὁ ἄξων πέριξ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκινοῦντο οἱ λαοὶ ὅπως πέριξ τοῦ ἡλίου ἐκινοῦντο οἱ πλανῆτες, ἐκήρυξε πρῶτος τὴν Εὐρυνόμη, τὴν «Οἰκουμένην Δίκην». Σήμερα βλέπουμε πλέον, καὶ οἱ πλέον ἀδαεῖς, ὅτι κανένα ἀπὸ τὰ δόγματα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ προσφέρῃ λύσεις. Τὰ πάντα ἔχουν ξεπερασθῇ. Ἡ μόνη προσωρινὴ διέξοδος εἶναι νὰ συνεννοηθοῦν καὶ νὰ προβοῦν σὲ παραχωρήσεις. Αὐτὸ κάνουν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξακολουθήσουν οἱ λύκοι νὰ φυλάνῃ τὰ πρόβατα. Καὶ ἐδῶ, στὸ σημεῖο αὐτό, στέκει ἐν ἀναμονῇ ὁ Ἑλληνικὸς ἢ καλύτερος ὁ «Διὸς Λόγος» καὶ ἡ «Διὸς Πολιτικὴ» καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι κάτι «οὐτοπιστικό», ἀλλὰ κάτι πού πρέπει νὰ ἐπιδιώξουν οἱ λαοί, ἂν θέλουν τὰ παιδιὰ τους

να πάψουν να είναι ξρμαία τῶν νονῶν τῶν ποικιλώνυμων μαφιόζων τῆς 'Εξουσίας· ἂν θέλουν να ξαναδοῦν τὸ 'Ολύμπιο Φῶς, ὥστε να ἐρμηνεύουν ὀρθὰ τὰ παρόντα καὶ να προβλέπουν ὀρθὰ τὰ μέλλοντα· ἂν θέλουν τὰ παιδιά τους να ξαναβροῦν τὸ γέλιο, τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία σ' αὐτὴν τὴν ζωὴ...

4. Πρέπει ὁμως ἐμεῖς, πού ζοῦμε στὸν χῶρο τοῦ πανάρχαιου 'Ολύμπου καὶ τῆς γλώσσας τοῦ Φωτός, να γνωρίζουμε ὅτι τὸ ἔκτρωμα τῆς διοικήσεως, δηλαδή ἡ ἐξουσία, παρ' ὅλο τὸ στρίμωγμα πού αἰσθάνεται ἀπὸ παντοῦ, δὲν θὰ δεχθῇ τὴν ἥττα του. Οἱ σφαδασμοὶ τῆς ἐξουσίας εἶναι δυνατὸν να ἔχουν ἰσχυροὺς ἀντίκτυπους σὲ μερικὲς εὐαίσθητες περιοχές. Μία ἀπ' αὐτές, καὶ μάλιστα ἡ πλέον ἀντίπαλος τοῦ «ἐκτρώματος», εἶναι ὁ τόπος τῶν 'Ελλήνων.

Οἱ 'Ελληνες βέβαια κοιμοῦνται τὸν ὕπνο τῆς πνευματικῆς τους ἀφασίας· καὶ ἔχουν τὸ θράσος ἀπέναντι τῆς ἱστορίας των να ἐμφανίζουν τοὺς ὑβριστὲς κάθε ἡθικῆς στάθμης ὡς ἡγέτες χαρισματικούς, τοὺς σκληροὺς δολοφόνους τῆς ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ τῆς σκέψης ἀκόμη ὡς ὑμνητὲς τῆς δημοκρατίας, τέλος τοὺς ἡγέτες τῆς ὑπερκαταναλωτικῆς κοινωνίας καὶ τοὺς σαρκοφάγους τοῦ 'Ελληνικοῦ Λόγου ὡς σωτῆρες ἢ ὡς τοὺς ἡθικώτερους τῶν κοαζόντων ἐντὸς τοῦ τέλματος βατράχων. Πρέπει ὁμως να βοηθήσουμε ὅλοι τὸ ξύπνημα, γιατί ἡ λαίλαψ πού πλησιάζει τοὺς ἐξουσιαστὲς εἶναι δυνατὸν να ὀδηγηθῇ κατὰ πρῶτιστον λόγον ἐναντίον ἐκείνων πού εἶναι καὶ οἱ μέγιστοι τῶν ἀντιπάλων τους.

Διότι τὰ ὄπλα σήμερα δὲν λένε τίποτα. Πόλεμος σημαίνει καταστροφή καὶ ἐπιτάχυνσι τοῦ ρυθμοῦ τῆς λαίλαπος· ἄρα κάτι ἄλλο πρέπει νὰ γίνει. Αὐτὸ τὸ «ἄλλο» ἐμεῖς σημειώνουμε ἀπὸ τώρα καὶ φωνάζουμε: **Προσοχή, 'Ελληνες, ξυπνήστε!**

5. Μπήκαμε στὸ 1991, ἓνα ἔτος πού «διαβάζεται» καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Μήπως αὐτὸ κάτι προμηνύει; 'Εμεῖς θὰ τονίσουμε, ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα τῶν μεγάλων ἀποφάσεων. Γιὰ να στρωθῇ ἓνα τραπέζι, πρέπει να ἀπλωθεῖ ἐπάνω του ἓνα πεντακάθαρο ἄσπρο τραπεζομάντηλο. Αὐτοὶ πού θὰ κάτσουν ὁλόγυρα δὲν πρέπει να ἔχουν χέρια λερωμένα ἀπὸ ἐγκλήματα, κλοπές, ἀπάτες, προδοσίες, ἀρπαγές, λεηλασίες τῆς ἱστορίας, λεηλασίες τῆς γλώσσας, λεηλασίες τῆς πανάρχαιας κληρονομιάς. 'Εὰν δὲν μπορούμε να βροῦμε ἔστω καὶ ἓναν ἀνάμεσά μας, πού να μπορῇ να καθίσει σ' αὐτὸ τὸ πεντακάθαρο ἄσπρο τραπέζι, τότε ὁ ὕπνος τῆς πνευματικῆς μας ἀφασίας μᾶς ἔχει καταδικάσει εἰς θάνατον. 'Εμεῖς πρέπει να λείψουμε, καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἅς ψάξῃ νὰ ξαναβρῇ τὸν δρόμο της τὸν Οἰκουμενικὸ μὲ κάποιο καινούργιον ὁδηγό. Γιὰ ἓνα ὁμως πρᾶγμα εἴμαστε βέβαιοι: ὅτι αὐτὸς ὁ ὁδηγός, ὅποιος κι ἂν εἶναι, ἐδῶ, στὸν τόπον αὐτόν, θὰ ἔρθῃ γιὰ να λάβῃ τὸν ἓνα καὶ μοναδικὸ Δελφικὸ χρησμό: «**Ἦκεις, ὦ Λυκόοργε, ἐμόν ποτε πίονα νηὸν Ζηνὶ καὶ πᾶσιν 'Ολύμπια δώματ' ἔχουσι. Δίξω, ἢ σὲ θεὸν μαντεύσομαι ἢ ἄνθρωπον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον θεὸν ἔλπομαι, ὦ Λυκόοργε. Ἦκεις δ' εὐνομίαν αἰτούμενος αὐτὰρ ἔγως· δώσω τὴν οὐκ ἄλλη πόλιν ἐπὶ χθονὶ ἔξει.**» [Ἦλθες, ὦ Λυκοῦργε, στὸν δικό μου, κάποτε εὐημεροῦντα ναὸ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν τῶν ἐχόντων τίς κατοικίες των στὸν 'Ολυμπο. Διστάζω να σὲ ὀνομάσω θεὸν ἢ ἄνθρωπον, ἀλλὰ μᾶλλον θεὸν σὲ προσφωνῶ, ὦ Λυκοῦργε. Ἦλθες αἰτούμενος τὴν εὐνομία· ἀμέσως ἐγὼ βεβαίως θὰ σοῦ δώσω αὐτήν, τὴν ὁποία οὐδεμία ἄλλη πόλι στὴν γῆ δὲν θὰ λάβῃ]. 'Εκ τοῦ Δελφικοῦ λόγου καὶ πάλι ἡ ἀρχή. 'Εκ τῆς ἱερῆς αὐτῆς γῆς καὶ ἡ νέα πορεία. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ μέγας κίνδυνος, 'Ελληνες. Ξυπνήστε!!!

'Ερινὸς